

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BEST SELLER

*Tutkulu. Kışkırtıcı.
Trajik.*

**SANA
VURULDUM**
NICOLE WILLIAMS

Sisters Planet

ospendos

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

SANA VURULDUM

New York Times çok satanlarındaki "*Sana Vuruldum*"
öçlemesinin bu ilk kitabında, dünya bu neslin Romeo ve
Juliet'iyle tanışıyor: Jude Ryder ve Lucy Larson.

Southpointe Lisesi Lucy'nin son yılında olmak istediğı son
yerdı. Ta ki adı, baş belasıyla eşanlımlı hâle gelmiş olan Jude
Ryder'la tanışana kadar. Sabıka kaydı bir tezden uzun olan
Jude, sakinlerinin dengesiz olduğunun bilindiğı yerel
yetimhanede kalıyordu ve Lucy'nin sormaya çekinmesine
yetecek kadar fazla kadın onun adıyla inlemiş, adını
bağırması ya da lanetlemişti. Lucy ara sıra tuhaf olsa da
genelde normal bir şekilde yetiştirilmişti. Gözünü Julliard'a
dikmiş bir şekilde bale ayakkabıları ve elbisesini giymek için
yaşıyor ve beladan uzak durmak için elinden geleni
yapıyordu. Bugüne dek.
Geçmişini geleceğinden ayrı tutmak istiyorsa Jude, Lucy'nin
uzak durması gereken her şeydi. Ama uzak durmak
yapamadığı tek şeydi.

Lucy Larson ve Jude Ryder için, aşk, onları parça parça
edecek şey olmak üzereydi.

facebook.com/AspendosYayinlari

aspendos

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org>

Sana Vuruldum

Orijinal Adı: Crash

Yazarı: Nicole Williams

Çevirmen: Fadime Türker, Tezer Kara

Editör: Dilda Eşiyok

Kapak Uygulama: İlknur Muştu

Sayfa Düzenleme: Ceyda Çakıcı Baş

© 2012, Nicole Williams

Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Türkçe Yayın Hakkı

©Aspendos Yayıncılık ve Eğitim Hizmetleri

1. Baskı: Ocak 2015

ISBN: 978-605-5175-72-6

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 26144

Baskı ve Cilt: Güven Mücellit ve Matbaacılık
Mahmutbey Mah. Devekaldırım Cad. Gelincik Sok. Güven İş
Merkezi No: 6 Bağcılar / İSTANBUL

Sertifika No: 11935

Tel: (0212) 445 00 04

Faks: (0212) 445 71 08

Yayımlayan:

ASPENDOS YAYINCILIK ve EĞİTİM HİZMETLERİ

Gürsel Mah. İcabet Sok. No:4/B Gürsel Mahallesi

Kağıthane / İSTANBUL

Tel: (0212) 220 61 88

Faks: (0212) 220 63 37

e-posta: editor@aspendosyayinevi.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

SANA VURULDUM

NICOLE WILLIAMS

Çeviri
Fadime Türker, Tezer Kara

aspendos

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

FP'deki iyi ve muhteşem kızlara.

Her birine minnettar olmadığım bir gün bile yok.
İyi bir yazar ve insan olmama ilham verdiniz.
Yüreklendirdiniz, ortaya çıkmama izin verdiniz ve
sızlanmayı kesmemi söylemekten korkmadınız.
Söylenmemiş hiçbir şey kalmayana kadar yazacağım.
Ondan sonra da. Sevgi ve ısıltı sizinle olsun!

BÖLÜM BİR

Yaz ayları beni bir eziğe çevirir. Bu yüzden bu yaz bitmek üzere olduğu için mutluydum. Ergenliğimin başından beri her yıl Haziran'ın yarısından Eylül'e kadar Beyaz Atlı Prens'in gerçek dünyadaki karşılığıyla tanışacağıma emin olurdum. Bana eski kafalı ya da iflah olmaz romantik hatta saf bile diyebilirsiniz, her ne olursam olayım sonuç aynı noktaya çıkıyordu, eziğin tekiydim. Beyaz Atlı Prens'in yerini dolduracak birini asla bulamadım. Her yaz erkeklerin baş belaları olduğunu biraz daha keşfetmem göz önüne alınırsa şaşılacak şey değildi. Ama şimdi, birkaç hafta içinde yeni bir okulda lise son sınıfa başlamaya hazır hâlde, Sapphire gölünün halk plajında bronzlaşırken kendime bir Aşırı Seksi Prens bulmuştum.

Kalabalık bir oğlan grubuyla futbol topu oynarken girdi görüş alanıma. Onun gibi varlıklar evreni kutsal bir gücün yönettiğinin işaretiydi, çünkü hiçbir doğal

seleksiyon süreci onun gibi bir şeyi oluşturmazdı. Bir yerlerdeki bir tanrının eseri olabilirdi ancak. Uzun, omuzları geniş ve her kadının niyetini bozduracak türden uzun, siyah kirpikleri vardı. Yani eziklik harici şartlarda tam da benim tipimdi; kuzey yarımküredeki İngilizce konuşan her kadının da.

Sıvıdan ziyade pelteye dönüşen mavi ahududu suyuma olan bütün ilgim kayboldu. Çocuğun adını ya da bir sevgilisi olup olmadığını, yoksa eğer olmasını isteyip istemediğini bilmiyordum. Ama bildiğim bir şey vardı, başım beladaydı. Oyunda topu çalıp, kaçmaya, koşturmaya ara verdiğinde bana doğru bakışından anlamıştım başımın hem de büyük belada olduğunu.

Bakışı, bir yabancıyla paylaştığım o bakışmalardan ölçülemeyecek kadar uzundu. Bu türden bakışmalarla iletilen o küçük bağ, bir yabancından bir parçanın ben de yer etmesi, beni çok etkilerdi. Daha önce birkaç defa başıma gelmişti, geçip giden bir yabancıyla paylaşılan bir bakış içgüdülerimi harekete geçirebilmişti. Hiçbir neden olmadan ruhumun bir tayfunu kapıldığını, farkına varmam ve bu şans eseri tesadüfün peşinden gitmem için yalvardığını hissetmiştim.

Bugüne kadar bu yalvarmayı hiç yanıtlamadım ama bu anlardan birini yaşadığım son sefer geçen sonbahardı. Ailemle tatile gittiğimiz yerin restoranında çalışan bir garsondu. Pizzayı masamıza bıraktı, afiyet olsun dedi ve sonra tam giderken bana baktı. Kalbim bir anda hızlandı, görüşüm bulanıklaştı ve dönüp gittiğinde sanki bir-

birimize sağlam bir iple bağlanmışız gibi içimde bir ağrı hissettim. Bu ruh tayfunlarından dört tanesinin geçip gitmesine izin vermiştim ama beşincisinin aynı şekilde yok olup gitmesine izin vermemeye azimliydım.

Bu bakışmaların diğer öznesinin benim hissettiğim gibi bir gerilimi hissettiğinden hiç emin olamamıştım. Bu yüzden Aşırı Seksi Prens başka bir yöne dönüp birini kumlara batırdığında, kendi hâllerindeki oğlanları avlanmayı iş edinmiş o kızlardan biri sanılma riskine girdiğimi biliyordum. Umurumda değildi, böylesi anlardan birinin daha elimden kaçmasına izin veremezdim. Hayat kısaydı ve ben anı yaşamaya inanan biriydim.

Sanki bakışım onu olduğu yerde donduruyormuş gibi tekrar durakladı ve geriye baktı. Bu defaki sadece kısa bir bakış değildi. Tam beş saniye öylece baktı, bizim de gözlerinde donup kalmış bir ifade vardı. Gü-lüşü tam oluşmak üzereydi ki vızıldayarak gelen futbol topu yüzünün yan tarafına çarptı. Filmlerde gördüğünüz o sahnelerden biriydi işte; gözleri kocaman hâlde kıza bakan çocuk dünyadan bihaberdir ta ki bir top gelip alınına vurana kadar.

“Bakmayı kes Jude!” dedi topu fırlatan çocuk. “Senin için bile fazla seksi. Hem yanında kitabı olduğuna göre okumayı biliyor. Yani senin gibilerden kaçınacak kadar akıllı olmalı.”

Çocuk onunla alay eden ufak tefek çocuğun peşine düştüğünde gözlüklerimi düzelttim ve ilgimi yanımda açık hâlde duran kitaba verdim. Artık onu gözleyip aramızda bir bakışmadan daha fazlası olabilir mi diye incelemeyi dert etmiyordum.

Gözlerindeki karşılığı ve daha fazlasını görmüştüm. Şimdi geriye kalan, yanıma gelmeden önce ne kadar havalı takılacağıydı. Bütün gün boştum ben.

Yakaladığı çocuğu omzuna alıp ikisini birden göle atarken kendimi böyle rahatlatıyordum. Çocuk yüksek sesle gülmeye başlayana kadar suya batırıp çıkardı. O ve arkadaşı güçlkle gölden çıkıp futbol oynayan diğer arkadaşlarının yanına dönerlerken kendimi yeniden yüreklendirdim. Topu bıraktığı yerden aldı ama benden tarafa bakmadı bile.

Kendimi kitap okuyarak oyalamak istedim fakat aynı paragrafı altıncı defa okuduğumu fark ettiğimde pes ettim. Hâlâ bana bakmamıştı, sanki görünmezdim.

İkinci saatte aynı şekilde geçince meseleyi el atmanın vakti geldiğine karar verdim. Eğer o bana kendiliğinden gelmiyorsa, ben de henüz onun yanına gitmeye hazır olmadığımı göre, gelmesini sağlayacaktım. Oğlanların çözmesi oldukça basit yaratıklar olduklarını düşünüyordum, en azından temel seviyede. Akıl, kalp ve ruh bakımından termik hareketler kadar şaşırtıcılardı ama temel seviye sadece azgın hormonları içerdiğinden ve ergen bir oğlanda da bunlardan çok fazla bulunduğundan, bu durumu kendi avantajıma çevirmeye karar kıldım.

Plaj çantamdan bir şişe suyu çıkarıp garip görünmeyecek kadar yavaş ve dikkatle ayağa kalktım. Bikinimi düzeltirken onun gözleri üzerimde değildi ama başka birkaç erkeğinki öyleydi. Doğru şeyi yaptığıma dair iyi bir işaretti. Aynı zamanda kötüydü çünkü bunca şov onun içindi ama o fark etmemişti.

Tokamı çıkardım, saçlarım omuzlarımdan aşağı indi. Düzgün görünmesi için biraz salladım. Ondan tarafa bakıp da tam bir kayıtsızlık içinde olduğunu görünce sessizce küfrettim. Bugünlerde bir erkeğin ilgisini çekmesi için kızların daha ne yapması gerekiyordu?

Ailemizin en yeni üyesinin olduğu piknik masasına yürüdüm. Solumalarının arasında hâlâ gülümsüyordu. “İşte burada akıllı oğlum,” dedim eğilirken. Masanın gölgesini serinlemek için kullanıyordu. “Aynı cinsiyetten olduğunuza göre, senin türünü daha sevimli bulsam da, şuradaki çocuğun nasıl elde edeceğime dair bir önerin var mı?” diye sordum. Kabına biraz su dökerken topa vuran Jude’u izledim. Bu çocuk bu zamana kadar izlediğim en iyi plaj futbolunu oynuyordu.

Tüylü arkadaşım birkaç defa kolumu yalayıp ıslak burnuyla ayağımı dürttü. Bunu teşvik etme dürtmesi olarak algılayabilirdim. Gözleriyle Jude’u takip etti, gülümsemesi daha da genişlemişti. Güldüm. “Evet, doğru. Biliyorum kadınların dünyası falan filan ama hâlâ eski tarzda olmasını sevdiğim şeyler var,” dedim sertleşmiş kulaklarının arkasını kaşırken. “İlk hareketi erkeğin yapması gibi mesela. Feministleri çağırıp beni ispiyonlama, yoksa bu gece sana biftek yok.”

Havlayarak sessizlik yemini ederken başını okşadım. Sonra da güneşin altında pişen örtüme yöneldim. Başımı ileriye dönük tuttum ama gözlerim gidebileceği kadar yana kaymış, topu başka bir çocuğa atan Jude’u izliyordu. Eğer ayağa kalkmak, gerilmek ve bikini düzeltmesi işe yaramıyorsa ve akşam yemeğine de bir sa-

atten az kaldığını düşünürsem, daha kesin, umutsuz yöntemlere başvurmam gerek demekti. Ezik olduğum kadar inatçıydım da. Onun gelmesini bu kadar beklediğime göre şimdi pes edecek değildim. Kanımda yoktu vazgeçmek.

Örtümün üzerine karın üstü uzanıp gerindim. Kollarımı geriye döndürüp bikinimin ipini çözdüm. Yedi yılında sütyen gerektiren göğüslere sahip olduğum on yedi yıllık hayat tecrübeme göre sırtımın ortasındaki o küçük düğümü çözmek, beş plaj örtüsü mesafedeki her erkeğin dikkatini çekme garantiliydi. Jude beş ve altı arasında bir yerdeydi ama elimde bir tek bu kalmıştı. Son numaramdı.

Plaj elbisemden yastık yapıp bikini izini azaltmaktan başka bir derdim yokmuş gibi davrandım. Etrafa bir göz atınca beş plaj havlusu mesafedeki bütün erkeklerin gözlerinin üzerimde olduğunu gördüm. O hariç!

Futbol oynadığı arkadaşlarından birkaç ıslık sesi bile gelmişti, habersiz gibi davranmıştım ama o benim yönüme ufak bir bakış bile atmıyordu. Eski okul arkadaşlarımdan biri bir keresinde, eğer bu son hile müstakbel hedefimizin bize sürünerek gelmesine neden olmazsa, papaya bir mektup gönderip, incelenmesi gereken bir mucize bulunduğunun söylenmesi lazım demişti.

Roma'ya telefon etmenin vakti gelmişti, çünkü gözlerimin önünde bir mucize gerçekleşiyordu. Dikkatini çekmek istediğim tek kişi haricinde herkesin gözü üzerimdeydi. Mutlu tesadüfler ve ruh tayfunlarına lanet ettim. Bütün gururumu çiğneyip yanına gitmeden önce ona son bir beş dakika verdim. Eğer ilk adımı ben atar-

Ücretsiz PDF Kıtıp Arşiv - <https://rarfey.org>

sam reddedilmem olasıydı ama başka bir fırsatın daha kaçıp gitmesine izin vermeyecektim. Ne demişler, anı yaşa!

Yukarıdan bir şeyin vızıldadığını fark ettim göz ucuyla ama tam da arzuladığım kişi havadaki etkileyici süzülüşünü tamamlayıp da yere çakılana kadar olayın önemini anlamamıştım. Ya da benim üzerime düşene kadar.

Kasıtlı olduğunu düşünmeme neden olacak kadar sert düşmemişti üstüme. Yine de küçük bir çocuk gibi çığlık attım. O kalkmaya çalışırken ben de bikinimin ipini yeniden bağladım

“Öğrenmek için kuduz gibi salyalar akıttığını bildiğimden söylüyorum, adım Jude Ryder. Kız arkadaşlar, ilişkiler, çiçekler ya da düzenli telefonlaşmalarla aram yoktur. Eğer sana uyarsa sanırım beraber özel bir yol bulabiliriz.”

Demek güzelim öğleden sonramın çoğunu sıkıntı içinde geçirmeme neden olan mutlu tesadüfüm buydu. Ne zaman kaybı! O yoğun bakışmanın öteki ucunda yaz kaçamağı fırsatından başka bir şey yoktu yani. Tanrım, eğer radarım yürüyen penisten başka bir şey olmayan erkekleri çekmeye devam ederse bu gidişle rahibe olacaktım.

“Eğer üstümden kalkıp defolmandan başka bir amacım olsaydı ben de sana adımı söyledim.” Ön tarafımdaki her şeyin gerektiği gibi örtülü olduğuna kanaat getirince sırtüstü döndüm. Benim dönüş şeklimden ya da çocuğun çarpık benlik algısı yüzünden her nasılsa bacağı belime dolanmıştı. Harika! Çocuk şimdi resmen üzerimde oturuyordu ve hafifletilemez öfkeme rağmen

kalbimin göğsüme vurduğunu hissettim. Daha önce hiç olmamıştı böyle bir şey.

Bana gülümsedi. Ashında daha çok pis pis sırttı. Caka ve ego dolu bir sırtışı vardı. Biraz da seksiydi, eğer çoktan bu çocuğun ağına düşmemeye karar vermeseydim aşırı seksi bile olabilirdi. “Yatay pozisyona geçmenin ne kadar vakit alacağını merak ediyordum ben de,” dedi gözleri göbeğime doğru inerken. “Gerçi senin misyoner tarzı adamlarından değilim ben.”

Erkeklerin centilmenliklerine ve ilk görüşte aşka dair ne kadar romantik düşüncem varsa silinip gitti. Romantik olduğumu asla kelimelere dökmemiştim ama bu kendime sakladığım bir sürü sırdan biriydi. Benim için önemli bir düşünceydi ve çocuğun biri gelip sıkı sıkı sarıldığım son umudumu da yok etmişti.

Göğsünü ittim ama bir tankı itmeye benziyordu bu. Güneş gözlüklerimi çıkardım ki kızgın bakışımı görebilsin. “Neden? Seninle yatacak hayali ya da şişme olmayan, gerçek, yaşayan, nefes alan bir dişi gerektirdiği için mi?

Sanki kedi yavrusu kadar şirinlikle bir şey söylemişim gibi güldü. “Hayır, kız bulmak hiç problem olmadı. Ama eğer kapıma gelen onlarsa neden bütün işi ben yapayım ki?”

Ağzımda iğrenç bir tat oluştu. “Domuz!” dedim onu tekrar itip. Bu defa daha serttim ama bir rüzgâr darbesiymiş gibi etki yaptı.

“Herhangi bir şey olduğumu iddia etmemiştim ama,” demek için tekrar yeltendiğimde teslim olur şekilde el-

lerini kaldırdı. “Soğuk ve acı gerçeği öğrenene kadar bakmayı kesmeyeceğini biliyordum. Kendini uyarılmış say.” Arkasındaki açık kitabıma bakıp, “plajda ders kitabı okuyan erkeklerden olmayabilirim, yine de,” dedi. “Senin gibi kızların benim gibi erkeklerden uzak durması gerektiğini bilecek kadar akıllıyım. Uzak dur!”

Bakışım şimdi daha da sertti. “Üzerimden kalksan uzak durmak hiç de problem olmayacak,” dedim hareket etmesini bekleyip. Kalktı ama hâlâ o ukala gülüşü vardı yüzünde. Böyle gülüşlerden nefret ederdim. “Sen de kendini kişisel mülküne izinsiz girdiğine dair uyarılmış sayabilirsin.” Pembe plaj örtümü tuttum açıklama olarak. Arkamdan bir havlama sesi geldi. Bu köpeğin ruhen akrabam olduğunu biliyordum. “Köpeğimden korksan iyi olur.” Ona küçümseyerek dudak büktüm.

“Şimdi gidebilirsin.”

Bu yüzündeki sırıtışı sildi. “Ne?” diye sordu. Alnındaki kırışıklar yüzünden beresi aşağı kaymıştı. Kim kavurucu sıcakta, bir plajda bere takardı ki? Uzak durmam gerek akli dengesi bozuk biri tabi ki.

“Uza,” dedim elimle gitmesini işaret edip. “Güzelim yaz güneşinin kalan son dakikalarını senin yüzünden harcamak istemiyorum. Gözlerime çektiğin ziyafet için sağ ol ama daha fazlası olmadığını görebiliyorum. Ha bu arada, kalçan da uzaktan görüldüğü kadar etkileyici değilmiş.”

Kendime son laflarım için küfredecek zaman bulamadım çünkü bir anlığına ağzı açık kalakaldı. İşte bu görmeyi umduğum tepkiydi. “Siz kızlar hiçbir zaman

anlayamayacağını bir dil konuşuyorsunuz ama gerçekten söylediğini düşündüğüm şeyi mi söylüyordun?”

“Eğer kalkıp hem güneşimin önünden hem de hayatımdan sonsuza kadar çıkıp gitmeni içeriyorsa, aynı frekanstayız demektir,” diye cevap verdim. Plaj örtümün üzerine uzanıp yeniden güneşe doğrulttum yüzümü. Suratı edepsiz düşüncelerin kaynağı değilmiş gibi davrandım. Sol yanağından çapraz inen yara izi bile akıl tutulmasına neden olacak kadar mükemmeldi.

Kesinlikle benim tipim değildi. Kendime bunu hatırlatmak zorunda kaldım. Ve ikna etmek zorunda da.

Kaşları zor bir bilmeceyi çözmeye çalışır gibi hâlâ bitişikti.

“Bu aptal bakış ne için?” diye sordum.

“Daha önce beni sepetleyen bir kıza rastlamamıştım,” dedi. Bana bakarken gözlerinde yeni bir şeyler vardı.

“Senin kadınlara saygısız dünyanı altüst ettiğim için kusura bakma. Görünüşe göre buradaki işim bitti.” Oturup kitabımı çantama tıktırdım.

“Ne tür bir köpek bu?” diye sordu aniden. Yanıma, kumların üzerine oturdu. Sesindeki hor gören tını kaybolmuştu.

Plaj günümde yanımda olması gereken şeyleri çantama doldururken ciddi olup olmadığını anlamak için dikkatle ona baktım. Plajın ortasında üzerime çıkan o değilmiş gibi sıradan bir sohbe başlamıştı. “Birkaç türün karışımı,” dedim sessizce. Göz ucuyla bunun yeni bir tuzak olup olmadığını anlamaya çalışıyordum.

“Kırma yani,” dedi.

“Hayır,” diye itiraz ettim. Jude’a hâlâ dişlerini sıkkan tüy yumağına baktım. “O çok yönlü,” diye ekledim.

“Bu beş para etmez bir şeye biraz daha değer katmak için şimdiye kadar yapılmış en iyi denemeydi.” Parmağında futbol topunu döndürüyordu.

“Hayır, bu benim bir şeyleri olduğu gibi görme yöntemim,” dedim. İstedğimden daha korumacı çıktı sesim. “O ‘beş para etmez şey’ bir tuna balığı sandviçini izinsiz yeme cesareti gösterdi diye onu barınağa bırakan eski sahipleri tarafından dövüldü, tekmelendi, aç bırakıldı ve ateşe verildi. O ‘ben para etmez şey’ bu hayatta kısa çöpü çekmesinden başka bir sebep olmamasına rağmen bugün uyutulacaktı.” Jude başını benden çevirip köpeğe baktı. “Bugün mü aldın bunu?” diye sordu. “O kadar köpeğin arasında en hüzünlü nedene sahip olanı mı seçtin yani.”

“Sırf dünyanın çamuru onu harap etti diye öldürülmesine izin veremezdim, değil mi?” Ailemin ne diyeceğini düşünüp irkildim. “Yani, ona bir baksana. İnsanlar ona merhametsizce davranmış ve şu an endişelendiği tek şey benim güvenliğim. Onu nasıl olur da kurtarmazdım?”

“Çünkü bu gördüğüm en çirkin köpek,” dedi Jude. “Neredeyse tüysüz, ona daha fazla yaklaşmak istenmem çünkü testislerimi koparmasından korkarım. Üstelik bu kötü kokunun da ondan geldiğine eminim. Tabii eğer...” Bana doğru eğildi, saçımı omzumdan geriye atıp burnunu neredeyse boynuma değecek kadar yaklaştırdı. İlk tepkim ürpermekti. Bu çocuk kesinlikle ne yaptığını

biliyordu. Tenimdeki doğru yere ufak bir parmak dokunuşunun ya da boyundaki doğru noktaya verilen sıcak nefesin bir kızın içindeki en erdemli tarafın bile çökmesine neden olacağını farkındaydı. Ürpermeme engel olmak için çabaladım. Onun önünde titreyen kızlardan biri olmayacaktım. Zaten devasa olan egosunun daha fazla büyümesine gerek yoktu. “Yok, sadece şeker ve masumiyet kokusu geliyor senden,” diye fısıldadı boyuma. Benden uzaklaşıp köpeğe yeniden baktı. Bana tekrar döndüğünde sırtıyordu. Kesinlikle ne yaptığını ve benim ne yapmamaya çalıştığımı çok iyi biliyordu. “Bence bu pire torbasını birkaç kere araba yıkama makinesinden geçirmelisin.” Köpek Jude’un bana fazla yakın olmasına havlamaya başlayınca gülüp yeniden uzaklaştı. “Ailen eve Cujo’yu getirmene ne dedi?”

Bu defa ben yüzümü buruşturdum.

“Aha! Dur da boşlukları doldurayım çünkü bu bakışı iyi biliyorum. Kıymetli kızlarının arkalarından iş çevirip şüpheli bir geçmişi olan bu köpeği hayatına aldığını bilmiyorlar.”

Benim allayıp pulladığım durumu olduğu gibi söyleyince yüzüm daha da ekşidi.

“Hazır boşlukları doldurmaya başlamışken ailenin tepkisinin ne olacağını da söyleyeyim mi?” Parmağıyla çenesine vurup havaya baktı. “Sanki kötü bir alışkanlık-mış gibi bu şeyi bırakmanı ve bulduğun yere geri götürmeni söyleyecekler.”

Derin bir nefes verdim. “Muhtemelen,” dedim. Ailemi ikna edecek bir şeyler düşündüm. Babam izin verirdi

ama uzun yıllar önce ebeveynlik meselelerinde annemle aynı fikirde olmazsa hayatın onun için zorlaşacağını öğrenmişti.

“Peki niye böyle bir şey yaptın?” diye sordu köpeğe bir bulmacaymış gibi bakarak. “Bana ailesine inat bir şeyler yapacak bir kız gibi gelmiyorsun.”

“Değilim,” dedim. “Ama yakın zamanda hayatımızda büyük bir değişim yaşadık ve ben bunu feda etmeye hazır değildim.”

“Büyük değişim? Feda etmek?” diye tekrarladı. “Tamam, beni reddettiğinde ilgimi çekmiştim ama şimdi tamamen meraklandım.” Yandan gülümsediğinde midemin dibe çöktüğüne yemin edebilirdim. “Peki, nedir bu minicik mavi gözlerin içine düştüğü büyük değişim?”

Kayan gözlüklerimi düzelttim. Eğer gözlerimi aşağılamak için bahane arayacaksa bakmasına izin vermeyecektim. “İçinde büyüdüğüm evi satıp bu göl evine taşındık,” diye başladım. Olabildiğince kayıtsız görünmeye çalışıyordum. “Etraftaki insanlar çok tuhaf, tasmamız köpeğe karşı çıkacaklardır. Kontratımız da evin etrafına çit çekilmesini engelliyor.” Ellerim açıklayabilme çabasıyla havadaydı, düşündükçe sinirleniyordum. “Köpek kulübemiz yok. Eve de alamam çünkü babamın alerjisi var. Tasma takmayı deneyince de Tazmanya canavarına dönüşüyor.” Hâlâ Jude’u gözleyen köpeğe baktım. “Sanki bağlanmak onu çıldırtıyor.”

“Nasıl bir his olduğunu biliyorum,” dedi. Gözlerinde yeni bir şeyle bakıyordu köpeğe. Samimiyet miydi o?

“Tamam, tamam,” dedim içeceğime uzanırken. “Zaten kız arkadaşlara bağlanmamanla ilgili zırvalarını dinledim. Tekrara gerek yok.” Son ve uzun bir yudum aldım. Jude ise onun gibi sığ biri için fazla duygulu bir şekilde bana bakıyordu. “Bir kadına bağlı olmaktan başka bağlılıklar da vardır. Aslına bakarsan bir kadın dışında her şeye bağlıyım ben.”

Tamam, muhtemelen güzel bir ilk randevunun arbasının arka koltuğunda olacağını düşünen birinden, böyle hassas bir an beklemiyordum. “Anlatmak ister misin?” diye sordum boş bardağı kumun içine koyarken.

“Hiç istemem,” dedi göle bakarak. “Sorduğun için sağ ol ama.”

“Jude!” Plajın gerisinde biri bağırıyordu.

Jude omzunun üzerinden bakıp tok sesli ve açıkça obez olan adama elini salladı. “Geliyorum Joe amca.”

“Amcan mı o?” Gözlerim ikisi arasında gidip geliyordu ama cinsiyetlerinden başka bir benzerlikleri yoktu.

Başını salladı. “Joe amca.”

“Bunlar da kuzenin mi?” Anasınıfı yaşından lise yaşlarına kadar olan çocuklara baktım ve yine onları birbirine bağlayan hiçbir ortak özellik göremedim.

Ayağa kalkarken tekrar başıyla onayladı.

“Hepsi farklı annelerden filan mı?” dedim yarı şakayla.

Bu lafıma çok güldü. “Sanırım üstüne bastın.”

Sonun yakın olduğunu kabullenip kısa kesmeye karar verdim. “Hım, seninle tanışmak...” doğru kelimeyi

aradım ama bulamadım, “bir şeydi, Jude,” dedim. Kelime seçimime gülümsedi. “Hayatında mutluluklar.”

“Sana da...” dedi ama gözleri bir şey sorar gibi bakıyordu.

“Lucy,” dedim neden olduğunu bilmeden. Daha önce adımlı milyonlarca kez ve şekilde söylemiştim ama ona söylemek garip şekilde içten gelmişti.

“Lucy,” diye tekrar etti kelimeyi uzatarak. Bir kez daha çarpık şekilde gülüp plajdan ayrılan çocuklara doğru yöneldi.

“Tanrım, Lucy,” diye söylendim kendimi plaj örtüme bırakırken. “Ne düşünüyordun ki? Ciddi bir kalp kırıklığını iyi atlattın.”

Bulabildiğim kadar inançla söylensem de gözlerim, topu parmağında döndürerek yavaşça ilerleyen Jude’dan ayrılamıyordu.

Aniden durup döndü. Ona baktığımı görünce gülümsedi. “Ee Lucy,” diye seslendi topu kolunun altına alıp, “telefon numaranı vermede önce ne kadar uzağa gitmeme göz yumacaksınız?”

Jude ve kalp kırıklığıyla ilgili ne kadar önsezim varsa uçup gitti. Neredeyse kalkıp dans edecektim sevinçten.

Neyse ki hâlâ biraz kadınlık gururum vardı, işini kolaylaştırmayacaktım. “Dünyanın sonu ne kadar uzaktır acaba?” diye seslendim yan dönüp.

Başını sallayıp sessizce kıkırdadı. “Zoru mu oynuyorsun Lucy?”

“Hayır Jude,” diye cevapladım. “Ben inkânsızım.”

Tamamen yalandı bu ama onun bilmesi gerekmiyordu.

“Jude!” Joe amca bu defa sinirle bağıırıyordu. “Hemen gel!”

Jude gerildi, gülüşü soldu. “Geliyorum!” diye bağırdı omzunun üzerinden. Sonra bana doğru koştu. Yanımda diz çöküp gözlerini benimkilere sabitledi. “Numaran?”

“Hayır.” Pes etmeye çok yakındım, öyle ki tekrar sor-sa çözüldürdüm.

“Niye?”

“Çünkü yavan bir denemeden daha iyisini yapmak zorundasın. Daha çok çalış.” İç sesim ne halt ettiğimi soruyordu. Bu çocuk görünüşte tamamen hata gibiydi ama daha derinde, beni içine çeken bir samimiyet vardı.

Burnu neredeyse benimkine dokunacak kadar yaklaştı. “Ne kadar çok?”

Sesimin boğuk çıkınmamasını umarak derin bir nefes aldım. “Beynini kullan, zaten kitaplarla meşgul etmiyorsun.” Birkaç saniye durakladı, belki de “elde edilmesi zor” rutinimi yeniden gözden geçirmemi bekliyordu. Dudaklarımı sıkıca kapattım.

“İyi bir şey bulacağım,” dedi sonunda gözlüklerimi düzeltip. “Gerçekten iyi bir şey.”

“Dediğin kadar iyi bir fikirle gelersen,” dedim. Gözlerimin görünmemesine memnundum böylece göz bebeklerimdeki kutlamayı fark edemiyordu. “Sadece numaramı vermekle kalmam, beni dışarı çıkarmana da izin veririm.” Cüretkâr tarafımı hissettim ve yüzeye çık-maması için bastırdım. İkna etmeye çalıştığım tarafım

köttü, zararlı ve yanlıştı ama ona karşı gelmek akıntıya karşı gelmek gibi değildi.

“Seni dışarı çıkarmak isteyeceğimi düşünmenin nedeni ne?” Yüzü ergen bir oğlanın sahip olamayacağı kadar ciddi idi.

Sessizce küfrettim. Jude’un ifadesi donuk hâlde kalmaya devam ederken bir düzine küfrü salıvermeyi istedim. Hiçbir şey demeden eşyalarımı toplayıp, kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp gitmek üzereyken Jude’un yüzünde kulaklarına kadar bir gülüş belirdi.

“İşkence edilince güzel görünüyorsun, biliyor musun?” Elindeki topu döndürüp kahkaha attı. “Tabii ki seni dışarı çıkarmak isterim. Her ne kadar randevularla aram iyi olmasa da bir istisna yapabilirim, ayaktakımından olanları kurtarıp.” Sanki denileni anlamış gibi tam o anda piknik masasının altından bir hırlama geldi. “Plajda kuantum fiziği okuyan,” – kuantum fiziği değil de biyolojini olduğunu söyleme gereği duymadım, umursayacağını ya da ikisi arasındaki farkı bildiğini sanmıyordum- “ve Avrupalı tarza sahip olan kız için. Üstüz güneşlenmeyi söylemiyorum bile ki en sevdiğimdir.” Gülüşünü genişletip bana bilmiş bir bakış attı.

“Üzerindekilere bakılırsa bu prensibe bağlı sayılmazsın,” diye cevapladım ter, su ya da ikisinin karışımı yüzünden göğsüne yapışmış uzun kollu üstüne bakarken. Görünüşe göre doksan beş derecelik sıcak Jude’un derisinin yapıp dökülmesine yetmiyordu.

Omzunu silkti. “Bu tişörtün içinde gizlenen bir sanat eseri var.” Kaslarını gerip bahsettiğinin doğru olduğunu

gösterdi. İkna edilmeye de ihtiyacım yoktu zaten. “Bu eseri halka açık yerde bedava sergileyemem.”

Sanki karşımda baştan ayağa ikaz bandı gibi duran çocuktan uzak durmam gerektiğini söyleyen onlarca işaret yokmuş gibi bir tane daha eklenmişti. Peki, ben ne yaptım? Tam da yapınmam gerektiğini bildiğim şeyi.

“Jude Müzesi’ne kabul edilmek için ödememiz gereken ücret ne peki?”

Gülüşü soldu, gözleri de. “Senin gibi geleceği parlak kızlar için,” dedi kumu karıştırıp. “pahalı, çok pahalı.”

Başka bir savunmasızlık belirtisi daha göründü. Duygu değişim sorunları mı vardı yoksa içindeki hassas çocuk dışarı çıkmak için mi çabalıyordu emin değildim ama öğrenmek istiyordum. “Dolaylı yoldan senden uzak durmamı mı söylüyorsun?”

“Hayır,” dedi gözlerime bakıp. “Doğrudan söylüyorum. Sana çılgınlıkla seslenen içgüdülerini dinle, benden uzak dur.”

“İçgüdülerim bana seslendiğini bildiğini de nereden çıkardın?”

“Çılgınlıkla,” diye düzeltti. “Ve tecrübelerimden.”

Eğer tecrübelerinin Lucy Larson içine kılavuz olacağını düşünüyorsa bu hayatındaki en büyük yanılgıydı. “Sonra görüşürüz o zaman.”

Başını salladı, gülüşü yine kaybolmuştu. “Görüşürüz.”

Sisters Planet

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

BÖLÜM İKİ

Esiden çocuklarına baktığım gölün karşısında
Eoturan Darcylere köpeğe bir geceliğine almaları
için yalvardıktan sonra – böylece ben de onu ne yapaca-
ğımı düşünebilecektim bu sürede - sonunda içgüdüle-
rim kök salıp kayıtsızlığını sarsmaya başladı.

Jude Ryder sadece baş belası değil, tehlikeli bir yanı
ve sonunda kalp ağrısı olan bir baş belasıydı. Önyargı-
la düşünmüyordum. Jude'un yolunun ne olduğunu ve
birimiz kendininkinden vazgeçmedikçe benimkiyle asla
kesişmeyeceğini biliyordum.

Arabanın yönünü değiştirip bir zamanlar ikinci evi-
mizken şimdi tek ve yegâne olan evimizin çukurlarla
dolu yoluna girerken Jude'u aklımdan çıkarmak için
bulduğun sebepler birikip tırmanamayacağımı bir dağ
hâline gelmişti. Jude'la bir alakam olmaması gerektiğini
biliyordum, bu mantıklıydı. Mantıklı olmayan buna al-
dırış etmememdi.

Bir şeyler içgüdülerimin çekip gitmesi için mücadele ediyor, sonucu ve bedeli ne olursa olsun Jude'u hayatıma dâhil etmemi istiyordu. Ve bu bir şeyler her ne idiyse, hoşuma gitmişti.

Şimdikinden dört kat daha büyük olan evimizden gelen kutular ve mobilyalarla dolu olduğundan, arabamı garajın önüne park ettim. Bir zamanlar para için endişelenmezdik. Ne zaman ki babamın işleri yerle bir olup birikimlerimiz eridi, o zaman ikinci ev ya da Avrupa gezileri geçmişte kalan lükslere dönüştü. Annemin mimarlıktan kazandığı, üç kişilik ailemizin hayatta kalmasına yetiyordu ama çok da iyi değildi durum. Gerçi bir zamanlar sahip olduğumuz paraya hâlâ sahip olsak da Larson ailesinin durumuna yine de iyi denilemezdi. Beş yıldır hiç iyi olmamıştı.

Plaj elbisemi bikiimin üzerine geçirdim. Annemin giysilerim hakkında yaratıcı öğütlerini ve eleştirilerini dinlemek istemiyordum. Ön verendamızın çürük merdivenlerini koşturarak çıktım.

“Merhaba baba,” dedim tel kapıyı açarken. Televizyon ya da bulmacaya dalmış olup olmadığını kontrol etmek için yıpranmış mavi koltuğa bir bakış attım. Eğer saat yediden önceyse hep orada olurdu. Yediden sonra, Norveçli olduğunu tahmin edemeyeceğiniz bir hızda Fransız mutfak şefine dönüşürdü.

Beklenildiği gibi, “Merhaba, Gökyüzündeki Lucy'm,¹” dedi. Yıllardır bana böyle seslenirdi. Babam Beatles hayranı değilse, bu hayatta hiçbir şey değildi ve

¹ Lucy in the Sky (with Diamonds): (Elmalı) Gökyüzündeki Lucy. Beatles'ın şarkısına Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ikinci çocuğuna en sevdiği şarkıdan bir isim koymuştu. Annemse anti Beatles biriydi, eğer böyle bir tanım varsa tabii. Babamın nasıl olup da iki çocuğuna da bir nesli etkilediğini düşündüğü gruptan ilham alan isimler koyabildiğini bilmiyordum. Zaten annemle babamın ilişkisinde mantıklı olmayan birçok şey vardı.

“Günün nasıldı?” diye sordum sırf alışkanlıktan. Günleri artık hep aynıydı. Tek değişiklik giydiği gömleğin rengi ya da yemekte kullandığı soslardı.

Tam ağzını açmıştı ki Jeopardy’nin ilk notaları çınladı ve babam saat gibi yerinden fırlayıp mutfığa koştu. “Yemek yarım saate hazır olur,” dedi önlüğünü takarken.

“Peki,” dedim. Bu kadar zaman sonra hâlâ neden babamın eski hâlinin yasını tuttuğumu merak ediyordum. “Duş alıp geliyorum.” Merdivenlere yöneldiğim an çakıl taşlarına basan topukların sesini duydum. Artık çok geçti.

“Lucille.” Kapı açıldı ve annem olarak da bilinen soğuk hava dalgası göründü. “Nereye kaçıyorsun?”

Cevabım, “Sirke,” oldu.

Soğuk hava dalgası kutba döndü. “Kıyafetine ya da olmayan kıyafetine ve notlarının son yıllardaki düşüşüne bakarsak, trapezci olman çok da uzak bir ihtimal değil.”

Sözleri artık incitmiyordu bile, yüzeysel bir izden başka bir şey değildi. “Beklentilerini karşıladığıma sevindim,” diye karşılık verdim. “Soleil Sirkisi’nde ünlü olduğumda kart atarım sana.”

Her zaman son sözü söylemekten yana olduğumdan ciddi bir gerginlik yaşanmadan önce dönüp merdivenlerden koştum. Yine de sadece önlenemezi erteliyor-

dum. Yarım saat sonra babam çingırağı çaldığında kaldığımız yerden devam edecektik tartışmaya. Yemek ilginç olacaktı.

Kapıyı çarpıp kapattıktan sonra yaslanıp derin nefesler almaya zorladım kendimi. Nefes egzersizlerinin sakinleştirilmesi gerektiği kadar sakinleştirmiyordu beni ama önüme görmeme yardımcı oluyordu. Çoğu ergenin annelerinin onlardan nefret ettiğine ve hayatlarını mahvetmeye çalıştığına inandığının farkındaydım.

Benim annemin farkı, gerçekten bunu yapıyor olmamasıydı. Benden nefret ediyordu ve bir gün, benim onun hayatını mahvettiğim gibi benim hayatımı mahvetmeyi diliyordu. Önceden böyle kaknem, can acıtıcı, kızından nefret eden, kariyer kadını değildi. Babamın ciddi sorunlarla eve kendini kapattığı gün yemek kutumdaki peçetelere notlar yazıp kalpler çizen kadını kaybettim.

O kadın hiç geri dönmedi, yine de yemek sırasında tepsime peçete alırken geri dönmüş olmasını dilerken yakalıyordum kendimi.

BÖLÜM ÜÇ

Bazılarının horozları vardı, diğerlerinin de alarmları. Benimse Beatles'ım vardı.

Babam tahmin edilebilir olduğu kadar dakikti de. Bu sabah “Come Together” çalıyordu yüksek sesle, bu da saatin yedi olduğu anlamına geliyordu. Yaz tatilindeki bir genç için sabahın köründe çalan Beatles yangın alarmından farksızdı.

İnleyerek kalkıp en yakındaki sandaletlerden birini giydim. Biraz dudak nemlendiricisi ve saçlarımı elimle taramamın ardından sabaha hazırdım. Yoga pantolonunun icadı ve kolsuz tişörtle kombine edilmesi hayat değiştiren buluşlar listemde ilk sıralardaydı. Esnek kumaşı sayesinde hem pijama, hem eşofman, hem de dans stüdyosunda bir sabah için mükemmel bir kıyafetti.

Eksikliğini hissetmeden yaşayabileceğim pek çok şey vardı – şampuan, şekerleme, kırmızı oje, uyku... Erkekler. Ama dans – özellikle bale ama sadece o değil - bunlardan biri değildi. Bulduğum her fırsatta dans ederdim.

Break dans, hiphop, vals, tango ve parmak uçlarında dönmek üç yaşından beri hayat tarzımdı.

Hayatımızı sadeleştireceğimiz – diğer deyişle paramız kalmadığı için küçülteceğimiz - söylendiğinde tek bir isteğim olmuştu. Aslında daha çok emirdi.

Madam Fontaine Dans Akademisi'ndeki derslerim kesintiye uğramadı ya da maddi yetersizlikler yüzünden iptal edilmedi.

Artık marka kıyafetler giymek yerine indirim mağazasından alışveriş yapmayı veya arabamı bırakıp toplu taşıma kullanmayı hatta bir evimiz olup olmamasını bile umursamıyordum. Tek istediğim dans etmeye devam etmekti.

Boğulduğumu hissettiğim zamanlarda beni yüzeyde tutan, kötü günleri atlatmamı sağlayan tek şeydi dans etmek. Beni hâlâ kabul edip sevgime karşılık veren ve hayatımda değişmeyen yegâne şeydi.

Bale ayakkabılarımı bir omzuma, çantamı diğerine atıp kapımı gıcırtyla açtım. Evimiz şans eseri ayakta duran eski püskü, köhne bir şeydi. Aileme göreyse bir karakteri vardı. Neyse ki iki sene önce menteşeleri yağlamayı ve yarım asırlık kapının ses çıkarmadan açılması için kapı koluna ne kadar bastırmam gerektiğini öğrenmiştim.

Durup “Come Together” şarkısının nakaratından başka bir ses duymak için etrafı dinledim. Topuk seslerini duymadan tam bir dakika geçince kendime izin verdim.

Annem ya çoktan isteydi ya da yolda. Yani alan temizdi. Çünkü akşam yemeğinden sonra, aslında son beş

yılın yemeklerinden sonra annemden kaçmak dans etmenin hemen ardından gelen önceliğimdi.

Merdivenleri atlayarak inerken zihnimde bir görüntü belirdi. Silmeye çalıştığım, bütün çabalarımı boşa çıkaran bir görüntü.

Benden bir nefes uzakta kumların üzerinde diz çökmüş, sanki bütün karanlık sırlarımı biliyor ama umursamıyormuş gibi gülen Jude Ryder. Sahilde geçirilen yaz gününden parlak, sıvı gümüş rengi gözleri olan, gömleğinin altından kasları görünen Jude Ryder.

Son basamakta ayağım takıldı. Eğer bunca yıllık dans tecrübem olmasa kesinlikle yüzüstü yere yapışardım.

Kendimi toparlayıp bale ayakkabılarımı, çantamı ve hâlâ yerinde duran gururumu sağlama aldım. Bir daha Jude Ryder hakkında hayallere dalmamak, düşünmemek, kafa yormamak ve onu arzulamamak için kendime yemin ettim.

Daha önce baştan çıkarıp bıraktığı kızlardan istenmeyen gebelik ya da kalp kırıklığı ile ilgili uyarı almama gerek yoktu.

“Görüşürüz baba,” dedim meyve kâsesinden bir elma alıp. “Dans dersine gidiyorum, akşam yemeğinden önce dönerim.” Buzdolabından bir şişe su aldım ve iki saniye sonra dışarıdaydım.

Dışarıda ne kadar takıldığım önemli değildi, babam hiç cevap vermezdi. Duyduğuna dair başını bile sallamazdı. Pencereden boş boş bakan bir vitrin mankeninden farkı yoktu.

Dünya nüfusunun yarısını mutfakta becersem yine

de umursamaz veya farkında bile olmazdı. Kendime ailemin berbat hâlini kafama takmamın hiçbir şeyi düzeltmeyeceğini hatırlattım. Düşüncelerimi ailemle ilgisi olmayan başka bir yere yönlendirdim.

Ve zihnim düşüncelerimi neye yönlendirdi dersiniz?
Jude Ryder'a.

Hastalıklı, kendi kendini mahfeden bir düşünce akışım vardı benim.

Mazda'ma doğru giderken bir şey dikkatimi çekti. Sabah güneşinde ilginç görünen ve dün orada olmayan bir şeydi bu.

Plajdan tarafa döndüğümde beni sabahın yedisinde yolumdan döndüren şeyi gördüm.

Tel örgülü, kare şeklinde minyatür bir evin içinde iki plastik kap ve bir ip vardı. Bir köpek kulübesiydi bu!

Hayatımı delik deşik eden sonsuz problemlerimden birinin çözümü, sessiz dualarıma cevaptı.

Sahile koşarken ortaya çıkmaya çalışan gözyaşlarımı engellemek için dudağımı ısıırıyordum. Kırmızı kurdeleyle asma kilide bağlanmış bir not gördüm.

Büyük ihtimalle genç kızların %99,9'u köpek kulübesi hediye edilmesini balo gecesinde kötü saça sahip olmaktan bir tık yukarıda görürdü ama – her gün çabalasa bile normal kalıplara uyamayacak olan – bana göre bu son Hollywood gözdesinin yılbaşı ağacının altına, üzerinde “İyi eğlenceler” yazan bir notla paketlenmesi gibi bir şeydi.

Hep gözlerimi devirdiğim kızlar gibi sırtarak notu kurdeleden çıkardım. Kulübeyi kimin yaptığı umurum-

da değildi. Küçük Cujo ben onu eğitip yeni bir aile bulana kadar benimle kalabilecek demektir bu.

Hiç solmayacakmış gibi hissettiğim gülümsemem notu okumamla yok oldu. "Randevuya ne dersin?"

İmza olarak sadece J yazılmıştı ama kimin bıraktığını tahmin etmem için diğer üç harfe gerek yoktu. Hakında düşünmemem gereken ama bunu başaramadığım adamdandı.

Bir daha asla görmemem gereken fakat hemen şimdi görmek için can attığım adamdan.

Başarısız ilişkilerle dolu tarihim kanıtlamadıysa bile bu kanıtlamıştı. Huysuz, kötü bir cadı olarak yaşlanacaktım.

Etrafa çabucak göz gezdirdim, yüzü, bedeni ve gülüşü tanrıları bile alt eden adamdan bir iz yoktu. Hayal kırıklığına uğramamdan rahatsız oldum.

Jude gibi biri ne yaptığını ve sonraki hamlesinin ne olacağını mutlaka bilirdi. Kulübeye son bir gülümseme yollayıp arabama koştum. Aynalarla kaplı duvarlar ve ahşap zemin beni çağırıyordu, benim için dansın erkeklerden önce geldiğini zaten daha önce söylemiştim.

Belki de biri istisnaydı.

Başımı sallayıp içimdeki kötü ve sorumsuz ikizimi susturdum. Anahtarı çevirip motoru çalıştırdıktan sonra müziğin sesini neredeyse hoparlörleri patlatacak kadar açtım.

Yine de Jude Ryder'ı aklımdan çıkaramıyordum.

Yere yapıştım. Öyle sert düştüm ki nefesim kesildi. En son bu kadar kötü bir düşüş yaşadığımda on yaşın-

daydım ve bale ayakkabıları giymeye başlayalı iki gün olmuştı. Alıştırmam yarıda kaldığı içi sinirlenmişim. Biz ilkokulda olduğumuz için onun Julliard'da girmesinin kesin olduğunu söyleyen Becky Sanders daha fazla öfkeliendirmişti beni. Ama en çok kızdığım şey, düşünmem gereken birini düşündüğüm için dönem sonuna kadar sırtımda kocaman bir çürükle dolaşacak olmamdı.

Her nasılsa ve niyeysel, Jude son yirmi dört saatte hayatımın en kutsal parçalarını kırıp geçiren bir bombanın pimini çekmişti.

Tanrı'ya kadınlara konu erkekler olunca, akıldan silip yok etme butonu vermediği için küfretmek istiyordum ama batıl inançlarıma fazla bağılıydım. Kutsal şeylere küfretmenin cehenneme tek gidişlik bilet kestiğine inanıyordum. Ve bu, şeytan ve iblislerle dolu öbür taraf için değil yeryüzündeki cehennem için olurdu.

Kabul etmek gerekirse zaten bu duruma o kadar yakındım ki her günümün her anında uslu durmam gerekiyordu.

Araba yoluna girince başımı direksiyona vurdum. Zaman yolculuğuna denk bir şey keşfetmeye ve böylece hayatımı bir yıl ileriye sarmaya çalışıyordum.

Köpekler bu dünyadaki en hassas canlılardı. Sıcak ıslak bir dil yanağıma dokunduğunda bunu düşündüm.

“Neden genç bir oğlan değilsin ki Rambo?” diye sordum kulağının arkasını okşarken.

Cevabı havlama ve gülümsemeydi. En yeni evcil hayvanım dün gece Darcylerde kendine istemeden de olsa bir isim bulmuştu. Anlaşılan dün gece Bay Darcy ne

zaman televizyonu kapatmaya yeltense köpek ona tepki göstermiş bu yüzden bütün gece bir Rambo maratonu oynamıştı televizyonda. Güneş doğduğunda, öldürül-meyi beklediği gün edindiğim, kısırlaştırılmış, melez köpek yeni bir isme sahipti.

“Tamam, oğlum,” dedim sahil evimize kaşımı çatıp bakarken. “Gidip şu işi halledelim.”

Yirmi kiloluk Rambo’yu kaldırıp sanki orası güvenli bölgeymiş, onu orada tutabilirmişim gibi doğruca köpek kulübesine yürüdüm.

“İşte, yeni evin Rambo,” diye fısıldadım kulağına onu içeri yönlendirirken. “Uslu dur, toprağı kazmak, ulumak, kulübeni parçalamak yok, tamam mı?”

Rambo hemen kulübeyi incelemeye başladı. Kim olduğu belli birinin vidalar ve telleri düzeltmek için uzun zaman geçirdiğini düşündüğüm köşelere gelince hırly-yordu.

“Jude’un hayranı sayılmazsın, değil mi?” dedim kulübenin kapısının dışında diz çöküp.

“Neden peki?”

“Muhtemelen köpekler mükemmel önsezilere sahip olduğu için.”

Arkamdan gelen, enseme fazlasıyla yakın sestən öyle korktum ki dengemi kaybedip popomun üzerine düştüm. Bugün bu ikinciydi. Bu gidişle ilk sakar balerin olacaktım.

“Lanet olsun Jude,” dedim Rambo ulurken. “Biri-nin başka birini selamlaması için icat edilmiş kelimeler var”-ona doğru döndüm-“böylece karşısındaki kişi uy-a-rılmış oluyor...”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Kıcının üstüne düşmeden mi?” diye bitirdi dün beni benden alan gülümsemesini göstererek. Midemdeki dönmeye bakılırsa bugün de aynısı oluyordu.

“Korkutmadan,” diye düzelttim. Kendimi yerden kaldırmak için harekete geçtiğimde ellerimi tutup kalkmama yardım etti. Dokunuşuyla damarlarımdan süzülen hararetin tamamen cehennem sıcaklığındaki yaz gününden kaynaklandığını söyledim kendime.

En otoriter sesimi kullansam da pek ikna edici değildim.

Gülüşü genişledi, gözleri parladı. Dokunuşunun bana ne yaptığını gayet iyi biliyordu ki ben bundan nefret ediyordum.

“Korkuttuğum için üzgünüm,” dedi ellerimi bırakırken.

“Kıcımın üstüne düşmeme neden olduğun için mi üzgünsün?” İçimden geçenleri duyup görmemesini dileyerek sıırttım.

Gözlerini devirdi. “Geçmiş, şimdiki ve gelecekte senin yanında işlediğim bütün kabahatler için üzgünüm.”

Rambo’nun şapırtıyla su içme sesini duydum. “Şaka bir yana, teşekkür ederim. Bu büyük ihtimalle birinin benim için yaptığı en güzel şey.”

Ellerini cebine sokup bana baktı. “Büyük bir şey değildi.”

“Öyleydi,” dedim. Bunun önemli bir şey değilmiş gibi geçiştirmesine izin verecek değildim. “Gerçi merak etmiyor değilim, kimse fark etmeden ya da sesleri duymadan nasıl yaptın bunu?”

“Tel örgüyle kulübe yapan bir Ninja olmamın faydaları,” dedi buruk bir gülümsemeyle. “Yan kapıda yaşamının da faydası oldu tabii,” dedi yandaki evi gösterip. Tek kaşını kaldırıp bana bakarak bekledi.

“Geçen sonbaharda Chadwicklerden evi satın alanlar senin ailen miydi?” dedim yandaki A şeklindeki eve bakarken. Oranın hâlâ boş olduğunu sanıyordum.

“Evet.”

“Sen benim komşumsun yani?” Her genç kızın Amerikan rüyasıydı Jude gibi bir komşuya sahip olmak. Peki, neden ben az önce bir taş yutmuşum gibi hissediyordum.

“Hayır,” dedi ağzını eliyle kapatıp gülümsemesini gizlemeye çalışırken. “Sen benim komşumsun.”

“Eh,” dedim iç çekip. “Komşuluk böyle oluyor işte.”

Başını salladı. Gri gözleri bugün öyle parlaktı ki nikel rengine dönmüşlerdi.

“Evet, öyle oluyor.”

Üç kelime. O gözlerde oluşan o bakışın eşlik ettiği üç kelime.

O baygınlıkla dizlerimin bağının çözülmemesi şansı.

“Ee komşu,” dedi Jude beni incelerken. “Cuma gece-si uygun mu sana?”

“Cuma uygun görünüyor,” dedim hazırcıvaplılıkla. Güçlü, bayılmaya yatkın olmayan tarafımın yeniden ortaya çıkmasına seviniyordum. İlah gibi görünsün ya da görünmesin hiçbir erkek beni iç çeken, kirpiklerini kırıştıran aşk hastası bir deliye çevirmeyecekti.

“Yeterli değil Luce,” dedi dilini şaklatıp. “Eğer be-

nimle çok vakit geçireceksen cevaplarının hızını ve keskinliğini geliştirmemiz lazım. Bana yetişmek zordur.”

“O zaman kolay bir çözüm buldum,” dedim kollarımı kavuşturup kulübeye yaslanırken. “Seninle çok vakit geçirmeyeyim.”

“Aklını başına alıp mesafeni korumaya karar verdin yani?” dedi alçak sesle.

“Lucy ve akıllanmak mı?” Bu sıcakta bu derece soğuk bir ses oluşturmak özel bir yetenek ve disiplin gerektirirdi. “Bu benim önümüzdeki on yıl içerisinde üç günlük tatil yapmam kadar imkânsız.”

Yemin ederim eğer bir köpek olsaydım bütün tüyle-
rim kalkar, kuyruğumda bacaklarımın arasında olurdu.
Söz konusu annem olunca dirensem mi yoksa sinip teslim mi olsam bilemezdim.

“Bilemiyorum hanımefendi,” dedi Jude. Etrafımdan dolanıp annemin orada olduğunu tahmin ettiğim yere yöneldi. “Luce zeki, akli başında birine benziyor.”

Annem üç defa dilini şaklattı. “Yalakalık bir erdem değildir genç adam. Özellikle genç erkeklerin genç kızları yatağa atmayı umduğu bu yaşlarda.”

“Anne,” diye tısladım ona dönüp.

“Yeni arkadaşının adı ne, Lucy?” Sanki Jude sıradan bir polyesterden daha gereksizmiş gibi baştan aşağı süzdü.

“Jude.” Böyle davrandığı zamanlarda cevaplarımı tek kelimeyle sınırlardım.

“Ve sanıyorum Jude’un,” dedi yüzünü ekşitip, “bir soyadı vardır.”

“Ryder,” diye cevap verdi Jude elini uzatıp. Annemse ona projelerinden birinde yanlış yerleştirilmiş bir kolonmuş gibi bakıyordu.

“Ryder,” diye tekrarladı. Tonlamasıyla uygunsuz bir kelime söylüyormuş hissi yaratmıştı. “Tabii ya.”

İnanılmaz! Annem Jude’un yüzüne bakıp da içinde bir şeylerin kıpırdandığını hissetmeyen ilk kadındı herhâlde. Bir erkek bile, heteroseksüel bir erkek bile, Jude’dan annemin etkilendiğinden daha fazla etkilenirdi.

“Bir köpek daha,” İç geçirip kulübeye döndü. İçindeki ve etrafındaki her şeye sanki ilk trenle kasabadan yollanması gereken şeylermiş gibi bakıyordu. “aklını başına böyle mi alıyorsun? Teker teker kaybolmuş ruhlarla yardım ederek dünyayı kurtaramayacağını ne zaman öğreneceksin?” Sesinden acımasızlık akıyor, ardında ke-derden başka bir şey bırakmıyordu.

Sorusuna bir cevap beklemiyordu ama eve yönelip duyma mesafesinden çıkınca yanıtladım. “Kurtaracak kayıp ruh kalmadığında.”

“Harika biri gibi görünüyor,” dedi Jude arkamdan. Gülümsediğini sesinden anlayabiliyordum.

“Ne demezsin.” Ona döndüğümde, her ona bakışım- da bir uçurumdan yuvarlanıyormuşum gibi hissetmiyor olmayı diledim. “Demek zeki olduğumu düşünüyorsun ha?”

“Sadece benden uzak durmaya karar verebildiğin için.”

Kulübeyi yapmak için harcadığı zamanı, parayı ve tärk edilmemek için yaptığı sinsi planları düşününce onun

hakkındaki bütün detayları bilmeme gerek olmadığını anladım. “Uzak durmaya karar verdiğimi kim söyledi?”

“Sen dedin.” Ellerini yıpranmış gri kotunun cebine soktu.

“Hayır demedim, hem demiş olsaydım bile, istediğim zaman fikrimi değiştirme hakkım var.”

“Eğer durum buysa, benim de önceki yorumumu geri alma hakkım var.”

“Çok fazla yorum yapıyorsun, tam olarak hangisinden bahsediyorsun şimdi?

Elini uzatıp dikkatli olmazsa onları kırabilirmiş gibi omzumda asılı duran ayakkabılarıma dokundu. “Zeki olduğunla ilgili olandan.”

Başka bir şey söylemek ya da yapmak üzere olabilirdi ama tam o anda pencerelerden dışarı taşan “Eight Days a Week” yüzünden geri planda kaldı. Yemek yarım saat içinde hazır olacak demekti bu.

“Aç mısın?”

Pembe kurdelelere son bir defa ondan beklenmeyen bir dikkatle dokunup eve baktı. “Belki.”

“Belki mi?” dedim gözlerimi dikip. “İnsanüstü boyutlarda bir gençsin, her zaman açsındır sen.”

Durakladı, içsel çekişmesi o kadar ağırdı ki yüzüne yansımıştı.

“Haydi,” diye ısrar ettim. Elini tutup çekiştirdim. “Babam dünyadaki en iyi aşçıdır. Hem demin annemi de gördün, tek başıma yollama beni içeriye.

Nefesini verip gözlerime baktı. “Emin misin?”

“Kesinlikle, elbette, tamamen,” -tek kaşımı kaldırdım- “devam etmemi ister misin?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Kalsın,” dedi elleriyle kulaklarını kapatıp.

“Haydi, Drama-saurus Rex.” Kemiğini yiyen Rambo’ya el sallayıp Jude’la taş yolda yürümeye başladım.

“Mizah adına yetersiz bir deneme daha,” dedi parmaklarıyla benimkileri kavrarken. “Çok yetersiz hem de.

“Bağışlayın beni Komedi Tanrısı.”

Merdivenleri çıkarken kalbimi yerinde oynatan o haylaz gülümsemesini takındı. “Tanrı olduğumu kabulendiğini görmek güzel.”

“Aman Tanrım!” dedim iç çekip başımı sallarken.

“Aynen öyle,” dedi sakince. “Bana böyle hitap etmelisin.”

Tel kapıyı açarken yapabildiğim en memnuniyetsiz bakışı attım ona.

Kaçınılmaz olan fazla beklemişti.

Ailemle yemek yemek öncelikler listemde alt sıralardaydı. Annemin pinpon topu gibi bir bana bir babama attığı bakışları saymazsak, sessizliğin daha fazla sessizlikle bölündüğü yemeklerdi bunlar. Ama aile yemeğine, hakkında sadece ona fena kapıldığımı bildiğim, hiçbir aklı başında ebeveynin kızıyla vakit geçirmesine müsaade etmeyeceği bir genç olan Jude’la katılmak bambaşka bir şeydi. Bu yemeğin efsane olacağı kesindi.

Efsane bir felaket.

“Bir şeyler dehşet güzel kokuyor,” dedi Jude limon ve tereyağı kokusu sinmiş havayı koklarken.

Annemle babamın bize dönen bakışlarına bakılırsa dediklerini tek duyan ben değildim.

İki atak birden yapan annemin kaşları kalkmış, dudakları büzülmüştü.

Babam gülümsedi. Görüyorsunuz ya, annem her şeyin kötü yanlarını görürken babam iyilerini görürdü. Ya da en azından önceden öyleydi ve şimdilerde de akşam yediden dokuzaya kadar öyle davranırdı.

Jude önce anneme hitap etmeyi seçti. “Konuşmamın kusuruna bakmayın efendim.” Ellerini yeniden ceplerine koydu. “Küfrün ikinci dil gibi kullanıldığı bir evde büyüdüm ben. O kadar alışmışım ki bazen fark etmiyorum bile. Ama söz veriyorum evinizdeyken kendime hâkim olmaya çalışacağım.”

Annem sandalyesinde geriye yaslanıp, kollarını kavuşturdu. “Ağzı bozukluğun zekâ eksikliğinden ileri geldiğini düşünmüşümdür hep.”

Ağzım açık kalakaldım. Bu sözler annem için bile acımasızlığın yeni bir boyutuna geçmek demekti.

Jude’un ifadesi değişmedi. “Benim durumuma bakılırsa, size hak vermem gerek. Notlarım ailelerin kâbuslarına girecek türden olmuştur hep.”

“Yüzündeki sırıtışa bakarsak, bundan gurur duyduğuna çıkarabiliriz?”

Yer yarılrsa da içine girsem diye düşünüyordum şimdi de. Jude nasıl bir insan olursa olsun, hiçbir sırrı, suçu, hakareti bu derecede bir kötülüğü hak etmiyordu.

Jude’a doğru baktığımda yüzünün yoga yapıyormuşçasına sakın olduğunu gördüm.

“Hayır efendim,” diye cevapladı omuzlarını silkip.

“Gurur duyuyorum anlamında mı duymuyorum anlamında mı bu cevap?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Jude elimi tutup direkt anneme baktı ve cevap verdi, “Hayatımla ilgili her şeyle gurur duyuyorum anlamındaydı.”

Annemin yanıtı çabuk gelmedi. Onun karanlık dünyasında bile bu türden dürüstlükler donakalmasına neden olabiliyordu. Sonunda “Tam da kızımla vakit geçirmesini isteyeceğim biriymişsin!” dedi imayla.

“Anne,” diye tısladım ikaz ederek. Hiç etkilenmemişti ama.

“Ben de ona tam böyle demiştim,” dedi Jude, “Lucy ile geçirdiğim birkaç saatte öğrendim ki, başkalarının onun yerine düşünmesine izin verecek biri değil.”

Annemin her zaman bir kol mesafesi uzağında tuttuğu telefon çalmaya başlayınca kim bilir kaç zamandır ilk kez yok say butonuna bastı. “Bu konuda uzman olduğuna göre başka ne öğrendin Lucy hakkında?”

“Elimi tekrar tutup gülümsedi. “Akıllı biri, aklını kullanmadığı zamanlar hariç.”

Telefon tekrar çalınca annem kulağına götürdü. Kalıp mutfağa gitmeden evvel, “Ne keşif ama,” dedi Jude’a.

“Özür dilerim,” dedim dudaklarımı oynatıp.

“Ne için?” dedi kısık sesle. “Nasıl o senin hareketlerine karışamıyorsa sen de onun hareketlerini kontrol edemezsin.”

“Vay be,” dedim onu ileri çekştirirken. “Bugün bağı anlaşıyoruz.”

“Bu daha önce kimsenin beni tanımlamak için kullanmadığı bir terim,” dedi beresini kaşlarına kadar çe-

kerken. Giydiği bütün bu uzun kollular, şapkalar ve uzun botların altında seksen yaşında bir kadın bedeni olmasından korkmaya başlamıştım.

“Baba,” dedim omzuna dokunurken.

Ocağın üstünde kaynayan kap kacaklardan başını kaldırıp bakmadı.

“Merhaba, Gökyüzündeki Lu...”

“Bu Jude,” diye yarıda kestim. Jude’un beni küçük bir kız olarak görmesini istemiyordum. Zaten onun yanındayken yeterince böyle hissediyordum, daha fazlasına gerek yoktu.

Babam parmağını kaldırdı, limon yağı sosunu son defa karıştırıp ocağın bütün gözlerini kapattı. Bütün yemekleri aynı anda bitirmeyi nasıl başardığından emin değildim. Herhâlde bana geldiğinde sıra atlamış ailevi bir yetenekti.

Ellerini önlüğüne silerek döndü...

Tanrım, önlüğü nasıl unutmuştum?

Jude’un gözleri kocaman oldu. Yine de babam fark etmeden normal hâline döndürdü.

Zaten fark etseydi de umursamazdı. Söz konusu önlük İtalya’dan, daha doğrusu Roma’dan hediye olarak gelmişti. Önlüğün üzerinde bütün haşmetiyle duran, her şeyin anatomik olarak tam yerine denk geldiği bir Davut Heykeli vardı.

“Hey Jude,” diye selam verdi babam. Olan bitenden memnun görünüyordu.

“Bay Larson,” dedi Jude elini uzatırken. “Önlüğünüz güzelmış.”

Spatulayı diğer eline alıp Jude'un elini sıktı. "Seni şimdiden sevdim," dedi yüzündeki un lekesini çabucak silerken. "Mükemmel bir adın ve mutfak önlükleri konusunda ince bir zevkin var," diye devam etti. Gözleri Jude'la benim hâlâ birleşik olan ellerimize kaydı. "Ve kızımdan hoşlanıyorsun. Akıllı bir adamsın, Jude." Ocağa geri dönüp yemekleriyle ilgilenmeye devam etti.

"Hayat üzerinize ha bire kötü şeyler atarken, özel bir şeyi fark etmek zor olmuyor," dedi Jude.

Babam, "İşte bu dediğin doğru," dedi. Bense o sırada ayaklarımın yerden kesilmediğine emin olmaya çalışıyordum. Bakışları bana döndüğünde yumuşuyordu ve özel derkenki hâli beni bitirmişti resmen. "Gökyüzündeki Lucy'm," dedi babam omzunun üzerinden. Neden gidip birkaç Beatles şarkısı dinlemiyoruz? Hazır Jude² buradayken adının geçtiği şarkı iyi olur."

"Hayır," dedi Jude aniden. Babamla aynı anda ona döndük. "Annem Beatles'a tapardı adımdan da anlaşıldığı üzere," sesindeki gerginlik kayboldu. "O şarkıyı üç ömre yetecek kadar çok dinledim."

Babam omzunu silkmeden önce bir süre Jude'u inceledi. "Peki, sana bununla işkence etmeyeceğim o zaman," dedi. "Ama isim kaynağı olmak için mükemmel bir şarkı. Büyük ihtimalle en iyi ikinci," bana bakıp gülmüşü, "ilki Lucy in The Sky with Diamonds."

"Şarkı hayatın acılarını uyuşturucuyla maskelemek hakkında. Sanırım annem adımı koyduğunda hâlâ çocuk sahibi olmanın şokunu yaşıyordu."

² Hey Jude: Yine bir Beatles şarkısı. (ç.n.)

Babam Jude'u tekrar inceledi. Tam olarak anlayamadığı bir şeyi tespit etmeye çalışır gibiydi. "Aynı zamanda sevgiyle de ilgili," dedi "ve en çok ihtiyacımız olduğu zamanda sevginin hayatımıza girmesine izin vermekle."

Jude durakladı. Aklından geçen bir şey öyle güçlüydü ki yüzüne yansiyordu izleri. Sonunda omzunu silkti, "Neyse ne, sonuçta sadece bir isim."

"Güzel olanından," dedi babam spatulayı Jude'a doğru sallarken. "Soyadın ne Jude?" Tavuğu tabağa alırken Jude'a bir bakış attı.

"Ryder efendim,"

"Hım," düşünürken alını kırıştı. "Tanıdık gelmiyor ama seni daha önceden görmüşüm gibi geliyor."

Jude'un eli benimkinin etrafında sıkıştı. "Sık sık duyuyorum bunu."

"Buralarda mı büyüdün?"

"Her yerdeydim büyürken." Eli daha da sıkı hale gelmişti.

"Chadwicklerin evini Jude'un ailesi almış," diye araya girdim. Jude'un mu yoksa elimin iyiliği için mi yaptığımdan emin değildim. "Bu yüzden tanıdık geliyordur belki."

Sosu tabaklara gezdirirken bu fıkri bir düşündü. "Belki öyle," dedi kendi kendine, "belki de değil."

"Yardım edebileceğim bir şey var mı baba?" dedim Jude'u kendimle beraber sürüklerken. Eğer elini bırakırsam bir daha tutamama ihtimalim vardı.

"Şu ikisi hazır," dedi son iki tabağı soslamayı bitirirken. "Daha önce görsem de görmesem de," dedi Ju-

de'un yüzüne dokunup. "Bir şey kesin. Gerçekten güzel bir suratın var."

Ailem yüzünden utanmaya alıştım. Eğer babanız çılgınlığın kötü tarafındaysa ve anneniz buzlar kraliçesi sıfatının tipik bir örneğiysen zaten olağandı ama bu sonuncusu hepsini geçmişti.

Jude'un yüzünü okşayıp, üzerinde antik, çıplak bir heykel resmi olan önlüğüyle mutfakta oradan oraya dans edip deli gibi sırttan bir baba son raddeydi.

Eğer Jude bu akşamki badirelerden sonra hâlâ beni görmek isterse, benim yüzümden yaşayacağı her şeye dayanabilir demektir. Yani öyle umuyordum.

Jude'a baktığımda gözlerini bana diktiğini gördüm. Yüzüm beyazdan kırmızıya döndüğü içindi belki de. Kapıya bir bakış atıp tekrar Jude'a döndüm beklentiyle. Onu suçlayamazdım. Bu ailenin bir üyesi olmama rağmen ben bile her gün defalarca kaçıp gitmeyi düşünüyordum.

Başını bir kez sallayıp nefesini boynumda hissedebileceğim kadar bana yaklaştı. "Benden bu kadar kolay kurtulamazsın."

Titrememek için resmen bir savaş veriyordum. "Lanet!" demeyi başarabildim sadece.

Babamın merdivenlerden yukarıya, "Mags!" diye bağırmasıyla yerimden sıçrayıp porselen dolabını sarstım. "Yemek hazır!" Merdivenlerin başında durup uzun zamandır geldiğini görmediğim cevabı bekledi. Annemin benden daha fazla aldırmadığı biri varsa o da babamdı. Babam Jude ile çoktan yerlerimizi aldığımız masava dönmeden önce bir an daha bekledi.

Sana Vuruldum

“Umarım beğenirsin,” dedi babam tavuğu Jude’un önüne koyarken.

Jude bana bakıp, “Çoktan beğendim,” dedi.

BÖLÜM DÖRT

Kamp ateşini hep sevmişimdir ama Jude’la aynı battaniyenin içerisinde, yanımızda uyumaya gitmek üzere olan bir ebeveynle gece kamp ateşi önünde olmak sevmenin de ötesindeydi. Bu kamp ateşlerinin en iyisiydi.

“İyi geceler, çocuklar,” dedi babam. Kalkarken sırtını esnetti. Annem çalışma odasında cep telefonuyla birini azarlamakla meşgul olduğunda yemek oldukça hoştu. Babam tuhaftı ama eğer geçeklikle arasının iyi olmadığını kabul ederseniz etrafında olmak eğlenceliydi. Ben bunu hayatın bir parçası olarak kabul etmiştim. Jude’un da bir problemi var gibi görünmüyordu.

“İyi geceler baba.” Kalbim çoktan hızlanmıştı. Yalnız kaldığımızda bir şeyler olacağını biliyordum. Aramızdaki elektrik son derece ağırdı. Son bir saattir beklentili bakışlar, birbirine geçmiş parmaklar, temas eden dizler ve konuşmalarımızdan bile gürültülü olan söylenmemiş kelimeler birbirini kovalamıştı.

“İyi geceler Bay Larson. Yemek için tekrar teşekkürler,” dedi Jude babamın arkasından. Eli dizimin üzerinde duruyordu.

“Babanı sevdim,” dedi başparmağı bacağımanın içerisinde daireler çizerken.

Gülümseyip başımı sallamaktan başka bir cevap vermem mümkün değildi.

“Karar yine annenin tabii,” dedi kıkırdayıp.

Tekrar bir gülümseme ve baş sallama.

“Senden de hoşlanıyorum,” dedi kısık sesle. “Aslında, çok hoşlanıyorum.” Elini bacağımdan çekip yüzüme dokundu. Diğer eli de eşlik etti. O kadar sıkı tutuyordu ki ondan başka bir yere bakmam imkânsızdı. Yine de eğer istersem bırakacağı kadar hafifti.

“Ben de senden hoşlanıyorum.”

Kaşını kaldırıp bekledi.

“Gerçekten hoşlanıyorum,” diye ekledim. O kadar çok kıvılcım hissediyordum ki her an ateş alabilirdim.

Parmağı dudağıma kayarken gülümsüyordu. Alt dudağımın çizgisini takip ederken, sahip olabileceği bir şeymişim gibi inceledi beni.

Kadınların güçlenmesi taraftarı filandım ama o dokunuştaki sıcaklığın içindeyken, bir insanın başka biri tarafından sahiplenilebileceği her şekilde sahiplenilmek istedim.

Bir dakikadan fazla zaman geçtiğinden emin ama sonrasını hesaplayamamışken gözlerimi açtım. Gözleri grinin şimdiye kadar gördüğüm en aydınlık tonundaydı. “Beni öpebilirsin, Jude.”

Gözlerinin kararıp alınının kırışması dışında bir şeyler bekliyordum. “Öpebileceğimi biliyorum,” dedi gergin sesiyle. “Sadece öpmeli miyim, emin değilim.”

Damarlarımda bir ağrı dolaşmaya başladı. Yatıştırmamın tek bir yolu vardı. “Öpmelisin.”

Gözleri daha da karanlıklaştı, yine de benden ayrılmamıştı bakışları. “Bunu yapmamalıyım,” dedi. Ellerinden biri boynumun arkasına ulaşmıştı. Gömleğimin yakasının içerisinde dokunuşunu hissettim. “Ama şu an umurumda değil.”

Kelimelerini dudakları benimkilere ulaşmadan önce anlayamadım. Elleri gibi güçlü ve aynı zamanda nazikti. Dudaklarını araladı, inleyişini göğsümde hissettim ve yapıp yapmamayı düşünmeden bacağıma ona sardım, yeterince yakın olamıyordum sanki ona.

Dili benimkine dokunuyor, göğsü benim göğsümü baskılıyor ve elleri benim ellerim kadar istekli şekilde beni tutarken bunun insanların karanlık günlerde geriye bakıp da hatırladıklarında gülümsedikleri anlardan biri olup olmadığını düşündüm. Ben sadece gülümsemez, taklalar atardım bu anı sayesinde.

Ellerim gömleğinin altına kayıp karnının üzerinde daha aşağılardan başka gidecek yer kalmayana kadar dolaştı.

Parmaklarını kemerindeyken, “Luce,” dedi nefes nefese. “Dur.” Elleri belimi sıkıca kavramıştı ama dudakları benimkilerle buluşmuştu yine.

“Sen durduğunda duracağımı,” diye fısıldadım dudaklarına.

“Lanet olsun,” dedi elleriyle beni iterken. Fakat dudakları hâlâ benimkilerin üzerindeydi.

Sahilin gerisinden bir ses bize doğru bağırdı. “Eğer işin bittiyse bir tur da ben alabilir miyim onu?”

“Kahretsin,” diye tısladı. Tek bir hareketle beni ayağa kaldırdı.

“Ne?” dedim parmaklarımla saçlarımı düzeltirken.

“İçeri gir, Luce,” dedi. Benim önüme geçmişti. “Hemen.”

“Niye?” Bana bunları hissettirebilen adam dışarıdayken hiçbir yere gitmiyordum.

Sahilden karanlık birkaç figür bize doğru yürürken, “Onlar kim?” dedim.

Bana döndüğünce gözleri öyle huzursuzdu ki delirmiş gibi görünüyordu. “Soru sorma Lucy Larson. Kıcını kaldırıp hemen o eve gir!”

Omuzlarımı tutup beni döndürdü. Sonra da eve doğru itekledi.

“Hemen şimdi!”

Sinirliydi ve bu iyi değildi çünkü ben de sinirlenmiştim. Geri dönüp öfkeyle ona baktım. “Sakın bir daha beni itme!” diye bağırdım. “Ne yapacağımı da söylemeye kalkma.”

Jude’un ifadesi düzleşti hemen sonra çaresizliğe dönüşmüştü. “Lütfen Luce. İçeri gir sadece.”

Yalvarışı o kadar açık ve gözleri o kadar çaresizdi ki neredeyse dediğini yapıyordum. Ama o üç figür yanımda belirmişti çoktan.

İçlerinden biri ateşin önüne gelip, “Bizden saklıyor

muydun Jude?” dedi. Jude kadar uzun değildi ama yapılıydı. Bakışlarıyla kıyafetlerimi çıkarmak istercesine gözlerini bana dikti. “Taze bir piliç bulmuşsun ama kardeşlerinle paylaşma nezaketini göstermiyorsun.”

“Kardeşler mi?” diye fısıldadım Jude’un bir adım öne geçip beni arkasına almasına izin verirken.

“Mecazen bebeğim,” diye cevapladı tıknaz çocuk. “Ve her şeyi paylaşan kardeşleriz.” Jude’un sırtı beni başka bir göz tecavüzünden kurtaran tek şeydi. “Her şeyi,” diye tekrarladı eski bir hikâyeyi tek kelimeyle anlatır gibi.

“Vince,” dedi Jude tehlikeli bir sesle. “Ben seni göndermeden kendin defol git buradan.”

Vince kahkaha attı. “Kendini beğenmişin biri olduğumu biliyorum ama biz senin işini bitirmeden önce üçümüzü de haklayabileceğinden şüpheliyim.” İkiz ve temizlikten yoksun olduklarını fark ettiğim diğer ikisi öne çıkıp oluşturduğumuz çembere katıldı. “Kızını halletmemizden önce, her birimiz halletmeden önce.”

Dehşete kapılmış olmam gerekirdi. Bütün kendimi koruma içgüdülerimin son hızla harekete geçmesi gerekirdi. Her genç kızın kâbusuydu bu gibi bir olay yaşamak.

Jude’un yumruk hâline gelen elleri, ondan yayılan hiddet ya da koruma içgüdülerimin rafa kalkması yüzünden miydi bilmiyordum ama olunabilecek en sakın hâldeydim.

“Gelin de görelim bakalım ne oluyor,” dedi Jude çenesini sıkarak. “Haydi! İlk hanginiz saldıracak?”

Bir süre bekledik. Hiçbiri öne çıkıp Jude'a saldırmaya niyetli değildi. Onlara attığı bakışlardan, Jude'un güçlü yumrukları olan bir canavar sanırdınız.

"Sizi yalnız bırakalım," dedi Vince sonunda. "Başladığın şeyi bitirmene, bu yaz son kez düzüşmene izin vereceğiz."

Jude bir insandan çok hayvanınkine benzeyen bir ses çıkardı. "Akıllıca bir hareket olur ama bu sizi bir dahaki görüşümde kışınızı tekmelememden kurtarmayacak."

"Her zamanki gibi, Jude, bizim için zevktir," dedi Vince. Çoktan sahili yarılamış olan ikizlerin peşinden gitmeden önce beni görebilmek için bir adım yana kaydı. "Ve sana bir tavsiye," dedi iğrenç bir gülümsemeye her kelimesini bastırarak. "Kondom kullandığından emin ol. Bu adamın fahişelerinin karınlarında ne taşıdığını öğrenmek istemezsin."

Jude ileriye doğru atıldı. Onları takip edip kim bilir ne yapmak istiyordu ama durdu. Bana baktı. Omuzları düştü ve kolları rahatladı.

Gözlerinde gördüğüm öfke ve kendine güvenden o üçünü on saniyede haklayacağından emin olduğum adam, bir insanın aşağılanabileceği her şekilde aşağılanmış, tehdit edilmiş ve alay edilmişti ama burada kalmıştı. Benim bir adım önümde, benimle beraber arkada kalmıştı. Diğerlerinin geri dönmesi ihtimaline karşı beni korumak için mi yoksa kaldığımız yerden devam etmek için mi emin değildim. Umursamıyordum da.

"Hey, şerefsiz!" diye bağırdım sahilde ilerleyen uçünden herhangi birine. Net göremesem de durduk-

ları için bana doğru döndüklerini tahmin ettim. Ateşin ışığına geçip verdiğim mesajı tamamıyla anlamaları için beni görmelerini sağladım. Orta parmağımı kaldırıp bağurdım, “Paylaşmak isterseniz bundan bolca var.”

“Ne halt ediyorsun Luce?” diye tısladı Jude beni yeniden arkasına alıp. Jude’un şövalye ruhlu biri olduğunu düşünmemiştim ama yirmi birinci yüzyılda yaşayan bir kadına göre fazlasıyla hoşuma gitmişti.

“Yapmak istediğimin yarısı bile değil bu,” dedim. Üçlünün bana verdiği tek cevap bir kahkaha korosu olmuştu.

“Bak, cesaretini takdir ediyorum, gerçekten,” dedi Jude yüzünü bana dönüp, “ama böyle insanlarla uğraşamazsın.”

“Böyle insanlarla mı, böyle kardeşlerle mi?” Son on dakika yüzünden içimde çok fazla gerginlik birikmişti ve ne yapacağımı bilmiyordum. Jude içini çekti.

“Kardeşin mi onlar?” dedim içimden öyle olmamalarını umarak.

“Bir şekilde,” diye cevapladı gözlerini kapatıp.

“Ne şekilde?”

Gözlerini açtı, elime uzandı. “Önemli olmayan bir şekilde.”

“O zaman boş ver onları,” dedim elimi tutmasına izin verip. Kim ya da ne olduğunu bilmeden izin vermemem gerektiğini biliyordum. “Bir kere daha el hareketi çekmeliydim. Sadece havlıyorlar.”

“Hayır,” dedi ciddiyetle. “Lütfen, Luce. Bunlar sadece havlamazlar. Seni uyarmadan dişlerini geçirirler.”

Kollarımı tutup kendine çekti. Sözlerini kabul ettirebilmiş gibi bakıyordu. “Onlarla dalaşma. Eğer karşıdan geldiklerini görürsen yolunu değiştir.”

Gözlerimi devirdim, abarttığına emindim. O ahmak üçlünün ot çekmek ve kamu malına zarar verme gibi şeylerden paylarını aldıklarına şüphem yoktu ama yakalanırlarsa başlarına bela olacak kadar büyük suçlar işleyecek kadar yürekleri olduğunu sanmıyordum. Korkak kelimesi hepsinin alnında yazıyordu.

“Of Luce,” dedi Jude. Kollarını boynunun arkasında birleştirip sahile döndü. “İşte bu yüzden uzak durmanı söylemiştim. Boğazına kadar benim berbat hayatıma batmazdın böylece.”

İkazlarını, eğer akıllıysam ondan neden uzak durmam gerektiğini şimdi anlıyordum. Olay şuydu ki eğer ondan uzak durmamak beni akılsız yapacaksa, akıllı olmayı istemiyordum.

Parmaklarımla kemerini tutup, “Jude,” dedim.

Dönüp bitkin gözlerle bana baktı. “Evet?”

“Öp beni.”

Bir anlık duraklamadan sonra dediğimi yaptı.

Sonunda Jude’la birbirimizden ayrılmayı başardığımızda saat kaçtı hiç bilmiyordum ama yatağıma girdiğimde en geç birkaç saat içerisinde güneşin doğacağını biliyordum. Bu da iki saatlik uykuyla üç saat sürecektir öldürücü bir bale egzersizi yapacağım anlamına geliyordu. Umursamadım. Uykudan feda ettiğim her dakika Jude’un kollarında geçmişti.

Kendimi gözlerimi kapatmaya zorlayıp aşırı heyecan-

h zihnimi sakinleştirmiştim ki gözlerim tekrar açıldı. Rambo kasırğa uyarısı gibi bağırmaya başlamıştı.

Yatağımdan fırlayıp pencereye koştum. Rambo böyle havlamazdı. Hırlar, gülümser ya da arada havlardı ama bu şekilde haykırdığını hiç duymamıştım. Ya onun ya da yakınındaki birinin hayatı tehlikedeydi.

Kulübesindeki bir parıltıdan ve rüzgârda salınan gölgeler veya etrafta dolanan insanlardan başka bir şeyi göremedim. Daha net görebilmek için pencereyi açtığımda ateşten bir duvar yükseldi Rambo'nun kulübesinden.

Düşünmeden yapılmış içgüdüsel bir hareketti. Pencereden çıkıp çatının üzerinden kaydım. Düşünebildiğim tek şey Rambo'yu başka bir patlamadan kurtarmaktı.

Yangını nasıl veya kimin çıkardığı aklıma bile gelmedi. Sadece yanına ulaşıp onu kurtarmalıydım.

Bacaklarımı çatıdan sarkıtıp verandanın tırabzanına bastım. Geriye sadece yere küçük bir atlayış kalmıştı. Bunu defalarca yapmıştım ama bu defaki evden gizlice sıvışmak için değıldi.

Alevlerin yeniden ortaya çıkmasıyla Rambo'nun haykırışları kesildi. Korktuğı için mi yoksa ölmüş müydü? İlkini umut etmek yanlış geliyordu.

Evin yanındaki bahçe hortumunu kapıp koşmaya başladım. Kulübeye ulaşmak saatler almıştı sanki. Hortumu önce alevleri söndürmesi umuduyla kulübenin kapısına tuttum. Böylece kapıyı açıp Rambo'yu çıkarabilirdim. Alevler yüzünden onu göremiyordum ama iyi olduğına inanmak zorundaydım.

Arkamdaki kahkaha sesleri yeni mi başlamıştı yoksa bir süredir devam ediyor muydu bilmiyordum ama alkışlar da eşlik edince fark etmiştim.

Hortum hâlâ kulübeye çevriliyken omzumun üzerinden baktım. Vince ve ikizler yavaşça bana doğru yürüyorlardı. Jude'un beni sakınan heybetli görüntüsü yokken yüzlerindeki tehditkâr ifade beni dehşete düşürdü.

"Tekrar karşılaştık," dedi Vince diğer ikisinden ayrılıp.

Kusacakmışım gibi hissediyordum ama bunun beni cevap vermekten alıkoymasına izin vermedim. "Karşılaşmayı umuyordum, veda mesajımı iyi göremediğinizi düşünmüştüm." Bir elimi hortumdan çekip hareket çektim.

Çocukça, yersiz ve bu üç adam ve bana ne yapacaklarsa ona karşı yararsız olduğunu biliyordum ama o an fena hâlde iyi hissettirmişti.

Vince'in yüzü düştü. Köpeğim ateşin ortasındayken ve bu üçü bana suç skalalarındaki bir üst seviye ben olacakmışım gibi bakarlarken hareket çekmeme inanamıyor gibiydi.

"Yanışını izlemek eğlenceli olacak sürtük," dedi yana kayıp. "Getirin şu fahişeyi de biraz terbiye verelim."

Bağırmalı, koşmalı ya da en azından hortumu bırakmalıydım ki ikizler bana saldırdığında iki elimi de kullanabileydim. Ama hiçbir zaman yapması gerekenleri yapan bir kız olmamıştım.

Hortumu kulübeye tutarken Jude'un evine bir bakış attım. Her an ön kapıdan fırlayıp beni kurtarmaya gel-

mesini bekliyordum. İki çift el beni tutup öyle bir güçle döndürdü ki hortum elimden kayıp gitti.

Ellerinden kurtulmaya çalışırken, “Beni hemen bıraksanız iyi olur!” diye bağırdım ikisine. “Yoksa alınmazda bir çöküntü olacak.” Omzumun üzerinden gönderdiğim bakışla Jude’a dair bir iz hatta evinde bir ışık bile bulamadım.

“Seni kurtarmaya geldiği yok tatlım,” dedi Vince öne çıkıp. “Jude kahramanlık oyunları oynayan biri değildir. Bana sorarsan tam tersidir aslında.” İki tarafımdan kiş-neme sesleri gelmesine neden oldu dedikleri.

“Bunu da bir kızı yatağından çıkarıp gözünü korkutmak için zavallı bir köpeği ateşe veren biri söylüyor. Kahramanlığın ne demek olduğunu bilebilecek biri misin sanki sen?” Annem ben üç yaşındayken ecelimdin dilimden olacağını söylemişti. Vince’in yüzündeki ifadeye bakılırsa haklıydı.

“Neyim ben öyleyse sence?”

Gözlerimi kısıp topuklarımı yere geçirdim. “Korkak.”

Bu kadar hızlı hareket etmesi fiziksel olarak mümkün görünmüyordu.

“Yaşamana izin verecektim,” dedi kulağımın dibinde. Parmakları boynuma dolanmıştı, “ama o, bu yorumu yapmandan önceydi.” Parmakları boynumdan başıma hareket etti. Ne yapmak üzere olduğunu bildiğimden kendimi hazırladım ama acıyı tahmin etmek azalmasını sağlamıyordu. Saçlarımı o kadar sert çekti ki yarısını kökünden yolduğuna emindim.

“Güzel saçların var,” dedi arkamdan tanıdık bir ses geldiğinde. “Umarım keyfini çıkarmışsındır.”

Keskin koku aniden geldi, aklımın saçımın ateşe verildiğini anlaması ve kabul etmesinden daha hızlıydı.

Sonunda çığlık attım.

Vince ikizlerden birini itip, “Kapat ağzını Zeke,” dedi. “İkiniz gerçekten bir işe yaramıyorsunuz.”

Şimdi saçlarımdan yukarı tırmanan sıcaklığı hissediyordum. Saçlarımdan bu durumdan sağlam çıkma umuru yoktu ama az da olsa hayatımı kurtarma ihtimalim vardı. Zeke’nin parmağını ağzımda kan tadı alana kadar ısırırken ve diğer ikizin ayağını bütün gücümle ezerken aklımda bu düşünce vardı. Beni tutan ellerin çekildiğini ve o üçünün soluk soluğa homurdanarak konuştuğunu fark ettim. Bunun için çaba harcamıştım zaten. Boynumu yalayan ateşi hissettim. Ve şimdi yanık saç kokusu yerine daha beter bir koku, sanki ozona batırılmış yanık et kokusu geliyordu.

Doğruca göle koştum. Durup, kendimi yere bıraktıktan sonra yuvarlanmanın yangını söndürmek için en ideal yöntem olduğunu aklımın bir köşesinde biliyordum ama gerçekten yanıyorken ve yirmi adım uzağınızda serin bir su birikintisi varken, düşünemiyordunuz. Tek yaptığım deli gibi koşup kendimi suya bırakmak, soğuk suda boğulmayı yanarak ölmeye tercih etmektir.

Su hem rahatlık hem de acı vericiydi. Yüzeyin altında ne kadar kaldığımı bilmiyordum ama daha fazla kalmayı istiyordum. Suyun altı huzurlu, sakın, sessizdi ve burnuma gelen sevimsiz kokular yoktu. Alevlerden kurtul-

muş hâlde su yüzeyinde süzülmeğe rahatlatıcıydı. Öyle ki boğulmanın ölmek için çok da kötü bir yol olmadığı-
nı düşündüm.

Bu düşünceler bir çift elin beni ensemden yakalayıp suyun altına batırmasına kadar sürdü. Şimdi göl sığını-
lacak bir yerden dişlerini gösteren bir düşmana dönüş-
müştü.

Son nefesim yüzeye doğru köpürdüğünde Vince beni yukarı kaldırdı. Elleri hâlâ boynumun etrafındaydı. “Eğer iyi biri olsaydım, seni boğar ve işimi hallederdim,” dedi beni sudan çıkarırken. “Ama iyi biri değilim.” Sen-
deleyerek sahile çıktım. Gözlerim alevlerin içinde kay-
bolmuş kulübeden Jude’un sessiz evine kaydı. “Yanarak
öleceksin sürtük.”

Her şeyin aniden gerçek gibi hissettirdiği an buydu. Sanki bu zamana kadar olanların bir kâbus olduğuna kendimi inandırmıştım ama şimdi uyanmıştım ve haya-
tım sadece birkaç dakika daha sürecekti.

“Colton benzini getir,” dedi Vince cebinden bir şey çıkarırken. Islak, şerit şeklinde bir kumaştı çıkardığı. “Komşuları uyandırmak istemeyiz.” Ağzımı o kadar ça-
buk ve sıkı bağladı ki bunu ilk defa yapmadığı aşikârdı. Belki ikinci, belki onuncu... Sonuçta insanların ağzını bağlamada uzman olmuştu. Jude bunların hafife alın-
cak kişiler olmadığı konusunda haklıydı.

Sonunda gözyaşları akmaya başladı. Ağlamaktan nef-
ret ederdim hem de büyük bir hırsla. Ama daha reşit
bile olamadan, on yedi yaşında küle dönüşeceğim tükri
bağıra bağıra ağlatan bir düşünceydi.

Gözlerim telaş içinde yine Jude'un evine döndü. Umutsuzca çıkıp gelmesini ve günü kurtarmasını bekliyordum.

"Gelmeyecek tatlım," dedi Vince benzin kutusunu Colton'un ellerinden alırken. "Sen aslında," dedi işaret parmağını kaldırıp, "bir parça kıçtan başka bir şey değildin. Jude şimdi başka bir kızın kıcının peşinde. Yani sanki Süpermen gökten inip seni kurtaracakmış gibi bakıp durma."

Benzin kutusunu açıp başımın üzerine kaldırdı. Üzerimden süzülüp ayaklarımın etrafında küçük bir birikinti oluşturan kadar dökmeye devam etti benzini.

Kusmaya başladım. Sanki şu anki durumum yeterince kötü değilmiş gibi! Ağzınız bağlıyken kusmanın kötü yanı kusmuğunuzun geri midenize dönmekten başka gidecek yerinin olmaması.

Hayatımda ilk defa ölmeye hazırdım. Hatta acele edip beni hemen bulmasını istiyordum. Yıllar önce elinden kaçıp kurtulduğum kader sonunda beni yakalamıştı.

Vince bana doğru sırtıp çakmağını yaktı. "Büyük bir tabuta gerek kalmayacak diyor içimden bir ses," dedi benden uzaklaşıp. Üzerime döktüğü benzinin miktarına bakılırsa öyle büyük bir alev oluşturdum ki uzaydan bile görünecekti.

Gözlerimi kapatıp küçükken uyumadan önce okuduğum duayı okudum içimden. Vücudumu saran alevlerin çıkaracağı haykırışı beklerken başka türden bir çılgılık duydum. Öyle çaresiz ve öfkeli bir çılgıktı ki şeytanın bizzat kendisi Sapphire gölünü ziyaret etmiş gibiydi.

Gözlerimi açtığımda ilk gördüğüm alınının tam ortasına küçük bir şey çarpmadan hemen önce korkuyla donakalmış Vince oldu. Arkaya doğru sarsılıp başını tuttu. Hemen sonra da sırtüstü düştü. Elindeki çakmak sönüp yere fırladı.

Bir an sonra Jude Vince'in üzerinde ulaşabildiği her yere yumruk üzerine yumruk atıyordu. "Bir dahaki sefere beni daha sıkı bağlamak zorunda kalacaksın seni manyak orospu çocuğu!" Her kelimesine gök gürültüsü gibi sesler çıkaran yumrukları eşlik ediyordu.

Orada öylece durdum. Ölümünden kıl payı kurtulmanın, ölümle gerçekten yüz yüze gelmiş olmanın ve Jude'un başka bir insanı ölüp ölmemesini umursamaz bir nefretle dövdüğünü görmenin şokundaydım.

Onun benim tarafımda olmasına sevinsem mi yoksa böyle birinin varlığından korksam mı emin değildim.

Jude aniden durup bana baktı. Nefes nefes kaldığını düşünürken, "Luce," dedi tekdüze bir sesle. "İçeri girip polisi ara."

Olduğum yerde donup kaldığımda ekledi, "Ben bunları hallederim. Sana zarar vermelerine izin vermem."

Tam o anda kenarda sinmiş olan ikizler güçlerini birleştirip Jude'a ya da bana, saldırmak için hareketlendiler. "Git, Luce," diye yalvardı evi işaret edip. "Seni korurum ben."

Bu defaki yürüme denemem de başarılı oldum.

Sahili sanki maratondaymışım gibi koşarak geçerken ciğerlerimin ve bütün bedenimin tükendiğini hissettim ama kendimi zorladım. Her adımında Jude'un o üçüne karşı koyduğuna emin olmak için geriye bakıyordum.

Karşı koymak onun o an yaptıkları için kullanılabilecek en mütevazı tabirdi. Nasıl ya da nereden böyle dövüşmeyi öğrendiğini bilmiyordum ama bu gece bu yeteneklerine minnettardım.

Tam evin etrafından sendeleyerek koşuyordum ki kırmızı ve mavi ışıklarla ve yüzüme el feneri tutan bir polisle karşı karşıya geldim.

“Gölün karşısından biri bu bölgede büyük bir ateş ihbar etmiş. Onun için buradayız,” dedi ortağı arkada o önde bana doğru yaklaşırlarken. “Bir şey gördünüz mü?”

“Orada,” dedim nefes nefese. “Ateş orada.”

Sahili işaret ettiğimde polis bana tekrar baktı. Bu defa gerçekten dikkat etmişti. Gözleri açıldı.

“Hanımefendi, doktora ihtiyacınız var mı?” dedi. Bana doğru yürürken son derece yavaştı. Sanki aklen dengesizmişim gibi bakıyordu. Şu anda çok da uzak bir ihtimal değildim.

“Belki?” diye cevap verdim kararsızlıkla. Adrenalin hâlâ o kadar yoğundu ki, eğer varsa, yaralarımın hiçbirini hissetmiyordum.

“Hal, sağlık görevlilerini çağır.”

Ortağı başını sallayıp polis arabasına koşturdu.

“Tamam hanımefendi,” dedi önümde durup. “Ben polis memuru Murphy. Adınız nedir?”

“Lucy,” dedim boğazımı temizleyip. “Lucy Larson.”

“Peki, Bayan Larson,” dedi gözleriyle beni inceleyip. Bir şeylerin yolunda gitmediğini belli etmemeye çalışarak ama başaramayarak bakıyordu. “Orada başka birileri var mı?”

“Evet,” dedim kolunu tutup sahile doğru çekiştirirken. “Dört kişi ve köpeğim.” Gerçi Rambo’nun hâlâ hayatta olması mucizeydi ve ben mucizelerin aptalların uydurması olduğunu acı bir şekilde öğrenmiştim.

“İsimleri ne onların?” diye sordu Murphy benim önümden hızla koşarken.

“Üçünün sadece ilk adlarını biliyorum.” Sağ salım bulacağımızdan emin olmadığım ve beni sırf aksi için bir sebep bulamadıklarından öldürmek isteyen üç isim.

“Dördüncüsü?” dedi Murphy durup. Bana döndü.

Yutkundum. “Jude,” dedim. “Jude Ryder.”

Murphy’nin yüzü değişti. “Ne? Jude Ryder burada mı?”

Başımı salladım, alnım kırıışmıştı.

“Kahretsin,” dedi telsizini cebinden çıkarırken.

“Hal,” içini çekti. “Destek çağır. Jude Ryder burada.”

Hal başka bir küfürle karşılık verdi. “Anlaşıldı. Hemen çağırıyorum.”

BÖLÜM BEŞ

Kulübede en sevdiğim yerlerden biri verandadır. Battaniyeme sarınarak eski hasır sandalyede oturup manzarayı seyretmeye bayılırdım.

Ta ki dün geceye kadar.

Sonsuza kadar her gece öpücükleriyle aklınızı başınızdan almasını umduğunuz adamın bileklerinde kelepçelerle, peşinde yürümekten çok tökezleyen üç adamla uzaklaşması, içten içe yanışımdan sizin sorumlu olduğunuz bir köpek ve kulübesi, hayatınızı alt üst etme konusunda oldukça iyidir.

Doktorlar gitmişti, çünkü ensemde su toplamış birkaç yeri saymazsak, yanmış bir saçı düzeltebilecek herhangi bir ilaç yoktu ellerinde. Üç polis arabası sirenlerle yaklaştığında, anne ve babam da sonunda uyandı. Annem aldığı iki doz uyku hâpi yüzünden hâlâ sersem gibiydi. Neler olup bittiğini anladığında babama sakinleştirici vermek zorunda kaldılar. Şimdi ise iki kişilik koltukta

birbirlerinden olabildiğince uzağa oturmuş, camlaşmış gözleri ile gerçek olup olmadığını anlamak ister gibi bir bana bir polis arabalarına bakıyorlardı.

“Bay ve Bayan Larson?” Memur Murphy içeri girmeden önce bir kez cama tıkladı. “Buradaki işimiz bitti. Bu benim kartım, bir şey soracak olursanız...” Bu akşam gördüğü en üzücü manzara bizmişiz gibi bakıp kartını annemin eline tutuşturdu. Haklı da olabilirdi aslında. “Yine de, gelişmelerden sizi haberdar edeceğim. Ve Lucy,” dedi bakışlarını bana çevirip, “yarın sabah ilk iş polis merkezine gelip rapor vermek gerek. Seni alması için birilerini göndereyim mi yoksa kendin gelebilir misin?”

“Kendim gelebilirim,” dedim gülümseyerek. Gülümsememe karşılık verip yanıma çöktü. “İyi misin Lucy?” diye sordu elini benimkinin üzerine koyup. “Senin için yapabileceğim bir şey var mı?” Ben burada dururken annemlerin neden geride olduğunu anlayamayan bir bakış atıp elimi tuttu.

“Evet,” dedim, şapkalı bir polisin görüldüğü üçüncü polis arabasına bakmamaya çalışarak. “Ben iyiyim.”

“Pekala,” dedi ayağa kalkıp. “O hâlde yarın sabah görüşürüz.”

“Memur Bey?” Annem yarı memnuniyetsiz bir sesle boğazını temizledi. Uyku hapları yüzünden olmalıydı. “Sadece açığa kavuşturmak istiyorum, Bay Ryder yan evde yaşıyor, değil mi?”

“Hayır, Bayan Larson,” dedi memur. “Kayıkhanede davetsizce geçirilmiş çöreklenmiş birkaç geceyi saymazsanız tabii.”

“Çöreklenmek mi?” diye tekrarladı annem sanki kelimeyi daha önce hiç duymamış gibi.

“Benim ilgi alanıma giren bir şey yapması da diyebiliriz.” diye açıkladı. “Ve eğer Jude Ryder iseniz sürekli yaptığınız bir şey.”

“Bu onun ilk tutuklanması değildi yani?” diye sordu annem gözlerini dikmiş bana bakarken. Memur Murphy hafifçe gülümsedi: “Hiç de değil,” dedi. “Jude ve üç yardakçısını çocukluklarından beri tanırız. Her biri, kasadaki kötü elmalardandır,” dedi bana bakıp sanki bir mesaj vermeye çalışarak. “Bu çocuklar babaların kızları ile karşılaşmamaları için dua ettiği erkek tiplerindendir. Hayatını hapishanede geçirmeye meyilli çocuklar hepsi.”

Babam umursamazlığın eğlenceli diyarındayken annem başını sallayıp içini çekti.

“Ama Jude beni diğerlerinden kurtardı,” dedim neden konuştuğumdan emin olamayarak. Tahmin ettiğim gibi, Jude hakkında hiçbir şey bilmiyordum. İhanete uğramış hissediyordum, bana yalan söylemiş, bir çeşit üçkâğıda getirilmişim gibi. Ama her nasılsa, bütün bu olumsuz hislere rağmen onu savunma ihtiyacı hissetmiştim. “Eğer o gelmeseydi beni öldürmüş olabilirlerdi,” dedim annemin gözlerine bakıp. Anne babam aldıkları ilaçlar yüzünden saatlerdir uyurken, Jude’un beni kurtarabilecek tek kişi olduğunu anlatmaya çalışıyordum.

“Söylediklerine karşı çıkmıyorum Lucy ama Jude Ryder ile uğraştığım seneler boyunca onun kendisinden başka bir şeyi önemsediyiğini görmedim hiç,” dedi

Memur Murphy sempatik bir biçimde gülümseyerek. “Onun gibileri kendilerinden başkalarını önemseme konusunda yeteneksizdir.”

“Buna inanmıyorum,” dedim annemin bakışlarına aldırmadan.

“Biliyorum Lucy,” diye cevap verdi Murphy, tel karpıyı açıp. “Bu kadar çekici ve manipüle edici olmasaydı, bu denli yetenekli ve başarılı bir suçlu da olamazdı. Bak ne diyeceğim? Önümüzdeki üç hafta içinde ya da daha gerçekçi bir tahminle birkaç gün içinde Jude serbest bırakıldığında ondan haber alabilecek misin bir bakalım. Eğer seni arayıp özür diler, onu affetmen için yalvarırsa, hatta sadece merhaba demek için bile ararsa bana söyle. Onun hakkındaki kendinden başka hiç kimseyi düşünmediği ile ilgili varsayımımı geri alacağım. Ama eğer aramazsa, bana bir iyilik yap ve Jude Ryder ile tanıştığını bile unut.”

Onaylayıp başımı salladığımdan emin değildim ama Memur Murphy bir konuda haklıydı.

Ne birkaç gün ne de birkaç hafta sonra kimse aramadı.

BÖLÜM ALTI

Son sınıf. Yeni bir okul. Okulun ilk günü. Bir cehennem olmadığını söyleyenler gerçekten yanılıyorlar.

Southpointe Lisesi sadece televizyonda realite şovlarda görebileceğimizi sandığım şeylerden ibaretti. Kızlar ortalama bir ergenden iki kat daha güzeldi, erkekler bu konuda üniversitelileri geçerdi, inekler çöp tenekelerine ya da dolaplara tıkılıyordu, birkaç bayan öğretmen erkek öğrencilere parıldayan gözlerle bakıyordu ve defalarca uyuşturucu takasına şahit olmuştum.

Ve henüz öğle yemeği vakti bile değildi.

Öğretmen benim yedinci sınıfta okuduğum kitapları içeren bir yarıyıl müfredatını açıklarken bir bomba alarmını andıran zil çaldı.

Yeni gelen kız olduğum için herkes beni kapıya en yakın olan sıraya itmişti. Şimdi fark ediyordum ki kapıya en yakın sıra aynı zamanda kendi sonik bombasına sahip olan zile de en yakın sıraydı.

Bundan önceki üç seferde de olduğu gibi; zil dördüncü kez çaldığında da tavana kadar zıplayışım kıs kıs gülmeler ve göz devirmelerle karşılandı. Ibuprofen stoklamak zorunda kalacaktım, çünkü görünüşe bakılırsa haziranın üçünde mezun olana kadar her dört saatte bir ihtiyacım olacaktı. Ve evet, çoktan geri sayıma başlamıştım.

“Demek herkesin önce kimin elde edeceğine dair iddiaya girdiği o yeni kız sensin,” dedi fazlasıyla güzel ve gösterişli bir kız.

“Affedersin?” Tamamen arkadaş canlısıydım. Özelikle burada hiç arkadaşım olmadığı için ama ortalıkta dolanıp bunun için boğaz patlatacak da değildim. Gösterişli kız Valentinolarına bulaşan çamurları silmek için kullanacağı bir paspas olmadığını çabucak anlamış olacak ki gülümseyerek elini havada salladı: “Etraftaki erkek popülasyonunun yaptıkları ve söyledikleri herhangi bir şeyle seni üzmelerine izin verme. Genel kaniya göre maymunlardan everilmiş olmaları gerekiyor ama bana sorarsan bu maymunlara hakaret etmekten başka bir şey değil.”

“Pekâlâ,” diye mırıldandım, çantamı omzuma atıp.

“Ben Taylor,” dedi saçları salınarak. Bir çocuk kesinlikle yatak odasına ait olması gereken bir bakış atıp onu dürterek yanından geçti.

“Lucy,” dedim. Bunun Cehennem Lisesindeki ilk arkadaşım ile karşılaşmam mı yoksa dostlarımı yakın düşmanlarını ise daha yakın tut sözünü kanıtlayacak bir deneyim mi olacağından emin değildim.

“Ögle yemeği için herhangi bir planın var mı, Lucy?” diye sordu Taylor, kolunu benimkine dolayıp kapıya doğru sürüklerken. Cevap vermek için fırsat bile bulamadım. “Ben ve çetemle oturmak zorundasın. Hayır cevap olarak kabul etmiyorum,” dedi, beni salona yönlendirip bütün dikkatleri üzerine çekerek. O zarif bir şekilde koridorda salınırken her kafanın dönüp baktığına yemin edebilirdim. Erkekler göz kırptı, ısıklık çaldı ve gözlerini dikip ona baktılar. Kızlar onu görmezden geliyormuş gibi davranırsa da ona bakmaktan ve kötü bakışlar göndermekten kendilerini alamıyordu.

“Teşekkürler,” dedim, teşekkür edecek bir durumda olup olmadığımdan emin olamayarak.

“İlk intiba her şeydir ve ikincisi de hiçbir işe yaramaz,” dedi kafeteryaya girdiğimizde. Burada da koridordaki tepkiyle karşılaştık. Taylor’un burada sahip olduğu her neyse, oldukça güçlü bir şeydi.

“Şimdi, yapmamız gereken bir hasar kontrolümüz var ama iyi idare edersek hakkından gelebiliriz sanırım.”

“Ve hasar kontrolünden kastettiğin de, benimle ilk ya da en erken, en güçlü kimin yatacağı ile ilgili yayılan söylentiler mi?” Okulun ilk ve en önemli işlevinin bir şeyler öğretmek olduğu kanısına nereden kapılmışım ki?

“Erkekler mi? Tabii ki hayır,” dedi Taylor, uzak köşedeki bir masaya el sallayarak. “Bu onların sözlüğündeki en iyi iltifat biçimidir. Mesele kızlar, özellikle yeni kız hakkında bahse tutuşan erkeklerin sevgilileri. Dahası, kıyafetlerin de o sürtük imajına ters düşen bir hâlde değil.”

Burnumu burušturdum. Bu kız hiç de tanıdık gelmeyen bir dilde konuşuyor, gardırobuna el atmaya çalışıyordu. Eteğim biraz fazla kısa olabilirdi ama etkisini azaltmak için bir hırka ve düztabanlar giymiştim, Tanrı aşkına!

“Bir saldırı ateşliyor gibisin, hem de etkili bir tane.”

“Ve bu da?” diye sordum, az önceki kötü bakışlardan birkaç tanesinin de olsa hedefi olup olmadığını düşünerek. Aslında, söz konusu maskara ise daha azın daha iyi anlamına geldiğini bilmeyen o siyah saçlı kızın kolunu yanındaki çocuğa dolayarak attığı kötü bakışın muhatabı bendim sanırım.

“Seni bir sürtük olarak etiketlediler,” dedi Taylor omuzlarını silkip. “Bu söylentinin önceki sezondan kalma parlaticıları kullanan dudaklarda dolandığını ve en az elli kez koridorlarda fısıldandığını duydum.” Liseden daha fazla nefret etmek mümkün müydü? Evet, cevap her zaman evetti.

“Aman ne güzel,” dedim omuzlarımı dikleştirip. “Peki, Southpointe Lisesinin bütün geri zekâlılarının hakkımda iddiaya girmesine ve bu geri zekâlılarla çıkan kızların benden nefret etmesine neden olacak ne yaptım?”

Elbette, dünyanın adil bir yer olmadığını biliyordum. Her şey mantıklı ya da uyumlu bir yol takip ediyor da değildi ama eğer ortada dünyanın neden bu kadar berbat bir yer olduğunu açıklayacak bir neden varsa bunu bilmek istiyordum.

“İşte,” dedi Taylor beni durdurup öğle yemeği kuy-

ruğuna doğru çevirdi. Ciğerlerimde tıkanıp kalan nefesimi ani bir bas dönmesi takip etti. “Nedeni bu.”

Elindeki tepsiyi bıraktı, omuzları gerildi. Gri bereli bir kafa dondu ve nerede olduğumu çoktan biliyormuşçasına dönüp bana baktı. Gözleri kısa bir nefes süresinde kömür karasından erimiş gümüş rengine döndü. Küçük ama masum bir gülümseme dünyamı yıkıp olduğu yerde döndürmeye başlamıştı yine.

“Yüzündeki aptal sırtışa göre söylentiler doğru,” dedi Taylor, beni çekiştirmeye çalışarak ama hareket etmedim. Dürüst olmak gerekirse, Jude’un şu an yaptığı gibi bana baktığı zamanlarda hareket edemiyordum.

“Kısmen de olsa temiz bir ünün olsun istiyorsan, Southpointe’deki bir numaralı kural; Jude Ryder gibilerine bakmamak, konuşmamak, hatta Tanrı korusun, onun gibilerle çıkmamaktır.”

Kendi tepsisini yeşil jelatin kaplı başka bir tepsinin önünde bırakıp kalabalıkta kendine bir yol açarak bana yöneldi. Onun geldiğini gören herkes kenara çekiliyordu. Çekilemeyenler ise ya arkadaşları tarafından yana itiliyor ya da onun omuz darbeleri ile yoldan çekiliyordu.

“Buraya mı geliyor o?” diye sordu Taylor, bu durum sosyal teori ve inançlarını altüst ediyormuş gibi gelen bir sesle.

“Evet.” Dünya parçalanıyormuş gibi gelmiyordu bana. Taylor umutsuzca kafasını salladı.

“Jude asla ama asla, milyonlarca yıl geçse bile asla bir kızın peşinden koşmaz. Kızlar onun peşinden koşar. O kızların değil.” Şimdi omuz silkme sırası bendeydi:

“Sadece merhaba demek için geliyor.”

“Kesinlikle, Jude asla birilerinin yanına gelip merhaba demez. Tekrar ediyorum, peşinden koşulan kişidir o.” Yemekhanedeki her gözün Jude ile aramda gidip geldiğini hissettim. Ne de olsa gözleri önünde cereyan eden drama bir son dakika gelişmesiydi.

“Az önce eğer bir kız ününü düşünüyorsa Jude gibilerle takılmamalıdır dediğini sanıyordum.”

“Evet, söyledim,” dedi Taylor, Jude’a onu sahiplenmemeye neden olan bir bakış atıp. “Ama Jude gibi erkeklerle takılan kızların ünlerini umursamadıklarını fark etmedin mi?”

Buna verecek uygun bir cevabım yoktu. Ben de Taylor’un kolundan kurtulup Jude’a yöneldim.

“Ne halt ediyorsun?” dedi Taylor arkamdan.

“Gidip merhaba diyeceğim.”

“Bunu yapamazsın,” diye fısıldadı koşarak önüme geçip kolumu yakalarken.

Bu kız uyuşturucu mu kullanıyordu, yoksa ilaçlarını almayı mı unuttu emin olamıyordum ama beni kızdırmaya başlamıştı. “Dinle Taylor,” dedim onun etrafından dolanıp, “eğer ünüm gidip birine merhaba dediğim zaman daha da kötüleşecekse, bırak kötüleşsin.” Kolumu çekip kurtardım. Gözlerinde incinmiş bir ruh hâlinin başlangıcını gördüm. Ne kadar da güzel arkadaş ediniyordum!

“Hey, Luce.” Eğer ensemden hâlâ birkaç tutam saç olsaydı, şimdi hepsi havaya dikilmiş olurdu.

“Hey, Jude.” Beni rahatlatabilecek ne varsa yapıp, ona döndüm. Hâlâ şimdi olanlar bütün hafta boyunca

ca, kaşındaki taze yara izinden sonra başına gelen en iyi şeymiş gibi sırtıyordu. Tıpkı eskisi gibi görünüyordu: koyu kıyafetler, koyu şapka, koyu sırlar...

“Seni burada görmeyi beklemiyordum,” dedi ellerini ceplerine atıp.

“Gerçekten mi?” diye sordum, konuşmamız herkesin izlediği bir sahne değilmiş gibi. “Ben de seni burada görmeyi beklemiyordum. Özellikle seni en son gördüğümde bir polis arabasına tıkılıp götürüldüğünü düşünürsek.” Elini ensesine götürdü, yüz ifadesi bir anda değişmişti. “Ah. O konu. Sanırım birkaç açıklama borçluyum.”

“Birkaç?” dedim. “Açıklaman gereken şeyler neredeyse koca bir dağ kadar.”

“Biliyorum,” dedi yüzü gölgelenirken. “Biliyorum.” Elini omzuma uzatıp saçlarıma dokundu. “Saçın güzel görünüyor.» Şimdi omuzlarıma kadar gelen telleri nazikçe sonuna kadar okşadı.

Hâlâ saçım olduğu ve kuaförlerin Annie Sullivanı denebilecek birini bulduğum için şanslıydım ama eski uzun saçımı her gün özlüyordum. Kafama fazladan şampuan döktüğüm, bir atkuyruğu yapmak için ellerimi saçlarıma götürdüğüm, parmaklarımı oyalayacak bir şeyler aradığım her an saçlarımın eski hâlini özlüyordum. Saçma ve beyhude bir davranıştı ama yine de öyle hissediyordum.

“Oldukça berbat,” dedim, sersemlemiş hâlimin Jude’un saçlarımda dolanan parmaklarından değil de boş bir mideden kaynaklandığına kendimi ikna etmeye çalış-

şırken. “Ama en azından kel değilim.” Jude gülümsedi. tüm kafeteryayı dolduran cinsten bir gülücüktü.

“Kel bir kafayla baş edebilecek biri varsa o da sensindir Luce.”

“Ec, ne zaman çıktın dışarı?” diye sordum kısık bir sesle, etrafa bakınarak.

“Sorun değil. Herkes biliyor zaten,” diye bağırdı Jude. “Ne kadar işe yaramaz bir pislik olduğumu.” Sesi kafeteryanın duvarlarında yankılandı, tepsilere bırakılan çatal kaşık sesleri takip etti sesini. “Birkaç hafta önce çıktım,” dedi bu sefer normal bir sesle, omzunu silkip.

Alınmamış gibi davranmaya çalıştım. “Ve beni aramadın, öyle mi?”

“Elbette, arayabilirdim,” dedi bıkkın bir sesle.

“Öyleyse bilerek aramadın.”

“Gerçekten bu cevaba ihtiyacın var mı, yoksa beni şu anda olduğundan daha berbat hissettirmeye mi çalışıyorsun?”

“Berbat mı hissediyorsun?” diye sordum bir adım öne çıkıp. “Kendini berbat hissediyorsun, öyle mi?” diye tekrar ettim, sırf iyi hissettirdiği için. “Sen olmasan tanışma olasılığımın bile olmadığı birkaç yandaşın tarafından neredeyse yanarak öldürülüyordum. Köpeğim öldü zaten. Neredeyse bütün saçım yanarak kül oldu. ağzımı tıkayıp beni boğmaya çalıştılar, arkadaşların sayesinde benzine batırılıp çıkarıldım. Southpointe Lisesinde resmi bir sürtük sayılıyorum, çünkü herkes her nasılsa seninle tanıştığımın haberdar. Bu da, onlar için seninle çoktan yattım demek oluyor.» Kalabalığa tanı da

istedikleri şeyi veriyordum: bir şov. Ve kahretsin, tek bir saniyesini bile kaçırmıyordu hiçbir.

“İstedğin cevap bu işte,” dedi Jude, çenesi titreyerek. “İşte, bu yüzden aramadım seni. Bu yüzden, yapmak istediğim hâlde hapisten çıktığım an kapıda belirmedim. Ben bir kanserim Luce, radyasyonla hakkından gelebileceğin türdekilerden değil hem de. Eninde sonunda seni öldüren cinsten bir kanserim.” Daha önce bakışlarında yakaladığım kırılglanlık yine oradaydı, gözlerinin derinlerinde. O bakışların beni etkileyemeyeceğı kadar çok kızgındım ya da üzgün.

“Pekâlâ, hiçbir şey teşekkürler. İyi bir hayat sür.”

Muhtemelen hayatımda bu ana kadar yaptığım en zor şey, gözleri kocaman açılmış bizi izleyen kalabalığın içinde ona arkamı dönüp uzaklaşmaktı. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Bana biçtikleri sıfatlara bir de akıl sağlığı yerinde değil maddesini eklemek istemiyorsam etrafta deli gibi daireler de çizemezdim. Bu yüzden, gururumu ve Taylor’un dünya üzerindeki en manipülatif kız olduğı düşüncesini bir kenara bırakıp onun olduğı masaya geri döndüm.

“Geri geleceğini sanmıyordum,” dedi Taylor elindeki havucu kütürdetip, benim yerimde daha zayıf biri olsa ortadan kaybolmasını sağlayacak bir bakış atarak.

“Nedenmiş o?” dedim olabildiğince umursamazca. “Sadece eski bir arkadaşla merhaba diyeceğimi söylemiştim.”

“Oldukça gösterişli bir selamlamaydı doğrusu,” dedi Taylor sodasından bir yudum almadan önce, oldukça rahatsız edici bir ses tonuyla. Etrafında genetik anlamda

mükemmel olmasa da estetikle törpülenmiş burunlarını bana döndürmelerine yetecek kadar güzelliğe sahip, kendi önlerindeki diyet yemeklerine gömülmüş kızlar vardı.

“Az önce olanlar Taylor,” dedim bir sandalye çekip üzerine çökerken. “Oldukça gösterişli bir elvedaydı.”

“Hiç de öyle görünmüyor oysa,” dedi Taylor omzumun üzerinden ileriye bakarken. Olduğum yerde döndüm. Jude hâlâ, daha önce hiç karşılaşmadığım bir kararlılıkla onu bıraktığım yerde dikiliyordu. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Kimsenin onun hakkında ne düşüneceğini umursamıyordu. Tekrar önüme döndüm.

“Ah, Taylor bilemiyorum. Hepiniz görünüşün ne kadar aldatıcı olduğunu biliyor olmalısınız.”

Çantamdan bir elma çıkardım. Bir ısırık aldım ve ona meydan okuyan bir gülümseme gönderdim.

“Demek istiyorsun ki?” diye sordu öne doğru eğilerek. Kesinlikle yanlış insanın sinirleri ile oynuyordum. Bunu biliyordum ama kimin ne kadar berbat biri olabileceğini anlayacak kadar çok şey yaşamıştım ve bu kız berbat kelimesinin kraliçesi olabilirdi.

“Seni ele alalım. Senin gibi alışlagelmiş, estetik...” Masanın etrafında bir anda nefesler tutuldu. “Kendini iyi yetiştirmiş bir kız hafifletmek kelimesini kullanabilir ama...”

“Merhaba hanımlar.” Biri lafımızı böldü. Yeni gelen, ağzı bir karış açık ona bakan kızları hafifçe dürtüp kenara çekerek yanımda durdu. «Burası dolu mu?» diye sordu. Çantamda duran bir şişe suya uzanmadan önce kafamı salladım. Fazla parlak bir gülümseme, saçında fazla

sarı meçler, fazlasıyla sahte duran bronz bir ten ve fazla ütülenmiş bir gömlek. Birçokları için yakışıklı olabilirdi ama benim için kesinlikle değildi. “Herkesin hakkın-da konuştuğu yeni kız sen olmalısın,” dedi yanımdaki sandalyeye oturup. Masanın etrafındakiler kıs kıs güldü. Yaptığı hatayı fark edince suratı kırmızıya döndü. “Yani herkes senin gelişin hakkında konuşuyordu,” diye toparlamaya çalıştı ama bu çabası daha fazla alaycı gülümsemelere neden olmaktan başka bir işe yaramadı.

“Elbette, böyle demek istemiştin,” dedi Taylor, derin bir nefes alıp.

Çocuk sandalyesini bana doğru döndürmeden önce Taylor’a onu rahat bırakmasını söyleyen bir bakış attı. “Ben Sawyer,” dedi, harika beyaz bir gülümsemeyle. “Sawyer Diamond.” Aman Tanrım! İsmi bile fazla... Rahatsız ediciydi. Eğer babam Diamond soy ismine sahip bir çocukla aynı okula gittiğimi öğrenirse hemen bir evlilik planlardı. Onun Lucy’si Elmaslı bir gökyüzünde...

“Ben de Lucy,” dedim suyumdan bir yudum alıp, öfke anında verilen ani kararların kötü bir şey olduğunu kendime hatırlatırken. Bir dahaki sefere birinden uzaklaşmaya çalışırken, bu masaya doğru gelmeden önce karar vermek için milyonlarca kez düşünmem gerektiğini hatırlattım kendime.

“Lucy,” dedi çantasından bir sandviç çıkarırken. “Güzel bir kız için güzel bir isim.” büyük bir figür tepemde süzülürken gözlerimi devirdim.

“Benim yerimde oturuyorsun, Diamond.”

Arkamı dönmedim. Gerek de yoktu. Bu sesi bir son-
raki hayatımda bile tanırdım.

“Sandalyenin birine ait olduğunu fark etmedim,”
dedi Sawyer sandalyesini döndürüp omuzlarını dikleş-
tirirken.

“Bu senin hatan,” dedi Jude, Sawyer’ın sandalyesinin
arkasına yapışıp. “Ne de olsa pek çok hata yapıyorsun,
değil mi?” Sawyer ayağa kalktı. Jude kadar uzun olmasa
da boyu ona yakındı ama kesinlikle Jude’dan daha ufak
tefeki.

“Biraz daha net konuşmak ister misin, Ryder?” dedi
Sawyer, kollarını göğsünde birleştirip.

“Pek sayılmaz,” dedi Jude, Sawyer’a küçümseyen bir
bakış atıp. “İkimiz de neden bahsettiğimi biliyoruz.”

Bütün bu kafeterya kavgalarının sadece televizyon-
daki realite şovlarında olması gerekenler listeme gire-
ceği hakkında güçlü sezilerim vardı. Jude’a kızgın olup
olmadığımdan emin değildim ama onun bir kez daha
bileklerinde kelepçe ile uzaklaşmasını izlemeye dayana-
mazdım. Ayağa kalkıp ikisinin arasına girdim

“Ben gidiyorum. İstersen benim yerime oturabilir-
sin.” Gözlerine bakmadım. Geride bıraktığım şeyin ne
olduğunu görmek istemiyordum. Tek bir söz daha et-
meden hafif bir utançla kafeteryadan çıktım.

Evde eğitim için ne gerekiyordu bilmiyordum ama o
berbat yere dönmememi sağlayacaksa tuvalet ya da ye-
mek molası olmadan haftanın yedi günü on saat ders
çalışmaya razıydım.

Diğer öğrencilerin arasından sıvışıp boş bir salon
bulana kadar durmadım. Dolapların dibindeki ufak bir

köşeye attım kendimi, başımı ayaklarıma doğru eğdim. İçimden deli gibi ağlamak geliyordu, yıllarca içimde tuttuğum gözyaşlarını serbest bırakmak istedim ama bir şey buna engel oldu. Beynimin bir yerlerden gönderdiği emir o an çok ihtiyacım olan şeyi yapmama engel oldu.

“Kahretsin!” diye mırıldandım, yumruğumu en yakın dolaba geçirip.

“Luce?”

Tam da istediğim şeydi bu ama aynı zamanda en çok istemediğim şey de. Neden sürekli aynı anda hem isteyip hem de istemediğim şey olmak zorundaydı ki?

“Nasıl buldun beni?” diye sordum kafamı kaldırmadan

“Kolay oldu,” dedi yanıma oturup. “Tek yaptığım ettiğin küfürleri takip etmektir.” Güldüm. Bir kahkaha bile sayılabilirdi. Ağlamak isteyip de ağlayamadığım her zaman duygusal anlamda dengesiz bir ruh hâli içinde oluyordum.

Enkaz kelimesinin sözlükteki karşılığı olan ve eğer izin verirsem benim hayatımı da kendisinininkine döndürecek bir adamın yanında oturan duygusal bir enkazdım. Bana yaklaştı, kolunu boynuma doladı ve beni kendine çekti. Karşı koymam gerekirdi. Hâlâ Jude’un geçmişi, bugünü ve geleceği ile ilgili hiçbir şey bilmediğim için en azından bir direniş göstermeliydim ama yapmadım.

“Ee?” dedi, sesi saçımdan geriye kalanlara çarpıp.

“Ee?” dedim bir erkek sürüsü yanımdan geçip giderken. Jude’un görüş açılarıydı ama hiçbir şey söylemediler, çünkü koridorda ilerlerken birbirlerini dirseklemekle meşguldüler.

Burada tek başıma oturmuş, Jude'a sarılmış, önceki ünüme yaraşacak bir biçimde duruyordum.

"Açıklama zamanı," dedi sanki başka bir seçenek yokmuş gibi.

"Açıklama zamanı." Şimdi olması daha sonra olmasından iyiydi ve ne kadar erken olursa o kadar iyi olurdu. Pekâlâ, Jude'dan geldiği surece hiçbir şeye hayır diyemiyordum.

"Kendini hazır hissettiğin zaman," dedi Jude.

Bir anda kendimi bana verilen sınırsız yetkiyle, soru-cevap denizinde yüzerken buldum. Sanki hiçbir soru ya da cevap onun için hissettiklerimi değiştiremeyecek gibiydi. Bu bir kız için, Jude Ryder söz konusuysa, karşılaşması korkunç bir gerçektir. Eğer çoktan doğrulanmadıysa bile şimdi doğrulanmıştı, kafamdaki tahtalardan biri eksikti.

"Haydi ama," dedi bana yaklaşır. "Cevaplamak isteyip istemeyeceğim her şeyi sorabilirsin."

"Ne kadar da cana yakınsın," deyip gülümsedim yüzümü tişörtüne gömerken.

"Hemen başlasan iyi edersin, çünkü zil çalmadan önce sadece birkaç dakikamız var. Geç kalmayı umursayan tipte bir öğrenci değilimdir ama tahmin edebilirim ki sen kesinlikle öylesin.»

Dürüst olmak gerekirse, geç kalmak konusunda payıma düşeni almıştım. Bağnaz ve aristokrat okulumda bir asi olup çıkmıştım, çünkü mini etek giymekten, dudaklarıma bir kat fazla parlatıcı sürmekten ya da derslere geç kalmaktan çekinmiyordum. Ama her nasılsa burada, Southpointe Lisesinde, asi sayılan özelliklerim beni bır

azizeye dönüştürmeye yeterdi. Eğer bütün öğrenciler tarafından sürtük olarak etiketlenmemiş olsaydım tabii.

Jude beni tekrar dürttü. Ve ben de sormaya başladım, fazla kolay olmamasına dikkat ederek.

“Daha önce de hapse girdin.” Bu bir soru değildi, cevabı zaten biliyordum ama sanırım onun bunu doğrulamasını istemiştim.

“Evet.” Kısa bir cevaptı.

“Kaç kere?”

“On bir ya da on iki. Sayısını unuttum.” Jude’un polisler arasında tanınan biri olduğunu tahmin etmiştim ama bu kadarını da beklemiyordum.

“Ne yüzünden?” diye sordum sesimi normal bir tonda tutmaya çalışarak. Jude omzunu silkince başım da onunla birlikte savruldu.

“Genelde kavgaya karışmaktan. Bir kere de üzerimde uyuşturucu olduğu için.”

Kahretsin. “Ne tür bir uyuşturucu?” Cevap vermek için duraklamadı bile.

“Meth.” Kahretsin!

“Kullanıyor muydun?” Başka birine veriyor olması için dua etmem çok mu kötüydü?

“Hayır,” dedi. “Satmaya çalışıyordum. On üç yaşındayken oldukça aptal ve açgözlü biriydim. Benim için pek de iyi ilerlemedi işler, ben de bıraktım. Dört yıldır uyuşturucu satmıyorum.”

“Diğer üç arkadaşınla yetimhanede tanıştınız, değil mi?”

O kaos gecesinin ertesi gününden beri onlardan bahsetmemiştim. Onları düşünmemeye çalışıyordum ama

gerçek Jude’u arkasında saklayan kapıyı aralamayı o kadar istiyordum ki.

Soru-cevap oyunumuz boyunca ilk defa gerildi. “Evet,” dedi beresini biraz aşağı çekip.

“Ve Joe Amca da orada çalışıyor.” Kısık sesle gülümsedi.

“Bir düzine çocuk etrafta delirmiş gibi dolanırken onun koca cüssesini koltuğa yayıp uzanmasını kastediyorsan evet, o da orada çalışıyor.”

“Ne zamandır orada yaşıyorsun?” Doğrulup oturdum, gözlerimi dikip ona baktım. Başka bir yerlere gibiydi. Buradan daha karanlık bir yer.

Bir düğmeye basılmış gibi hafifçe sıçradı yerinden. Başını sallayıp boğazını temizledi. «Polisler sana söylemedi mi?» dedi çenesi kasılarak.

“Daha çok benim ne kadar berbat bir durumda olduğumu anlatmak için sabırsızlanıyor gibilerdi.” Yaptığım iş tereyağından kıl çekmeye çalışmaya benziyordu ama her şey havaya uçmadan önce ne kadar ileri gidebilirdim bilmiyordum.

“Her şeyi senden duymak istedim ama görünüşe göre birileri telefon numaramı unutmuştu. Ve adresimi de.” Ona doğru gülümsedim ve sonunda Jude yumuşadı.

“Beş yıl,” dedi.

“Orayı seviyor musun?”

“Kötü bir yer sayılmaz.” Başka bir kısa, yarıda kestirilip atılmış, arkasında milyonlarca karanlık sır olduğunu düşünmeme neden olan bir cevap.

“Seni oraya hangi rüzgâr attı?” Sornak için umutsuzca bir şans bulmak için kıvrandığım sorulardı bunlar.

“Annem bizi erk etti. Babam da hapse girdi.”

“Özür dilerim,” diye fısıldadım. Onun hakkında kötü şeyler düşündüğüm için kendimi dünyanın en berbat insanı gibi hissediyordum. “Baban yakın zamanda çıkacak mı?”

“Hayır,” Bana öyle bir baktı ki duvarların yanarak üzerimize çökeceğini sandım.

“Neden girdi hapse?”

“İnsanların hapishane yapmalarına neden olan cinsten bir suç yüzünden.” Sırtımda bir ürperdi dolandı.

“Peki annen? O neden terk etti?”

“Çünkü birinin karısı, daha da kötüsü anne olmaktan nefret ediyordu,” dedi gözlerini kırıştırdı.

“Bencildi, özgür olmak istedi ve bir gram sadakat duygusuna bile sahip değildi.”

Elimi kaldırıp parmaklarımı onunkilere geçirdim.

“Bir gün geri döner mi sence?” Burnunu kıvırdı.

“Hayır. Annem uzun süredir yok,” dedi. “Yine de benim için bıraktığı bu sevimli kâğıdı sürekli yanımda taşıyorum.” Cebinden çıkardığı eskimiş kâğıdı gösterdi. “Bu ve benim için ördüğü ya da işlediği, her ne haltsa işte, bere.”

Okumak istediğimden emin değildim. Aslında okumak istemiyordum ama Jude kâğıdı bana uzattığında hayır diyemedim. Biri bana sevdiği kişiden geriye kalan tek şeyi uzatırken hayır diyemezdim. Nefesimi tuttum.

“Bunlar Hey Jude şarkısının sözleri,” dedim kafam karmakarışık.

“Tam üstüne bastın,” dedi kısık sesle.

“Gitmeden önce sana bunu mu verdi?”

“Tam olarak verdi denemez. Gecenin bir yarısı kaçmadan önce komodinimin üzerine bıraktı ama hiç değilse kıyırık bir şarkının sözlerini yazacak kadar düşünceliydi. Sadece bir ‘seni seviyorum ya da kendine iyi bak’tan daha iyi, değil mi?” Kâğıdı katlayıp ona geri verdim.

“Neden yanında taşıyorsun?” Öfkeyle kasıldı çenesi.

“Birini sevdiğin zaman neler olabileceğini hatırlamak için.” Kâğıdı cebine geri koydu. Başını arkamızdaki dolaba vurdu hafifçe. Muhtemelen bu güne kadar duyduğum en üzücü şeydi bu.

“Peki ya bere?” Şimdi neden bu kadar eski olduğunu anlayabiliyordum. Beş senedir aynı bereyi takıyordu.

“Bazı sebeplerden ötürü işte,” dedi beresini gözlerini üzerine kadar indirip.

“Pekâlâ, bu oldukça depresif,” dedim konuşmanın yönünü başka bir tarafa çevirmeye çalışarak. “Kardeşin var mı?” Tanrım! Ortada kalp burkacak cinsten bir cevap olmamasını umuyordum. Jude kafasını salladı.

“Sadece ben. Tanrı’ya şükür anne babam tek çocukla yetinmiş,” dedi bana bakarak. “Ya sen?” Donup kaldım. Konuşmanın bana döneceğini kestirememiştim.

“Bir ağabeyim vardı.”

“Vardı?” Gözlerimi kapattım. Olabildiğince tarafsız düşünmeye çalıştım.

“Beş yıl önce öldü.” Jude durakladı.

“Ne oldu?”

Dudaklarımı kemirdim, Jude’a bakıp, “Bu kadar de-

rine inmeye hazır değilim,” dedim. Hissettiğim kadar üzgün görünmemeye çalışıyordum. “Senin kaçıp giden anne-hapishanedeki baba hikâyenden sonra özellikle. Depresyon eşiğimi aştım sanırım.” Gülümsemeye çalıştım ama beceremedim.

“Üzgünüm Luce, hayat bazen berbat,” dedi elimi tutup. “Harika biri olduğuna eminim.”

“En iyisiydi,” dedim. “Biliyor musun? Bazen bana onu hatırlatıyorsun.” O masum arsız gülüşlerden biri belirdi yüzünde.

“O hâlde oldukça olağanüstü biriydi.” Tekrar gülümsemeye çalıştım ve bu sefer becerdim.

“Öyleydi.”

“Berbat geçmişlerimizden yeterince bahsettiğimize göre, bana sormak için ölüp bittiğin başka bir şey var mı?” Sesinde sorgulamanın bitmiş olduğunu uman bir tini yakaladım.

Çok beklerdi.

“Beni aramamanın gerçek nedenini söyle,” dedim eteğimin uçlarıyla oynarken. “Bir sevgilin mi var?” Kim olduğunu ya da kim olabileceğini bilmiyordum ama ondan çoktan nefret etmiştim. Jude’un rahatladığı yüzünün her hâlinden belliydi. Bana bakıp sırtarak cevap verdi.

“Yok.”

“Bir sevgili istemiyorsun,” dedim, ilk konuşmamızı hatırlayarak.

“Eskiden hayat felsefem o yöndeydi,” dedi dudaklarına uzun uzun bakıp titrememe neden olarak. “Ama şimdi o kadar da emin değilim.”

“Pekâlâ. Demek bir sevgilin olduğu için değildi aramaman,” dedim ilk tahminden ikincisine geçip. “Benden o kadar da etkilenmediğine karar verdin?” Kendimi verebileceği cevaplara hazırladım.

“Luce, sizin kadar akıllı bir türe göre, siz kadınlar bazen fazlasıyla aptallaşıyorsunuz.” Güldü. Başparmağıyla çenemden tutup yüzümü kendine çevirdi. “Seni aramadım, çünkü sana benden asla bir iyilik gelmeyeceğini söylemiştim. Öyle olmasını istemesem de ben etraftayken işler hep sarpa sarıyor.”

“Çünkü sen bir kansersin,” dedim inanmasam da, sözlerini tekrar edip.

“Aynen öyle.” Öfkeyle soludum.

“Kim söyledi sana bunu?” Uzaklara dalıp giden başka bir bakış.

“Eskiden benim için önemli olan biri.”

Bu cevapların beynimdeki soruları ortadan kaldırması gerekiyordu ama tek yaptığı yenilerini eklemek oldu.

“Mesele şu ki Jude, seninle takıldığım için herkes zaten bir sürtük olduğumu düşünüyor. En fazla ne kadar kötüye gidebilir ki?”

“Çok daha kötüye,” diye homurdandı başını benimkine yaslamadan önce. O küstah öfke yine gözlerinde belirdi. “Bekle. Sana sürtük dediklerini mi söyledin az önce?”

“Ah.” Jude’un saman alevinden farksız öfke nöbetlerine alıştım. “Görünüşe göre öyle.” En yakındaki dolaba öyle bir yumruk geçirdi ki metal elinin seklini aldı.

“Önyargılı pislikler,” diye tısladı ayağa kalkarken.

“Sana yetişirim Luce.” Geri döntip bana baktı. “Yapmam gereken birkaç şey var.”

“Jude,” dedim onu uyarmak için. “Buna değmez.” Gerçekten bir önemi yoktu. Başkalarının hakkımda düşündüklerinin gerçekte ne olduğumu belirlemesine izin vermezdim ve bu saatten sonra da değışecek değildim.

“Sen öyle san,” diye cevap verdi, çoktan koridorda uzaklaşmıştı bile. Birkaç çocuk o geçerken selam verdi. Jude ise başka bir dolaba yumruğunu geçirerek yanıtladı onları.

Üst üste beş beden eğitimi dersim vardı ve Koç Rams-
tein bize ilk gün olduğu için bir çeşit tören olduğunu,
giyinmemize gerek olmadığını söylediğinde mutluluk-
tan havalara uçmak üzereydim. Keyifli ruh hâlim ışıltılı
spor salonuna girince tepe taklak oldu. Herkesin bana
bakmadığını biliyordum ama nedense öyle hissediyor-
dum. Sıra sıra ilerledikçe tanıdık gözler ve gülümseme-
lerle karşılaşırıyordum. Birkaçı duyabileceğim bir tonda
s ile başlayan o kelimeyi söyleyebilecek kadar cesurdu.

Kahretsin! İşte şimdi sinirlenmişim. Southpointe
Lisesindeki herkesi kendime düşman etmek istemiyor-
dum ama eğer tuzaklarını geri çekmezlerse bu daveti
reddedecek de değildim. Elde etmek için çabalamadı-
ğım bir sıfatı üzerime ilıştirmeleri hiç de eğlenceli de-
ğildi. Salonun sonuna doğru ilerledim ve en gerideki
tribünün son sırasına oturdum. Bütün sıra bana aitti.

Sırtını dikleştirip, bana bakan her bir göze çevirdim bakışlarımı.

“Dikkat lütfen!” dedi yorgun bir ses mikrofona. Geçen yüz yıldan kalma takım elbisesi ve gözaltlarındaki morluklara bakacak olursak müdür olmalıydı. Spor salonundaki gürültü bir desibel olsun azalmadı. Bu zavallı adam daha ilk günden bu kadar bitkinse yılın geri kalanında oldukça kötü zamanlar geçirecekti. Görünüşe göre dikkatini müdüre veren tek öğrenci bendim. Bu yüzden biri arkasından süzülüp elindeki mikrofonu kaplığında, neler olduğunu herkesten önce fark edip bir küfür savuracak vaktim oldu.

“Kesin çenenizi sizi pislikler!” Jude’un sesi salonda yankılandı ve herkes söyleneni yaptı. Müdür mikrofonu geri almaya çalıştı ama Jude zavallı, kırmızı suratlı müdürden otuz santim yukarı kaldırdı mikrofonu. Başını sallayıp tek kaşını kaldırdı Jude. Müdür o sessiz kelimelerden her ne anladıysa, geri çekilmesine yetti.

Mikrofonu indirip bana baktı, yine binlerce kişinin arasında tam olarak nerede durduğumu kolayca buluvermişti. Bakışı dikkatini başka yere çevirmeden önce üzerimde oyalandı.

“Sizin gibi bir avuç geri zekâlıya katlanıyorum, çünkü benim hakkımda ne düşündüğünüz umurumda bile değil,” diye başladı sözlerine podyumda yürüyerek. “Ama masum bir kızın onurunu mahvetmeye çalışırsanız size tek bir saniye bile tahammül etmem.”

Etrafa bakıp gözleri bir karış açık, çeneleri şaşkınlıktan bir metre açılmış suratları görmek istedim ama

gözlerimi Jude'dan alamıyordum. Benim onurumu savunuyordu ve bunu doğru ya da yanlış yoldan yapıyor olması umurumda değildi. Başıma gelen en seksi ve romantik şeydi bu.

"Lucy Larson benim arkadaşım. Çok önceden tanıştığım bir arkadaş ve eminim öylesine takıldığım kızlardan biri olsaydı hepiniz biliyorsunuz ki şu an burada olmazdım." Beklemek ya da kalkıp aksini iddia edecek herkesi korkutmak için durakladı. Dürüst olmak gerekirse, Jude'un yüzündeki ifadeye bakıp ona karşı çıkacak kişinin bu toplantıyı bir ceset torbası içinde terk edeceğini söyleyebilirdim. "Eğer ondan bir sürtük diye bahsedecek olursanız," yumruklarını sıkıp her bir Southpointe öğrencisi ile göz teması kurdu. "Umarım bacaklarınızdan hoşnut değilsinizdir, çünkü onları kıracağım.» Şimdi, diğerlerinininki gibi benim de ağzım açık kalmıştı. "Eğer daha fazla açıklamaya ihtiyaç duyanınız varsa benimle park alanında buluşabilir." Üstü kapalı tehdidinin havada bir dakika kadar daha süzülmesine izin verdikten sonra mikrofonu müdüre geri verdi. Müdür açıklama bekleyen gözlerle Jude'a bakarken mikrofonu başka bir yetkiliye geçirdi. Jude kıkırdayarak müdürü takip edip salondan çıktı.

"Beşinci dersin sonuna kadar sizi odamda görmeseydim bugün okulun ilk günü olduğuna inanamayacaktım. Bay Ryder," dedi müdür.

"Evet, ama bu sefer haklı bir sebebim vardı Müdür Rudolph," dedi Jude ve hâlâ sessizlik içinde olan salonu terk etmeden önce bana göz kırptı.

BÖLÜM YEDİ

Annemin arabası buradaydı. Okuldan sonra arabamı evin önüne sürerken ilk fark ettiğim şey buydu. Akşam beşten önce ofisten ayrılmak büyük günahlardan biriymiş gibi davranır, böyle erken saatte asla eve gelmezdi.

Elbette, bu kuralı bozmak için en berbat günü seçecekti. Eğer mutfak penceresinden beni izlemiyor olsaydı Mazda'mı geriye park ederdim ama beni bekliyordu.

İşlerin daha da kötüye gidemeyeceğini düşünmüştüm oysa.

Emniyet kemerimi çözdüm, sırt çantamı alıp kaçınılmaz olanla karşılaşmaya hazır şekilde arabadan indim. Tel kapıyı açtım, derince nefes alıp içeri adımımı attım.

Annem önünde iki fincan dumanı tüten çayla mutfak masasında oturuyordu. Oluşturabileceği en büyük gülümsemeyle dudakları gerilmişti. "İlk günün nasıldı?"

Destansı şekilde berbat. Dünya tarihindeki en kötü ilk gün. Aşağılayıcı.

“Oldukça iyiydi,” diye cevap verdim bana uzattığı kahveyi alırken.

İlgileniyormuş gibi, “Özel bir şeyler oldu mu?” diye sordu.

İlk dersin sonunda okulun sürtüğü olmaya aday gösterildim. “Pek değil,” dedim omzumu silkip.

“Arkadaş bulabildin mi?” Bir yudum çay içti. Hâlâ hayalet bir gülümsemeyle bakıyordu bana.

Bir sürü düşman edindim. “Birkaç tane.” Yalan söylemek bu kadar kolay olmamalıydı.

“Tanıdık birilerini gördün mü?”

Ailem Jude’dan hiç haz etmiyordu. Eğer aynı okulda olduğumuzu bilseler Southpointe’den beni alıp başka bir okula göndermeyi ya da sırf koridorlarda onunla karşılaşmayayım diye iç organlarını satıp özel okula yollamayı ciddi ciddi düşünürlerdi. Southpoint birçok yönden berbat olsa da, tek ve en önemli yönden değildi. Tamam, hiç arkadaş edinememiştim ve muhtemelen edinemeyecektim de; müfredat benim ilkokulda gördüğüm konulardı; bütün koridorları, sınıfları eski bir spor çantası gibi kokuyordu.

Ama Jude oradaydı ve her nasılsa diğer her şey önemsiz kalıyordu bunun yanında.

“Hayır,” derken sesim titredi. Annem hemen alarma geçmişti. Demek yalan söylemek o kadar da kolay değildi.

“Yani orası büyük bir okul. Eminim eninde sonunda tanıdık birileri olacaktır.”

“Hım,” diye mırıldandı çay fincanına. Bir şeyler pe-

şindeydi. Ne olduğunu bilmiyordum ama ebeveynlerim “bir şeyler peşindelerse» bu iyi bir şey olamazdı. “İşe giderken yetimhanenin önünde sizin okulun durağını gördüğüme eminim.”

Bu cehennemnin içindeki tek iyi şeyi mahvetmesine izin vermeyecektim. “Battığımız için beni son senemde özel okuldan alıp her girişinde metal detektörler olan devasa bir okula göndermenizin çok da önemli olmadığını söyleyip seni rahatlatmam gereken an mı bu?” dedim çayımı masaya koyup. “Eğer öyleyse bu saçma konuşmaları geçip bir kez olsun birbirimize karşı dürüst olabiliriz belki.”

Çayını bırakıp şakaklarına uzandı. Uzun zamandır ilk defa duvarlarını indiriyordu ve ben bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

“Juilliard’dan haber gelmedi mi hâlâ?” diye sordu yorgun sesiyle.

İçimi çektim. Keşke en başta hiç başvurmasaydım. Özgüvenim daha fazla reddedilmeyi daha kaldıramazdı. “Hayır,” dedim. Umurumda değilmiş gibi görünmeye çalışıyordum ama ne yazık ki umurumdaydı.

Daha adını söyleyemezken Juilliard’a gitmeyi istiyordum. İlk bale elbisemi giydiğim andan beri bir dansçıydım. Yaşlanıp bitap düşmüş bacaklarım bana mani olana kadar izleyicilerin önünde, sahnede dans etmekten daha iyi bir hayat düşünemiyordum ve Juillard bana bunu gerçekleştirme ihtimalini veriyordu.

“Daha erken, Lucy,” dedi beni rahatlatmaya çalışarak. Umursamaz tavrımın ötesini görebiliyordu.

Tek omzumu kaldırdım. “Göreceğiz.” Sırf garantiye almak için başka okullara da başvurmuştum ama onlar sıradanlardı. Hedefime ulaşamazsam diye yedek olarak seçmiştim.

Bugünlük samimiyetin yeterli geleceğin düşünüp merdivenlere yöneldim.

“Lucy?” İlk basamakta durup geriye baktım. Annem kesilmiş saçlarımın omzumun üzerinde kıvrıldığı noktaya bakıyordu. “Nasılsın?”

Beş yıldan sonra dürüst bir cevabı hak etmesi için fazla kaynamış çay ve yarı endişeli birkaç sorudan daha fazlasını yapmalıydı. “İyiyim,” dedim gözlerinin içine bakıp.

“Gerçekten mi?”

Tabii ki gerçekten değildi. Bütün ailemi bir günlük süre içerisinde kaybetmiştim ve asla geri alamamıştım. Üstelik bu zincirdeki tek bir halkaydı. “Gerçekten.” Hızlıca merdivenlerden çıkmaya başladım ama yeterince hızlı değildim.

“Lucy, eğer biriyle konuşmak istersen.” Annemin sesi merdivenlerden yukarı çıktı. “Biliyorum listendeki son kişi bile değilim ama eğer ihtiyaç duyarsan, ben buradayım.” Eğer bacaklarım denizkızı kuyruğuna dönse bu kadar şaşırmazdım.

“Ah.” Doğru kelimeleri ararken dilim dolandı. “Sağ ol, anne.” Bu işe yaradı.

Başka herhangi bir vukuat olmadan doğruca yukarıya koşup güzel gözleri ve karanlık bir geçmişi olan çocuğu hayal ederek yorganımın içine saklandım.

İkinci gün metal detektörlerden geçmek daha az tuhaf geldi. Öğrencilerin gözlerini dikip bakmaları gülümsemelere dönüşmüştü. Hatta birkaçı el sallamıştı. İlk dersin sonunda aynı bedenin içinde olup olmadığını merak ermeye başladım. Koridorda herkes bana selam vermişti, trigonometri dersinde kalem sorduğumda beş kişi kendi kalemini teklif etti ve Taylor'un çetesinden biri kıyafet seçimime iltifat etmişti. Durum düne göre yüz seksen derece değişmişti. Ya bütün okul aklını başına almıştı ya da Jude Southpointe'in güçlü oyuncularından biriydi, hem de çok güçlü.

Cevabımı üçüncü dersin sonunda Jude'u koridorda yürürken görünce aldım. Koridor ağzına kadar dolu olmasına rağmen, Jude ne zaman görünse, kalabalık denizin ada karşısında ayrılması gibi ikiye ayrılıyordu.

Jude'un denizi ikiye ayırmasına öylesine dalmıştım ki bütün gün kaçmaya çalıştığım kişinin yanı başımda bittiğini fark edemedim.

"Merhaba güzellik," dedi Sawyer göz kırparak.

Aman Tanrım! Erkekler hâlâ bu eski laflarla kız düşürebiliyorlar mıydı? Eğer öyleyse, bu sözlerle kanan her kızı akli başına gelene kadar tokatlamak gerekirdi.

"Sawyer?" dedim ona bakıp. Koca gülümsemesi daha da büyüdü. "Şu lafı bıraksan? Gerçekten berbat."

Yüzü bir anlığına düştü ama hemen eski kibirli hâline döndü. "Dünkü toplantı oldukça ilginçti. Southpointe tarihine geçecek şüphesiz." Ben hızlanırken o da bana yetişmeye çalışıyordu. Sawyer gibi adamları bilirdim, eski okulumda bir sürü benzeri vardı. Bana uymayan

yönleri icraattan çok laftan ibaret olmalarıydı. Erkekten çok oğlan çocuğuydular.

“Evet, trombon solosu gerçekten harikaydı,” dedim salağa yatıp. Böylesi daha eğlenceliydi.

Sawyer durdu. Kafasının içini eşelediğini görebiliyordum. “Yani sen ve Ryder ha?”

Sawyer düşündüğünden daha yürekli çıkmıştı. Jude ve benim hakkımda konuşan ilk kişiydi. Dünkü ölüm tehditlerine aldırımıyordu. “Arkadaşız biz,” dedim aramıza biraz mesafe koymaya çalışırken. Böylece her adımda omzu benimkine dokunmazdı.

“Arkadaş mı?” dedi. “Daha başka bir şey gibiydi. Daha ciddi bir şey.”

Aklıma gelen ilk şeyi söylememek için dudağımız ısırıldı. Öfkelenmeye eğilimli olmam bunun hayatımı yöneteceği anlamına gelmiyordu. Şu an işin ucunu bırakmayı dilediğim anlardan biri olsa bile.

“Öyle bir şey değil,” dedim dolabıma ulaşmak için birkaç öğrenciyi iterken.

Sawyer da yanımdan süzüldü. “Güzel,” dedi benimkinin yanındaki dolaba yaslanıp.

“Böylece seni karşılama partisine götürmem kolaylaşır.”

Kaç defa dolabımın kilidini açmaya çalıştığımı bilmiyordum ama ondan fazla yüzden biraz azdı. Partiye bir eşim olmadan gitmekten daha kötü bir şey varsa o da Sawyer’la gitmekti. Çiçek sipariş etmeden önce bir otel olası kiralayıp ıstakoz içeren ortalama bir yemek ve seks-ten oluşan bir plan yapacak türden biriydi.

“Seni sekizde alırım o zaman?”

Partinin hangi gün olduğunu bilmiyordum ama Sawyer’la gitmek istemediğimi biliyordum ve hiç de kibar olmayan şekillerde ona cevap vermeyi biliyordum fakat kibarca reddetmek hakkında fikrim yoktu. Terbiye pek bana göre bir şey değildi.

Kilidi açmaktan vazgeçip içimi çektim. “Sawyer,” diye başladım ona dönüp. O kadar kendinden emin görünüyordu ki kaba bir dille reddetmek cezbediciydi.

“Luce’un parti için zaten bir eşi var.”

Jude sallana sallana gelip Sawyer’ın önünde durdu. “Git kendine başka bir kız bul Diamond. Luce boş değil, olsa bile senin ne mal olduğunu görebilecek kadar zeki.”

Sawyer’ın yüz vatlık gülümsemesi söndü. Yaslandığı dolaptan çekilip Jude’un karşısına dikildi. “Sadece arkadaş olduğunuzu sanıyordum.”

“Yanılmışsın.”

“O kadarını anladım,” dedi Jude. Jude ile karşı karşıya gelen pek çok insan gibi dönüp kaçmıyordu. “Kızları arkadaş olarak görebilecek adamlardan değilsin sen. Lucy boşta sandığım için kusura bakma. Aranızda o türden bir çıkar ilişkisi olduğunu fark edemedim.”

Jude hiç uyarı vermeden Sawyer’ı öyle sert bir şekilde itti ki sınıflarına gitmeye çalışan kalabalığın arasından yere düştü.

“Jude.” Çantamı fırlatıp kolunu tuttum. Geri çekmeye çalışıyordum ama işe yaramıyordu.

“Luce,” dedi koluna yapışmış parmaklarına bakıp. “Bırak beni. İyiyim ben.”

Sırf Jude Sawyer'ın yüzünü kum torbasına çevirmek istese elimden bir şey gelmeyeceğini bildiğimden dediğini yaptım.

Kalkmaya çalışan Sawyer'ın üzerine dikilip eğildi. Alnındaki damarı belirginleşmişti. "Bana bak seni kendini beğenmiş pislik, iyi dinle! Eğer bir daha, Luce için böyle saygısızca konuşursan, aldığın son nefes olur o. Öyle çabuk yakalarım ki seni öbür tarafta şeytan adını okuyana kadar başına ne geldiğini anlayamazsın bile." Etraftaki herkes durup üçümüze bakmaya başladı ama benim odaklanabildiğim tek kişi Jude idi. Öfkesi öyle yoğundu ki bütün bedeni sarsılıyordu. Yine de kontrol altında tutmayı, birilerini yaralamamayı başardı.

"Tanıdığım en aptal puşt olduğun için bir daha tekrarlıyorum. Luce ve ben arkadaşız. Ve karşılama partisine beraber gideceğiz. Ve sen onun hakkında saygısızca bir şey ima edip söylemeyeceksin. Hatta düşünmeyeceksin bile. Anladın mı?" Jude'un yüzü Sawyer'ın yüzünden birkaç santim uzakta ve kıpkırmızıydı. Damarları patlayacakmış gibi belirginleşmişti. Sawyer pisliğin biriydi ama Jude'un tepkisine bakan biri onun birinci dereceden cinayetle suçlandığını sanırdı. Jude'a güvendiğim kadar ondan korktuğumu da kabul ediyordum. Sawyer yerden kalkıp Jude'un karşısında durdu. "Anladım."

"İşte böyle küçük sürtük," dedi Jude Sawyer'ın yanına vurup. "Şimdi defol git haydi. Soyunma odasında erkek arkadaşlarınla buluşman gerekmiyor mu senin?"

Birbirlerine ters ters baktılar bir süre. Sonra Sawyer bana dönüp, "Sonra görüşürüz Lucy," dedi.

“Önce biz görüşmezsek tabii,” diye mırıldandı Jude onun arkasından. Sawyer köşeden dönüp görünmez olana kadar onu izledi.

Olup biteni izleyen kalabalık dağılmaya başlamıştı. Yine de birkaçı etrafta dolanıyor, başka bir şeyler olur ümidiyle bekliyorlardı.

“Kaybolun!” diye bağırды Jude geriye kalanlara. Olimpiyat koşucularından daha hızlı hareket ettir.

“Karşılama partisine beraber gidiyoruz, öyle mi?” dedim sonunda dolabımı açıp.

“Evet,” dedi topuklarının üzerinde dönüp. Gözleri parlıyordu ve yüzünde kendinden emin bir ifade vardı. Aşırı çekiciydi ama böyle düşündüğümü bilmesine izin veremezdim.

“Önce bana bir sorman gerektiğini düşünmüyor musun?” Göz ucuyla ona bakmaya çalışmaktan gözlerim yanıyordu ama sanki üçüncü dersin kitaplarını dördüncü dersinkiyle değiştirmeye odaklanmışım gibi davrandım. Bana doğru gelip ondan yayılan sıcaklığı hissedebileceğim kadar yaklaştı. “Luce, benimle partiye gelir misin?” Sesi yumuşak ve alçaktı. Eğer dördüncü dersi sakın geçirmek istiyorsam hissetmemem gereken şeyleri hissettiriyordu.

“Bütün bu arkadaşlık yanıltmasında ısrarlı olduğunu sanıyordum.” Elde edilmesi zoru oynamıyordum, sadece ne istediğini gerçekten bildiğinden emin olmak istiyordum. Karşımdaki adam eğer birini severse başına neler geleceğini hatırlamak için, annesinin bıraktığı notu cebinde taşıyan biriydi.

“Yanıltmalar umurumda değil. Tek umursadığımı insanların sana saygı göstermesi,” dedi hararetle. “Haydi ama beraber gidelim.”

“Çiçekler, buluşmalar ve kız arkadaşlarla ilgilenmediğini sanıyordum.” Çantamın fermuarını çekip dolabın kapağını kapattıktan sonra ona döndüm.

“İlgilenmiyordum,” dedi. Yüzündeki gülümseme aklımdan geçenleri bildiği anlamına geliyordu. “Ama sanırım sen fikrimi değiştirmeme neden oldun.”

Kalbim bir anlığına durdu ve bir an sonra yerinden fırlayacak gibiydi. “Bu bir iltifat mı?”

Bakışları tavana doğru kaydı. “Eğer benimle gelmeni sağlayacaksa istediğin şekilde kabul edebilirsin.”

“Jude.” Gözlerimi devirdim.

Bu aşamada yumuşamaya başladığımı biliyordu. Teslim olmama bir gülümseme kalmıştı. Bütün bu bilgisini kullanıyordu.

Kendini benim bedenime bastırdı, eli belimi bulmuştu. Dolapların bulunduğu duvara yaslanmamı sağladı. Diğer eli kolumdan yukarı kayıp boynuma varmıştı. Genç ve masum bir kızıdan aklında tek bir düşünce olan bir kadına dönüşüverdim. Bütün bedenim sızlamaya başladı. Dudakları benimkilere dokunduğunda sızının infilak edeceğini sandım.

“Benimle gel,” diye fısıldadı alt dudağımı emip.

O an benden böbreğimi istiyor olabilirdi ve ben aynı hızla kabul ederdim.

“Peki,” dedim başımı sallayıp. Sesim hissettiğim kadar titrek çıkmıştı.

Geriye yaslanırken yüzünde zafer vardı. “Bu evet demek yani?”

“Jude,” dedim nefesimi düzenlemeye çalışırken. “Hem de nasıl bir evet.”

Yanağıma hızlı bir öpücük kondurup koridora yöneldi. “Çok güzel bir gece olacak Luce. Seninle birlikte gideceğim için mutluyum.”

Jude ile birlikte karşılama partisine gitmek.

Bu o kadar yanlış geliyordu ki doğru olmalıydı.

Sisters Planet

BÖLÜM SEKİZ

Bir sonraki hafta oldukça sakin geçti. Farkında bile olmadan günlük bir ritim tutturmuştuk. Okula gittiğimde Jude'u beni beklerken buluyordum. Metal detektöründen geçiyordum, Jude bana sınıfa kadar eşlik ediyordu. Ders sırasında onu uyaracak bir şeyler yapmayı deniyordum ve Jude da beş dakika boyunca sınıfın içerisinde yürüyüp duruyordu. Yüzlerce özür ve bahane sıraladıktan sonra öğle yemeğini Taylor ve arkadaşları ile yedim ama dikkatim bazen kelimeler yerine sessizliği ile konuşmayı tercih eden Jude'un üzerindeydi.

Beni tekrar öpmeyi denememişti ama istediğini biliyordum. Ben de her zaman istemiştim ama sürekli aramızdaki mesafeyi koruma eğilimindeydi. Yaptıklarının Southpointe için bir gösteriden mi ibaret olduğunu yoksa beni kız arkadaştan çok arkadaş olarak mı gördüğünden emin değildim. Jude'u yanımda tutacak her seçeneğe razıydim ama istediğim zaman onu öpebileceğim seçeneği tercih ederdim.

“Şu havanın hâline inanabiliyor musun?” diyerek selamladı Jude beni, yanımda oturan çocuğu tribünün diğer tarafına itip. Gözlerini dikip bana baktı, bakışlarını derinleşince kafasını çevirdi aniden.

“Hayır,” diye mırıldandım. “Biri havaya hâlâ yaz mevsiminde olduğumuzu söylesin lütfen.” Önce yağmur başladı, daha sonra rüzgâr ve şimdi de elli derece sıcaklar. Ülkenin bu kısmında elli derece sıfırın altında gibiydi.

Kalabalık ansızın futbol sahasına boş mısır ve kola kutuları atıp kızgınlıkla kükremeye başladı. Southpo-inte’in kendi sahasında oynadığı maçta yenilmesi, dünyadaki bütün kaybedenlere bile hakaret olurdu. Henüz hiç sayı kazanamamıştık. Puan tablosu karşı tarafın 42 sayı kazandığını gösteriyordu ve bu henüz maçın ikinci çeyreğiydi.

“Bu çiselemeden mi bahsediyorsun?” dedi Jude kolunu bana dolayıp kendine çekerken. Her nedense bir sıcaklık bütün vücuduma yayıldı. “Bu güzel hava.” Ona kötü bir bakış attım.

“Dedi griden başka bir renkte bir kıyafete sahip olmayan adam.”

“Bir şey mi ima etmeye çalışıyorsun Luce?”

“Kim? Ben mi?” Masum bir ifade takınıp gözlerini kırptırdım. “Ama neden gri? Neden siyah değil? Siyah senin şu haftaya-kıçına-tekmeyi-basarımı havana daha uygun değil mi?”

Dudaklarını ısırды, muhtemelen gülümsemesini gizlemeye çalışıyordu. “Siyah bütün renkleri soğuruyor, hepsini kabul edip içine alıyor ve diğerlerinin kendisini

tanınılmasına izin veriyor. Gri ise kendisinden başka bir şey değil. Kendinden başka hiçbir şeyi kabul etmiyor.”

Bu gerçekten de üzerine düşünüp kafa yorduğu bir şey olmalıydı. Griyi en sevdiği renk olduğu için giymi-yordu, bunun için derin felsefî sebepleri vardı. Bu hafta keşfettiğim üzere Jude bir kadına çekici gelebilecek ama çözmeyi başaramayacağı her türlü gizeme sahipti. Cevabını bulmak istediğim bir muammaydı Jude.

Ani bir rüzgâr yüzüme ve yanaklarıma çarpıp iğne batırıyorlarmış gibi hissetmeme neden oldu. Havaya küfürler savurarak başımı Jude’un göğsüne gömdüm.

“Hava durumuna bakmadın mı?” diye bağırdı Jude rüzgâr yüzünden sesini duyurmaya çabalayarak. Güldüm.

“Bakmışım gibi mi duruyor?” Kısa bir şort, sandal ve beyaz kolsuz bir badi vardı üzerimde.

“Neyse ki ben baktım,” dedi Jude üzerime bir battaniye örtüp.

Aynı anda hem utanç hem rahatlama içeren bir iç geçirdim. Soğuk beyin hücrelerimi dondurmuş olmalıydı. Sağanak yağmur yağarken beyaz bir üst giymiştim. Şimdi etraftaki erkeklerin pis sırtışları anlam kazanmıştı.

“Teşekkür ederim, “dedim Jude beni battaniyeli bir mummyya dönüştürürken kolunun altında kıvrılıp.

“Ben de teşekkür ederim,” dedi bana kulaklarına varan bir sırtış yollayıp. Dirseğimi ona geçirip kollarından kurtulmaya çalıştım. Her nasılsa, işe yaramadı, şimdi bana daha sıkı sarılıyordu.

“Şaka yapıyorum Luce,” dedi gülerek. “Yine de, haydi ama akıllarında sadece tek bir şey olan pisliklerle dolu etrafın. Şu hâlde görünürken sana bakmak,” dedi gözlelerini boynumdan aşağı kaydırды. “Kalbimiz ve hormonlarımız için hiç de iyi değil.

Yüzüm daha önce bu kadar kızarmış mıydı emin değildim. “Şu bahsettiğin pislikler. Kendini de onlardan biri sayıyor musun saymıyor musun?”

Battaniyenin altından yine dirseklemeye çalıştım ama beni o kadar sıkı tutuyordu ki beceremedim. Onun yanındayken güçsüz kalıyordum. “Seçkinlerin önde olması gerekmiyor mu?”

Başlarında taç, ellerinde asa ya da çubuk benzeri bir şeyler olan, yırtılıp sarkmış kâğıtlarla süslenmiş sandalyelerde oturan sekiz erkek ve yedi kıza baktım somurtarak. Taylor gelip de son sınıflar arasından parti kraliçeliği için seçildiğimi söylediğinde ilk tepkim şok mu yoksa aşağılanma hissi miydi emin değilim. İlk olarak Jude’un herkesi bana oy vermezlerse kaybedecekleri organlarla tehdit ettiğinden emindim. Ve ikincisi de popüler çocukları daha da popüler yapmaktan başka bir işe yaramayan her şeye karşıydım. Eve dönüş partisi, balo kral ve kraliçesi, en iyi görünen, başarması muhtemel olan... Şimdi hepsi beni işaret ediyordu. Bu unvanlar kendilerinden önce ebeveynleri ya da büyükanne büyükbabaları da aynı unvana sahip olmayanlara verilmezdi asla.

Ama hepsi bugüne kadarmış. Popüler değildim ve ne kadar düşünürsem düşüneyim, kafamdaki gülünç taç ve arka cebimde duran asa zimbirtısı hiç de mantıklı gelmiyordu.

“Bununla bir ilgin olduğunu biliyordum, Jude Ryder.” En güçlü bakışımı Jude’a cevirdim. “Ve bunun affedeceğim ya da unutacağım bir şey olduğunu düşünme sakın.”

Gülümsemesini suratında tutabilmek için çoktan kaybettiği bir savaş veriyordu. “Neden bahsettiğini bilmiyorum. Eğer Southpointe seni yeni popüler kızı seçtiyse, bu konuda yapabileceğim bir şey yok.”

Kendi tacı fino köpeğinin tüylerini andıran saçlarının üzerinde gururla parlarken bana el salladı Taylor. O an içimden tacı Jude’un önünde parçalayıp ikiye ayırmak geliyordu.

“Hey, Pinokyo,” dedim yüzünü incelemiş gibi yapıp. “Burnun on santim kadar uzadı.”

“Her neyse prenses.”

“Eğer prenses öyle diyorsa... Öyledir.” Dik dik baktım Jude’a. Kalabalık yeni bir küfür dalgası ile sahaya çöp atmaya başlamıştı. Tam da o sırada, oldukça kötü bir atıcı tarafından fırlatılan yarısı içilmiş portakal sodası şişesi alnıma isabet etti.

Jude’un yüzünün aldığı Mr. Hyde şekli beni her şeyden daha çok şaşırtmıştı. Damarları çoktan belirginleşmişti. Tribünün yanından dolandı ve gözleri birinde takılıp kalana kadar etrafı araştırdı.

“Seni puşt!” diye bağırdı arkamızdaki sırada oturanları itip kakarken. “Nereye gittiğini sanıyorsun?”

Kafamı sallayıp, Jude’un kalabalığa savurduğu lanet ve tehditleri duymazlıktan gelerek oyuna odaklanmaya çalıştım. O anda oyun kurucu tökezledi, hem de fena

hâlde. Top uçarak karşı takımın ellerine konuverdi. Bir gol daha geldi. Oyun kurucu hâlâ düştüğü yerden kalkamamıştı. Haki kıyafetler giymiş birkaç adam sallana sallana sahaya girdiğinde kalabalık da sessizleşti. Oyun kurucunun yanına çöktüler, ayağa kalkana kadar birkaç yerini hareket ettirip düzeltmeye çalıştılar. Yaralanan oyun kurucu kaskını çıkarıp sağlık görevlilerinin omzuna attı kollarını.

Oyun kurucu Sawyer'dı. Elbette, o olacaktı.

Tipik bir oyun kurucu karakterine sahipti. Sahanın diğer ucuna kadar sağlık görevlilerinin yardımıyla yalpalayarak gidişini görmesem, diğer takım için tezahürat yapacaktım neredeyse. Kendime nazik olmam gerektiğini söyledim, eşek herifin teki olması konusunda yapabileceği bir şey yoktu.

“OMG, Lucy!” diye carladı Taylor, aniden karşımda belirip. Kırmızı ve altın rengi ponpon kız üniforması, pırıl pırıl ponponları, tepesindeki taç ve asa zimbirtısı ile lisedeki popülerite yarışlarının bütün kötü özelliklerinin somutlaşmış hâli gibiydi.

“Lütfen Taylor, var olan bütün kısaltmalar aşkına.” meleşimsi bir gülümseme ile baktım. “Sakin tekrar OMG deme.”

Dediklerimi yok sayıp kendini tekrar etti. “OMG! Sawyer oyun dışı. Yani, Koç Arcadia’nın Jason’a, Jason’ın Jackson’a, Jackson’ın da bana söylediği üzere muhtemelen bütün sezon boyu oyun dışı kalacak.”

“Bekle,” dedim kollarından tutup. “Koç Arcadia? Bill Arcadia’daki gibi mi?” Arkadan bakarak aşağıda duranın Koç Arcadia olup olmadığını söyleyemiyordum ama

futbol sahasında ondan başka koçluk yapabilecek bir Arcadia olduğuna da ihtimal vermiyordum.

“Evet, sanırım ilk adı bu,” diye cevap verdi Taylor, sözlerimi başka bir skandalvari haberin takip etmesini umar gözlerle bana bakarak. “Birkaç yıl önce gösterişli bir özel okuldan transfer oldu. Görünüşe göre transferinin arkasında oldukça merak uyandırıcı bir neden var ama henüz bu konu ile ilgili bir istihbarat almadım. Onu tanıyor musun?»

Yeniden iç geçirdim. İç geçirmek Taylor etraftayken oldukça uygun bir tepki hâline gelmişti.

“Eski okulumdaki koçtu. Herkes Koç A’yı bilir,” diye açıkladım ama tüm söylediğim bu oldu. Taylor ve ben sıradan arkadaşlardık ama tüm okulun öğrenmesinden hoşlanmayacağım bir bilgiyi ona verecek kadar güvenmiyordum.

“O okula mı gidiyordun?” diye sordu sanki imkânsızmış gibi bakan gözlerle.

“Evet.”

“Ve Southponte’e transfer oldun. Neden?”

Dümdüz bir suratla cevap verdim. “Akademik sebeplerden ötürü.” Cevabımdaki ironiyi anlamadan, belki de Jude’un dediği gibi nüktedan olmak benim için imkânsızdı, tekrar kolumu yakaladı, merdivenlerden aşağı ilerlemeye başladı.

“Sawyer oyundan çıktı ve Lucas da kafasını derslere gömmüş durumdaysa mahvolmuşuz demektir.” Skor tabelasına baktım.

“Sanırım mahvolmaktan fazlası.” Taylor skor tabela-

sına yüzünü buruşturarak cevap verdi. Jude'un uğraştığı çocukla işini bitirip gelip beni Taylor ve durmak bilmeyen dramatik havasından kurtarmasını dileyerek omzumun üzerinden baktım. Jude'u, beton merdivenlerde, güçlükle kaçmaya çalışan bir çocuğa boş bir su şişesi atmaya hazırlanırken gördüm. Kolunu geriye çekti ve şişeyi doğruca çocuğun kafasına fırlattı. Hem de yaklaşık otuz metre uzaktan. Herkesin sorunlarını çözecek bir cevabım vardı.

"Özür dilerim Taylor," deyip yanından sıyrıldım. "Yapmam gereken bir şey var."

"Uzun süre kaybolma ortallardan!" diye bağırdı arkamdan. "Parti oyunun yarısında başlayacak." Başparmağımı kaldırarak cevap verdim ve merdivenlerden aşağı inmeye başladım. Ben çitlerin üzerinden atladığımda Southointe'in hocaları hâlâ yedek kulübesinden kimi Sawyer'ın yerine koyacaklarını düşünüyordu. Şaşkın bir hâlde kafalarını kaşıyan oyuncuların arasından kendime bir yol açıp Koç A'nın arkasına geçtim ve omzuna dokundum. İlkinde dönmedi, diğerleri ile karar vermek üzerine kafa patlatıyordu. Ben de tekrar dokundum omzuna.

"Koç A!" diye bağırdım gürültüde sesimi duyurabilmek için.

"Ne var?" diye çemkirdi arkasını dönüp. Yüzündeki bıkkınlık beni görür görmez kayboldu. "Lucy?"

"Merhaba Koç," diye selamladım. Ona sarılmak istiyordum ama bu etrafta benim hakkımda öğretmenleri baştan çıkarmaya çalıştığım ile ilgili daha da kötü dedi-

koduların çıkmasından başka bir işe yaramazdı. Koç A, yedinci sınıftan beri abimin futbol hocasıydı ve ailenin manevi üyesi sayılırdı.

“Lucy?” dedi tekrardan, burada olduğuma inanamaz gibi. “Ne arıyorsun burada?”

“Öğrenciyim,” dedim, yaramın dikişleri tekrar açılmış gibi hissederek. “Bu yıl transfer oldum.”

“Bu harika,” dedi asistanlarından birine el sallarken. “Ama demek istediğim, neden buradasın?” Üzerinde durduğumuz futbol sahasını işaret ediyordu.

“Ah,” dedim şimdi ayağı havaya kaldırılmış öylece duran Sawyer’a bakıp. Yüzündeki Sawyer sırtışı ile beni izliyordu. El salladı. Sakatlanmış olup olmaması umurumda değildi, karşılık vermedim.

“Oyun kurucu eksikliği sorunuza bir çözüm bulmak için geldim.” Koç A memnuniyetle gülümsedi. “Elbette Lucy. Hâlâ dünyayı kurtarmaya mı çalışıyorsun?”

“Her zaman,” dedim. “Ve eğer fark etmediyseniz, işe de yarıyor. Dünya hâlâ yerli yerinde.” Başını salladı, hâlâ gülümsüyordu.

“Pekâlâ, oyun kurucu eksikğim için önerin nedir?”

“Jude Ryder’ı tanıyor musunuz?” Tribünlere baktım, Jude eski yerimize dönmüş beni bekliyordu.

“Herkes tanıyor,” dedi, delirmişim gibi yüzümü inceleyerek. “Jude Ryder nasıl olacak da sorunumu çözecek?”

Hiç duraklamadım. “Oyun kurucu olmasına izin verin,” dedim Koç A itiraz edemeden lafı ağzına tıkip. “En iyi iki adamının birleşiminden bile daha güçlü, Man-

nings'in imreneceği bir kolu var ve bir keskin nişancı kadar isabetlidir atışları." Koç A'nın ifadesi değişmedi. "Onu gördüm Koç. Gerçekten yetenekli."

Bir süre sessiz kaldı, söylediklerimi tartıyordu. Mesele futbol olduğunda bir aptal olmadığımı deneyimlerimden biliyordu. Yürümeye başladığımdan beri her yıl en az yirmi maça gittiğimi de. Mesele de bu değildi zaten. Onu çileden çıkaran meselenin Jude kısmıydı. "Ona bir şans verin," dedim neredeyse yalvarır gibi. "Şu an olduğundan daha kötü bir hale gelemez zaten oyun."

Koç A ağzının içinde bir şeyler homurdandı.

"Bunu yaparsam lisansımı kaybedeceğim ama ne olursa olsun," dedi şapkasını kaydırıp. Bana baktı, tek kaşını kaldırdı. «Pekâlâ. Southpointe'in en yeni oyun kurucusu neredeymiş bakalım?" Sırıttım. Koç da aynı şekilde gülümsüyordu. "Pekâlâ," dedim tribüne bakmak için etrafımda dönüp. Her nasılsa, dümdüz bir beden görüş açımı engelliyordu. "İşte burada." O sıcak, eritici his yeniden kendini hissettiriyordu.

"Sana iki saniyeliğine arkamı donuyorum ve ortadan kayboluyorsun," dedi Jude kaşlarını kaldırıp. "Nerede olduğunu bilmezsem nasıl koruyabilirim seni?"

"Beni korumak? Jude, lisenin futbol maçındayız." Tüm bu korumacı hava yeni bir seviyeye ulaşmıştı.

"Kesinlikle. Burada senin gibi bir kızı incitmenin yüzlerce yolu var. Eğer bir daha bir yere gitmek istersen beni bekle. Ben de seninle geleceğim." Yüzü endişe ile şekillendi. Bu da beni endişelendiriyordu işte. Bu kadar sahiplenicilik biraz fazlaydı. Sevdiğin kadını koruman

gerektiği dūřıncesine katılıyordum ama bensiz bir yere gidemezsin, bir řey yapamazsın ya da benim onaylama- dığım şeyleri dūřınemezsin tavrına karşıydım

“Jude,” dedim kolunu yakalayıp. “Sakinleş. Sadece Koç A ile konuşmak istedim.”

“şu an Koç A ile hal hatır konuşması yapmak için doğru zaman değil Luce,” dedi Jude, hâlâ bizi izleyen Sawyer’a bir bakış atıp. Sawyer desteklerle yedek kulübesinde uzanırken Jude ona şeytani bir gülümseme yolladı. “Görünüşe göre ilgilenmesi gereken bazı problemleri var.”

“Onun sorunları çoktan çözüldü,” dedim kollarımı battaniyenin altından göğsümdede birleştirip. Koç A kafasını not defterinden ayırdı, gözleriyle Jude’u tartıyordu. Verdiği kararı ikinci kez gözden geçiriyor olmalıydı. “Hazırlan, evlat,” diye emretti gerideki giyinme odasını işaret ederek. “Hakemleri birkaç dakikalığına daha oyalayabilirim ama daha fazlasını yapabileceğimi sanmıyorum. Onlar da hepimiz gibi bir an önce eve gidip rahatlamak istiyorlar.”

“Bekle bir dakika, Koç,” dedi Jude elini havaya kaldırıp. “Neden bana gidip giyinmemi emrediyorsun? Senin kıının etrafında dolanan yalaklarından biri değilim.” Koç A bana baktı.

“şu andan itibaren öylesin.” Jude meseleyi çabuk kavramıştı.

“Luce?” Tek bir kelime ile yüzlerce soru sormuş etkisi uyandırıyordu. Tonlamalara hükmeden adam.

Nicole Williams

Tek kaşımı kaldırıp hayali bir ponpon salladım. “Bastır Southpointe!”

BÖLÜM DOKUZ

İlk tribünde beş santimden daha fazla bir boşluk yoktu ama işime yarardı. Jude'un koşarak soyunma odasından çıkmasını hayatta kaçıramazdım. Tabii, eğer çıkarsa.

Herkesin problemini çözme konusundaki son fikrime ne kadar kızdığından emin değildim fakat kızgın boğa ile kudurmuş porsuk arasında bir noktada olduğunu tahmin ediyordum.

Çıplak göğüslerine kan kırmızısı boyayla "Bastırın Spartalılar" yazan iki oğlanın yanına oturduğum da tek bir nefeste ne kadar hava depolayabilirsem depoladım ve bunun bana maç bitene kadar yetmesini umdum.

"Lucy!" diye bağırان bir ses duydum. Bir an sonra yeniden tekrarladı. "Lucy!"

Bunaltıcı dumandan kaçır gibi kaçmayı denesem de Taylor Donovan'dan kurtulmayı başaramıyordum. Eliyle arkadaşlarıyla beraber el çırpıp tezahürat yaptıkları alandaki boş yeri gösterdi. "Buraya gel!"

Amigo kızların ortasında olmak tercih edeceğim bir şey değildi ama yine de şimdiki durumumdan daha iyiydi. Sağ yanımda duran çocuk kolunu havaya kaldırıp, “Bastır!” diye bağırdı ve o an deodorant kullanmaya inanmadığı ya da bir deodorantının olmadığı belli oldu.

“Kan kırmızısıyla altın sarısına boya bizi! Bastır, Savaş, Kazan!”

Amigoların yanına öyle hızlı gittim ki kendi kapasitemi aşmıştım.

“Yukarıda Salakla Avanak’ın arasına oturmuş ne yapıyordun öyle?” diye sordu Taylor kolunu benim koluma dolayıp. “Farkında mısın bilmiyorum ama gecelerini şenlendirdin oraya oturarak. O ikisinin daha önce bir kıza bu kadar yaklaştıklarını sanmıyorum.”

“İyy.” Ürperdim. “Taylor lütfen aklıma kötü kötü görüntüler getirme.”

“Eh, şanslısın ki seni kurtardım,” dedi diğer amigo kızlara doğru hareket ederken.

Amigo takımının öğle yemeğinde Taylor’un masasındaki kızlardan oluşmasına şaşırmadım yalnız adını hatırlayabildiklerim sadece Lexie ve Samantha’ydı. “Ayrıca, senin gibi bir kız buraya aittir. Beden dersindeki takla atışını gördüm, kesinlikle daha önceden böyle bir şey yapmışsın.”

Diğer herkes hazırlanırken benim hasır üzerinde yaptığım doğaçlamayı fark eden tek kişi elbette Taylor olmalıydı. “Önceki okulumda amigo kızdım,” dedim. “Dans toplulukları olmadığından ama.”

“Burada bir dans topluluğumuz var ama o amigo

kız olmak için çok şişman ya da çirkin olan kızlar için.” Söзlerinde en ufak bir vicdan azabı işareti yoktu. “Dans topluluğuna katılmak istemezsin. Sen buraya aitsin.”

Diğеr birkaç kız etrafımıza toplanıp başlarını salladılar.

“Holly bu sene okula gelmediğı için fazladan bir kostümümüz var. Ayrıca onuncu bir üye olmadan piramit oluşturamıyoruz.”

“Teklif için teşekkürler Taylor ama gerçekten, ben daha çok dansçı tipinde biriyim. Artı Southointe’in birkaç eyaletler arası yarışma kazandığını duy...”

Beni susturmak için elini kaldırdı. “Sen amigo kız kumaşındansın. Göz kamaştırıcı ve tecrübelisin. Hem okuldaki erkek öğrencilerin yüzde doksanı seninle ilgili rüyalar görüyor.” Duymasam daha iyi olacak bir başka yorum daha! “Diğеr yüzde onluk kısım da henüz cinsel açıdan olgunlaşmamış olanlar,” diye fısıldadı.

“Eğеr dinlersem katılacağım bir sürü neden var,” diye mırıldandım. Yukarıda kalıp ter kokusu koklamak ve yanlışlıkla dokunulmak bundan daha mı iyi olurdu diye merak ediyordum.

Ve işte o an Jude koşarak sahaya çıktı. Taylor, kokan koltukaltları ve bütün dünyayı unuttum. Ondan başka hiçbir şey yoktu. Üzerinde her hareketinde kasılıp esneyen altın rengi bir forma taytı vardı.

“Aman Tanrım, kim,” dedi Taylor setin üzerinden eğilip, “oradaki?”

Hemen sonra Jude yukarı doğru baktığında gözlerimiz buluştu. Yüzünü korumak için taktığı başlık yü-

zümne yayılan gülümsemeyi saklayamadı. Kolunu uzatıp beni işaret etti. Takımın geri kalanı yirmi metre çizgisinde toplanmıştı.

“O, Taylor,” dedim çitin üzerinden el sallarken, “Jude Ryder.”

“Tanrı’nın var olduğunu biliyordum,” dedi nefesini bırakıp.

“Evet,” diye katıldım Jude’un taytı kıvrılırken, “kesinlikle var.”

“Yani siz ikiniz...”

“Taylor,” diye uyardım ona dönüp.

“Ne?” dedi başındaki tacı düzeltip. “Kesinlikle ikinizin arasında bir şeyler dönüyor. Ve eminim ki bu iş sadece arkadaşlık ilişkisi değil.”

“Biz arkadaşız,” dedim, çünkü ikimizi adlandırabileceğim başka bir kelime bulamıyordum. Kırk beş eyalette yasadışı sayılacak şekillerde öpüşmüştük, okuldaki her anı beraber geçiriyorduk, o beni koruyordu ben de ona göz kulak oluyordum ama –en azından bildiğim kadarıyla– aramızda özel bir şey yoktu. Ne kadar istesem de onu sahiplenmedim. Acaba o da ister miydi?

“Tatlım, kızlar öyle bir adamı sadece arkadaş olarak göremezler. Sevgili ya da eski sevgili olabilir ama arkadaş asla. Onun gibi erkekler kızların arkadaşı olmak için değil kadınları art arda üç defa uçurmak için yaratılmışlardır.”

Taylor Dollovan’dan başka bir renkli yorum daha. Bu defakinden pek rahatsız olmamıştım gerçi.

“Üzgünüm Taylor. Ne desem bilmiyorum. Onu

önemsiyorum, o da beni önemsiyor. Eğer bu senin kitabında arkadaş olarak göstermiyorsa, istediğin gibi görebilirsin bizi.”

Kaşları havaya kalktı.

“O hariç,” diye açıkladım.

Düdük çaldı ve iki takım da yerlerini aldı. Jude Oyun Kurucu noktasında dururken cücelerle oyun oynayan bir deve benziyordu. Taylor’un alinden ponponu kapıp havaya kaldırdıktan sonra olanca gücümle bağırdım. “Bastırın Spartalılar!” Haykırıp, “Haydi Ryder! Ne yapabilirsin göster bakalım!” dedim.

Aramızda büyük bir mesafe vardı ve Jude olduğu yerde çömelmişti ama kendini beğenmiş bir şekilde gülümsediğine dair eskimiş ayakkabılarım üzerine iddiaya giderdim.

“Oyun başlasın!” dendiğini duydum. Top Jude’a doğru fırlatıldı. Tribünlerdeki Southpointe fanlarının tek nefes olduklarını hissedebiliyordum.

Jude topu kolayca yakaladı ve yirmi beş yarda doğru atmaktansa kolunun altına alıp koşmaya başladı. Öyle hızlı koşuyordu ki sanki peşinde polisler vardı. Bu kadar hızlı olmasında büyük ihtimalle polislerden çok fazla kaçmasının da etkisi olduğunu fark edince sııttım.

Seksen metre gerideyken topu gol bölgesine kadar taşıyacağını ummak riskliydi ama bundan endişe duymuyor gibi görünen tek kişi Jude’du. Gol bölgesine ulaşmaması mümkün değilmiş gibi, hiçbir şey onu durduramazmış gibi koşuyordu.

Kimse de durduramadı.

Cascade Lisesindeki oyuncular onu engellemeye, durdurmaya hatta çelme takip düşürmeye çalıştılar. Hiçbiri başarılı olamadı. Jude'u kolundan yakalamayı deneyen iki oyuncu lise futbol oyuncularını değilmişlercesine savrulup gitti.

Ellinci metrede kalabalıktan bir uğultu yayıldı. Herkes bağırıyor, tezahürat ediyor ve kollarını gol bölgesine doğru sallıyorlardı. Bütün fizik kurallarına aykırı olarak Jude daha da hızlandı.

Yirminci metreye girdiğinde artık onu durdurabilecek Cascade Lisesi oyuncusu kalmamıştı. Hepsi sahada dağılmış bir kutu kürdan gibi kalakalmışlardı. Son birkaç yardı Jude dans ederek geçti. Kadın izleyicilerin seslerinde artışa neden olmuştu.

Gol bölgesine ulaştığında, smaç vurdu, sonra da kalabalığa döndü. Herkes çıldırmıştı sevinçten. Sanki İsa'nın doğumunu ve elektriğin icadını aynı anda görmüş gibilerdi. Jude bir rock stardı, kurtarıcılarıydı ve onlar da ona biat ediyorlardı.

Seksen metre koşmanın ve bin kişilik koronun onun adını haykırmasının tadını çıkarmadan koşarak yan çizgiyi aştı. Yerinde kalakalmış Koç A'yı, kenarda ellerini kaldırmış bekleyen takım arkadaşlarını geçip tel örgünün üzerinden kolay bir hareketle atladı.

Terli ve gülümser hâlde önüne gelene kadar durmadı. "Selam," dedi nefes nefese. Başlığını kafasından çıkardı. Terli alnına isabet eden yağmur damlaları buhar çıkarıyordu.

"Selam," diye cevapladım herkesin dikkati bizim üzerimizde değilmiş gibi davranarak.

“Beğendin mi sergilediğim koşuyu?”

Beresini kafasına düzgünce yerleştirmeye çalışırken gülümsedim. Beresi onun için can simidi gibiydi. “Eh işte, iyiydi,” diye küçümsedim tek omzumu kaldırıp.

“Eh işte mi?” dedi yaklaşıp. O kadar yakınım gelmişti ki kıyafetlerimizi çıkarmadığımız sürece daha yakın olmamız mümkün değildi. “Oldukça akıllı bir hamleydi yaptığın, Luce. Seni Southpointe prensesliğine aday göstermeme karşılık olarak, kaybetmek üzere olan bir takıma beni önerdin,” dedi tacıma hafifçe vurup.

“Zekiceydi, değil mi?”

“Hakkını yiyemem, iyi bir hareketti,” dedi ensesini ovarak. “Ama Luce ben hayatımda asla ama asla başka birinin son sözü söylemesine izin vermem.”

“Haydi ama,” dedim burun kıvrıp. “Ne yapacaksın? Forma giydirip ikinci golcü mü yapacaksın beni?”

“Hayır,” dedi ellerini belime koyup. Boğazım kuru-du. “Ondan çok daha iyisini yapacağım.”

“Öyle mi?” Dedim gözleri gümüş rengine dönerken. “Neymiş o?”

Beni biraz kaldırıp göz kırptı. “Bu,” dedi. Beni dikkatlice indirdiğinde dudaklarım onunkilerin üzerine yerleşmişti. Kimin ilk önce hareket ettiği önemli değildi çünkü görüşüne göre ikimizin de hemen sonlandırmaya niyeti yoktu.

Yağmur. Jude. Ben. Öpücük.

Biri çimdik atsa iyi olurdu çünkü resmen bitmiştim.

“Bay Ryder,” dedi etrafımızdaki ses kargaşasında ne-redeyse kaybolan bir ses. “Bay Ryder!”

Jude dudaklarına doğru inledi. Koş A'ya döndüğünde beni bırakmamıştı.

“Buradaki işinin bittiğini mi sanıyorsun?” diye sordu koş sırtarak. “Kazanmamız gereken bir oyun var.”

“Burada işimin hiçbir zaman biteceğini sanmıyorum koş,” diye cevap verdi. Tribünlerden gülüşmeler geldi. Bense baştan aşağı kızarmıştım.

“Öyleyse çabuk ol da buraya gel,” diye bağırды. “Oyun kurucular kazanmaları gereken kırk puan varken kız arkadaşlarıyla fngirdemez.”

“Bu oyun kurucu fngirder,” diye fısıldadı Jude beni parmak uçlarıma kaldırıp yeniden öpmeden önce.

“Oyundan sonra beni bekle. Seninle halletmemiz gereken bazı meseleler var.” Beni yere bırakıp battaniyeyi sıkıca etrafıma sardıktan sonra çitten atlayıp yeniden sahaya koştu.

Onun nasıl koşup zıplayabildiğini anlayamıyordum, çünkü ben olduğum yere çivilenmişim.

Demin ne olmuştu? Her ne olduysa hayatımın sonuna kadar onu tekrarlamak istiyordum

“Bu da neydi?”

Tam olarak benim düşüncelerim.

Taylor kollarını birleştirmiş gözlerini dikerek bana yaklaştı. “Arkadaşsınız ha?”

“Arkadaşlık ilişkimizin en önemli ögesi.” Hâlâ nefes nefeseydim ama en azından hâlâ cümle kurabiliyordum.

“Hıhı, ama görünen o ki tanımlayıcı öge değil.” Her nedense Taylor sinirli görünüyordu. Ponpon kullanma ayrıcalığını elimden alacaktı galiba.

“Ha?” Tek hecelik cevaplara geri dönmüştüm.

“Jude Ryder az önce bir dünya insanın önünde seni öptü ve Koç Arcadia sana kız arkadaşı diye seslendiğinde itiraz etmedi.

Şimdi öpüşmenin etkileri geçmeye başlamıştı. Mantıklı düşünceler oluşturalabiliyordum ve Taylor’un dediği doğrudu. Jude öpüşmemizi internette yayınlasa bile bu kadar insan görmezdi. Hem koç ‘kız arkadaş’ kelimesini kullandığında geri çekilmemişti.

“Onun kız arkadaşımı?” Kendime sorduğum bir soruydu ama Taylor cevapsız bırakmadı.

“Sen ilksin,” dedi bana bir bilmeceymişim gibi bakıp. “Seni şanslı sürük.”

BÖLÜM ON

Partiye hazırlanmak için tüm dikkatimi toplamam gerektiğinden önümüzdeki gece boyunca düşündüğüm tek şey Jude'un sevgilisi olduğumdu. Başlarda takınmaya hevesli olduğum bir sıfattı sadece fakat özgüven sahibi her genç kızın yapacağı gibi konuyu etrafıca düşündükten sonra Jude'un ilki olmak hakkında ne hissetmem gerektiğini kestiremiyordum.

Sevgilisiydim işte.

Onun gibi popüler biri pek çok kızla beraber olmuştu. Görünüşe göre hiçbiri sevgilisi değildi. Sanki umurumdaydı! Benim bile daha yakınlaşmadığım kadar yakınlaşmışlardır ama. Aslında onunla bir şeyler yaşamak istesem de şu 'kız arkadaşı' olma durumum bunun önünü tıkiyordu.

Erkek arkadaşım olacak kişinin geçmişte bir şey yaşamamış olmasını umacak kadar hassas değildim. Ki kendi geçmişim de beni 'yeni ve temiz' olarak tanımlayabilecek nitelikte değildi ancak Jude'un 'yakala ve hallet' stratejisindeki namı dünyaca duyulmuştu.

Şimdi ise ikinci bir şans arıyordum. Aslında asıl derdim ona davetkâr bir bakış atan her kadının yanından geçtiğimde onun da Jude'un fetihlerinden biri mi olduğunu düşünmekti. Jude hata yapmakta ve pişman olmakta özgürdü fakat ben bunların sonuçlarına katlanabilecek miydim?

Saçımın son teli de stresten havaya kalktığında öğrenmenin sadece tek bir yolu olduğunu fark ettim. Jude ile beraber gelecek her şeyi, geçmişini, kişisel konulardan konuşmamasını, gelecek hakkındaki planlarını kaldıracak mıyım diye yavaş yavaş düşünmemin benim için tek yol olduğunu anladım.

Bu farkındalık hissettirdiğinden daha korkunç olmayıdı. Ya kalbim kırılacaktı ya da sonuna kadar gidecektim, göze almıştım her şeyi.

Telefonuma baktığımda rahatlayarak iç geçirdim. Makyajımı yapmak, elbisemi giymek ve bütün gece Jude'la uğraşacağım için düşüncelerimi toplamak için hâlâ on beş dakikam vardı.

Ki tam o anda kapı çaldı.

Geceliğimi geçirip aşağıya koşmadan önce bedenimi bir panik dalgasının sarmasına müsaade ettim. Benim sayemde annem ve babam nadir gece gezmelerinden birindelerdi. Onlara en sevdikleri Fransız kafeden bir hediye kuponu ve yirmi dakika sonra başlayacak filmler için geçerli sinema biletleri vermiştim. Jude geldiğinde evde olmasınlar diye rezervasyonlarını bile ben yapmıştım.

Biraz üçkâğıtçıydım ama Jude'un ondan utandığını falan düşünmesini de istemiyordum. Ne yazık ki an-

ne-babam, geçmişte yaşananlardan dolayı ikinci şansları hoş karşılamayan karmaşık insanlardı. Ayrıca genç bir kızın ailesiydi bu insanlar. Babam benimle o meşhur konuşmayı yaptığında oğlu olsaydı yalnızca bir oğlanla ilgilenmesi gerektiğini, ancak kızı olduğu için geri kalan tüm oğlanlarla ilgilenmek zorunda olduğunu söylemişti.

Jude ile bu şekilde devam edecek olursak gizliliği sürdüremeyeceğimin farkındaydım fakat bu gece için kolaya kaçmıştım görünüşe göre.

Kapıyı açtığımda alık alık bakmamaya çalıştım ama verandamda dikilen Jude Ryder bir smokin giymiş, elindeki çiçek demetiyle bana bakıyordu. Eğer biri resmi kıyafeti günümüz trendiyle birleştirecek olsaydı bunu en iyi Jude yapardı.

“Erken geldim,” diye söze girdi, “ve bunu saatin kaç olduğundan haberim yok diyerek geçiştirebilirim ama aslında gelmek için sabırsızlanıyordum.”

Öyle bakmayı kes Lucy. Bakmayı kes, Lucy sloganım olmuştu ama işe yaradığını söyleyemezdim.

“Tamam, yanlış anlama şimdi sakın, çünkü görüntü gayet hoş,” dedi gözlerini tavana dikerek, “görüntü gerçekten çok hoş ve ben kendime tüm gece centilmen olacağım konusunda söz verdim. Ama sen sözümü tutmama hiç de yardımcı olmuyorsun.”

Düşüncelerim birbirine girmişti ve hâlâ konuşma yetimi kazanamamıştım. En azından kafamın karıştığını gösterecek bir yüz ifadesi takınmayı başarmıştım.

“Ah, haydi ama Luce,” diye laf attı Jude, bana da kendini tutamayarak küçük bir bakış atmıştı.

“Lanet sabahlığını bağlamayı unutmuşsun.”

Aşağı bakmam durumu onaylıyordu. Sütyen, onun ile aynı renk külot ve gereğinden fazla çıplaklıkla diki-liyordum. Ufak bir unutkanlık mıydı? Belki. Bilinçaltı-mın dışavurumu mu? Kesinlikle.

“Üzgünüm,” dedim önümü bağlamak için arkamı dönerken.

Arkamdan geldiğini ayak seslerinden anladım. Saç-larımı boynumdan çekti ve dudakları çenemin hemen altına kondu. “Ben hiç de üzgün değilim,” diye fısıldadı boynumu öperken.

Küçük bir dokunuş, ufak bir öpücük ve ben erimiş-tim bile. Tam o an ona dönerek beni kollarının arasına almasına izin vermek, kıyafetlerimizi yırtarcasına çı-kartmak ve gece boyunca hayal gücüm yerine gerçekleri tatmak istedim. Karşı konulamazdı. Mest olmuştum. O kadar ki bazı kısımları tam olarak doğru sayılmazdı.

“Git elbiseni giy de seni dışarı çıkartıp hava atmaya başlayabileyim,” dedi geri çekilmeden önce boynumu son kez öperek.

“Neden dansı es geçmiyoruz?” dedim ona dönerek. Sabahlığının ipiyle oynamaya başladım.

“Lanet olsun Lucy,” diye isyan etti. Gerçek ismimi uzun zamandan beri ilk kez kullanıyordu. “Seni şura-cıkta masaya yatırıp aklımdan binlerce kez geçmiş şeyle-ri yapmamak için bedenimdeki tüm iradeyi son raddesi-ne kadar kullanmam gerekiyor,” dedi elini önce masaya sonra da havaya doğru sallayarak. “Ama sen daha iyisini hak ediyorsun. Ailesinin mutfak masasında becerilen

kızlardan çok daha fazlasısın sen. Bundan çok daha fazlasını hak ediyorsun. Bu yüzden o sabahlığı iyice bağla ve beni baştan çıkartmayı kes.”

Utanma ve reddedilme arasında kalmış fakat aynı anda da koltuklarım kabarmıştı. Duygularım oldukça karmaşık bir hâl almıştı. Tekrar, “Özür dilerim,” dedim merdivenleri tırmanırken ve ona garip bir bakış attım.

“Hey,” diyerek kolumu yakaladı, “özür falan dileme. Seni bir adamın bir kadını arzulayacağı her şekilde istiyorum ben. Sadece bir çuval inciri mahvetmek istemiyorum, o kadar. Tamam mı?”

“Tamam.”

“Keşfedilmemiş topraklarda dolaşıyorum Luce. Yardıma ihtiyacım var,” dedi parmaklarını benimkilere kenetlerken.

“Benim de...” diye cevap verdim.

“Evet, sanırım öyle.” Elimi bırakmadan önce şöyle bir sıktı. “Ben de sana yardım ederim o zaman. Haydi, git şu seksi elbiseni giy de tüm gece dans edelim artık.”

“Hay hay efendim,” dedim yukarı çıkarken, “kendi evinmiş gibi davran. Ben beş dakikaya gelirim.”

“Ah Luce bu arada,” diye seslendi parmaklarını şaklatarak. Merdivenlerin en tepesinden ona döndüm. “İç çamaşırını seçimine gelirse,” –gözleri parlıyordu- “tam puan aldın.”

Sanki sözlü onaya da ihtiyacım varmış gibi... Erkekler oldukça garip yaratıklardı. Ona sertçe bakarak önümü kapattım. “O iç çamaşırını çıkartmaya geldiğinde ise sen sınıfta kalıyorsun.”

“Ooo, Luce...” dedi tırabzamı tutarak, “Bu güzeldi bak. Benimle takıla takıla espri anlayışın gelişmiş. Gerçekten de körle yatan şaşı kalkıyormuş.”

Tam her şeyimi halletmiş küpemi takarken aşağıdan çok da yabancı gelmeyen bir fren sesi işittim.

“Luce,” hemen ardından Jude’un sorusu yükseldi, “misafir mi bekliyordun?”

Yatağın üzerinden kazağımı kaptıgım gibi odamdan dışarı fırladım. Şimdi de garaj kapısının tanidik sesini duyuyordum.

Merdivenlerden aşağı koştururken, “Annemler geldi,” dedim panikle.

Jude’un alnı gerildi. “...ve seni partiye benim götüreceğimi bilmiyorlar?”

Merdivenlerin sonunda duraksadım ve kafamı salladım.

“Tahminlerimde iyi olduğumdan devam edeyim, bence aynı okulda okuduğumuzu bile bilmiyorlar değil mi?” şeklinde umursamaz gibi lafı sürdürdü fakat ben bunun inanılmaz bir ihanet olduğunun farkındaydım.

Tekrar kafamı salladım. Yüzüne bakamıyordum bile.

“Pekâlâ, kaçış taktiğim nedir?” diye sordu odada sağa sola bakınırken. “Ön kapı, arka kapı ya da pencere?” Gülmüyordu, gayet ciddiydi. Kalbimin bir parçası kırıldı gitti sanki.

“Kaçış maçı yok,” dedim elini tutup salonun ortasına doğru ilerlerken. “Randevuya çıktığım kişiyi ailemle tanıştırmak istiyorum.”

“Eğlenceli olacak gibi.”

“Kesinlikle,” dedim kinayeli bir şekilde, “harika olacak.”

“Tavsiyen var mı?” diye sordu mutfak kapısının orada.

“Evet.” Garajın kapı sesi duyuluyordu. “Emniyet kemerini taksan iyi olur.”

“Kapının önündeki araba da kim--” Annem kapının önünde duraksayınca babam da doğal olarak ona çarptı.

“Anne, baba.” Tüm bunlar oldukça doğalmış gibi bir ifade takınarak boğazımı temizledim. “Erken geldiniz.”

“Baban pek iyi hissetmiyordu,” diye cevap verdi annem garip bir tonlamayla. Gözlerini benden ayırmıyordu.

Tekrar boğazımı temizledim, “Jude’u hatırlarsınız.”

Artık mutfağa girmiş olan annem Jude’a o meşhur bakışını attı. Onunla ilk karşılaştığında da attığı bakışını... Hangi delikten çıktıysan oraya geri gir diye bağırarak bakışını... “Bahçemizden kelepçelerle ayrılan birini unutmak zor olsa gerek. Burada ne arıyorsun?”

Jude öne çıktı, “Luce’u mezuniyete götürüyorum efendim.”

“Hayır, kesinlikle götürmüyorsun. Arkadaşların nerede bu arada?” dedi salona doğru bakarak. Sanki orada oturan bir grup görmeyi bekliyordu. “Arabadalar herhâlde, kızımın saçının geri kalanını yakmanı bekliyorlar. Yoksa okul bahçesinde bir litre benzinle mi bekliyorlar?”

Jude ürkerek başını öne eğdi.

“Anne,” diye sertçe savunmaya geçtim. “onlar Ju-

de`un arkadaşları değildi. Ayrıca korumacı annelik ayaklarını da bırak bunun için biraz fazla geç artık.”

“Benimle böyle konuşmaya nasıl cüret edersin Lucille!” diye bağırdı annemi parmağıyla beni göstererek. “Bana ve babana yalan söylediğin için bu evde yaşadığın sürece cezalısn.” İşaret parmağını gerçekten çok iyi bir silaha dönüştürebiliyordu. “...Ve evet, o çocuklar bunun arkadaşlarıydı. Gördüğüm polis raporlarına bakmamayı seçtin. O çocuklar ve Jude ilk suçlarını yıllar önce birlikte işlemişler. Uyuşturucu satmaktı, değil mi?” dedi ve cevap beklemeden devam etti: “Bu tarz çocuklar iyi, çalışkan kızları mezuniyete götürmeyi hak etmiyorlar.”

Dilimin ucundaki sert, kırıcı sözcüklerle öne atıldım ama Jude beni geri çekti.

“Zaten bunu hak ettiğimi hiçbir zaman söylemedim ben,” dedi Jude annemin gözlerini yakalayarak.

Annemin gözünün seğirmesinden bu durumdan hiç hoşlanmadığını çıkarıyordum.

“Ve o çocuklar hiçbir zaman benim arkadaşlarım değillerdi, olamazlar da. Eğer hapisten çıkacak olurlarsa Luce’a yaptıklarının hesabını bizzat ben soracağım onlara.”

“Ne kadar güven verici. Başka bir suçlu şiddete şiddetle cevap vermeyi öneriyor.”

“Bazen bu tek çare olabiliyor,” diyerek elimi biraz daha sıkı Jude.

Annemin yüzüne gölge düştü. “Bazen de bu sevdiğin insanların ölümüne yol açıyor.”

Annemin arkasından biri göründü. Orada olduğunun farkına bile varmamıştım. Babam, annemin yanın-

dan geçerek öne çıktı. Geçerken de annemin omzuna hafifçe dokundu, “Herkes iyi akşamlar.”

Babamın bir zamanlar sahip olduğu kişiliği düşünerek şimdiki hâlini yadırgamayı bırakmış olmam gerekirdi, fakat hâlâ bırakamamıştım. Hayattan tüm ilişkisini kesmiş, deliliğin kıyılarında geziniyordu.

Annem elini yüzüne kapadı, “Lucy, veda vakti geldi.”

Jude’un elini yakaladım ve onu ön kapiya doğru sürükledim. Bu deli evden kaçma vaktim geldi de geçiyor-
du. “İyi geceler anne.”

“Lucille Roslyn Larson!” diye bağırdı arkamızdan. “Hemen buraya gel ve siz Bay Ryder, ben polis çağır-
madan evimi terk edin.” Sesi sinirinden çok çaresizliğini yansıtıyordu artık.

“Hayır anne!” diye bağırdım kendimi kontrol edemeyerek. “Ben partiye Jude ile gidiyorum, çünkü biz birlikteyiz. Eğer bunu kabullenemiyorsan tek çocuğuna veda edebilirsin.”

Zayıf noktasına basmıştım ve bu hemen elimde patladı. “Bu çocuk seni az daha öldürüyordu Lucy,” dedi fısıltıyla.

Ben hâlâ sinirden patlayacak kıvamda olduğum için sesimin fısıltıyla uzaktan yakından alakası yoktu. “Bu adam aynı zamanda hayatımı kurtardı!” Kapıyı çarparak açtım ve Jude ile el ele eşikteydim artık.

“Lucy,” diye yalvarıyordu oturma odasından.

“Saat bir gibi evde olurum,” dedim omzumun üzerinden. Sinirim azalmaya başladığında muharebeyi kazandığımdan emin olmuştum. Fakat savaşı kazanıp

kazanamadığımı meçhuldü. Yarın sabah dünyanın kaç bucak olduğunu görecektim. Bu sebeple bu gecenin tadını sonuna kadar çıkarmalıyım. Arabaya giderken, “Her şey yoluna girecek,” dedim kendimi rahatlatmak istercesine.

“Kemerini bağla dediğinde hızlı gideceğiz değil arabayı çarpacağım demişsin resmen,” dedi Jude cebinden anahtarları çıkarırken.

“Gibi gibi,” dedim, “Bu arada olanlar için özür dilerim.”

Boş ver dercesine elini salladı ama annemin kelimelerinin onda açtığı yaraları gizleyemiyordu. Aynı annemin umduğu gibi...

“Hayır, o sözler çok kötüydü, birine söylenecek en kötü sözlerden biriydi,” dedim, “Ailem, karmaşık insanlardır.” Problemin Larson ailesinde olduğunu açıklarken biraz hafifleterek aktardığının farkındaydım.

“Luce, nasıl bir pislik olduğumun farkındayım ben ve insanların beni olduğum kişi gibi görmesi kötü, yanlış veya adaletsiz değil. Ama ben bir insanın değişebileceğine inanmak istiyorum. Ki sana yemin ederim bu pislikliğimi geride bırakacağım.” Gözleri öyle hisli bakıyordu ki birazdan dizlerinin üzerine çökeceğini sanabilirdiniz.

“Pislikliğini?” diye tekrarlardım onunla alay ederek, “Webster’in dersinde bu kelimeyi kaçırmış olmalıyım.”

“Yok,” dedi, “o kelime Jude Ryder’ın sokak ağzı sözlüğünden alıntıydı.”

“Güzelmış,” dedim gülerek. “Ve şunu da belirtiyim, Lucy Larson’un pislikler sözlüğüne bakarsak sen o listenin içinde değilsin.”

“Bu şu ana kadar birinin bana söylediği en romantik şeydi sanırım,” dedi belime sarılarak. “Müthiş bir elbisenin içindeki ateşli bir hatunun benim bir pislik olmadığımı söylemesi beni gerçekten tahrik ediyor.”

“Böyle düşünmene sev—” ve birden yol üzerine park etmiş arabayı fark ettim ve kalakaldım. “Bu da ne?”

Hiçbir şey söylememiştim fakat bu hızlı, pahalı spor arabanın çevredeki tüm polislerin ilgisini çekeceğinden şüphem yoktu.

“Bu bir araba,” dedi benim için kapıyı açarken.

“Bana tek gecelik sevgililerinden biriymişim gibi davranma,” dedim yüzüne bakarak.

“Öf be kadın,” dedi arabanın kapısına eğilerek, “bir adamın senden ‘serbest geçiş’ kazanması için ne yapması lazım?”

“Serbest geçişlere inanmıyorum ben,” diye yanıtladım. “Ben dürüstlüğü inanırım. Bu konuda biraz geri kafalıyım.”

“Bu 66 model bir Chevelle,” dedi daha fazla soru sormama fırsat vermeden kapıyı kapatarak.

“Senin mi?” diye sordum şoför koltuğuna geçtiğinde.

“Hayır,” anahtarı çevirdi ve motoru çalıştırdı, “bir arkadaşımın.”

“İslah evindeki arkadaşlarından birinin mi?” Bu sorum onu oldukça germişti fakat sebebini anlayamamıştım.

“Bizi önemseyen bir ailemiz ya da düzgün bir işiniz ya da sağlam bir soyumuz mu var da böyle bir arabayı karşılayabilelim?” Kolunu benim koltuğumun arkasına uzatarak arabayı geri geri sürdü ve yola çıkarttı.

Tüm bunlar olurken bizi oturma odasının camından seyreden annem, ilk kez babam kadar kaybolmuş görünüyordu. İçime bir şey oturdu. Suçluluk duygusu diye-bileceğim türden bir şey.

“Savunmaya geçtin...” diye söylendim camdan dışarıya bakarken.

“Ailen resmen beni ayaklarının altına yapışmış bir sakız gibi görüyor. Bu akşamki randevunun ben olduğumdan onlara bahsetmedin ya da bahsetmemeyi seçtin mi demeliyim.” Sunrise Yolu’na çıktığımızda gazı kökledi. “Ben iyi kızı ağına düşürmeye çalışan kötü adamım. Yani evet, oldukça savunmacıyım şu an.”

İlk gerçek randevumuz başlayalı yarım saat bile olmamıştı ve biz çoktan tartışıyorduk. İlişkimizin nereye gittiğine dair gerçekten çok güzel bir tablo çiziyorduk.

Yavaşça iç çekerek koltuğuma iyice yerleştim. “Dinle, aileme senden bahsetmediğim için özür dilerim. Gerçekten,” yüzü değiştiğinde de ekledim, “Bunu saklamam senden değil onlardan kaynaklanıyordu.”

“Onlardan mı?” dedi. İnanmış gibi görünmüyordu fakat gerçek buydu.

“Evet.”

“Peki, neden tam olarak onlardan kaynaklanıyordu Luce?” diye sordu kırmızı ışıktaki durduktan sonra.

“Çünkü onlar bu hayatta çok şey kaybetmiş ve daha fazlasını kaybetmekten korkan üzgün insanlar,” dedim gergince çantamın saplarıyla oynarken.

Eli direksiyondan aşağı sallanırken bana döndü, “Peki tam olarak ne halt oldu da bu kadar üzgün ve korku do-

lular acaba?” Bizimle, ailemle alay ediyordu anlamadığından. Ki ben de kendim bile anlamadığım bir şeyi başkasına açıklayacak havada değildim.

“Hayat,” demek yapabileceğim tek açıklamaydı işte.

Darılmıştı. “Her şeyi nasıl da özetledi bu cevap.”

Sinirimi kontrol etmekte güçlük yaşıyordum. “Bu tarz cevaplar vermeyi senden öğrendim,” dedim, dolan gözlerime lanet okuyordum. Bu adamla tanıştıktan sonra tam bir zırlıtya dönmüştüm.

Işık yeşile dönse de Jude bana bakmayı sürdürüyordu. Başparmağını gözümün kenarına getirerek gözyaşımın eline akmasına izin verdi. “Kahretsin! Cidden tam bir öküzüm,” dedi başka bir araba arkamızdan korna çalarken.

Elini arabanın arka camından salladıktan sonra arabayı hareket ettirdi. “Özür dilerim Luce. Bu gecenin mükemmel olmasını istemiştim ama doğru olan bir şey söylemiyor ya da yapmıyorum görünüşe göre. Sana kızgın değilim, hem de hiç. Kendime kızgınım ben. Ailenin beni neden sevmediğini ve senin neden onlara benden bahsetmediğini anlıyorum. Hepsine hak veriyorum,” dedi göstergeye vurup. “Gerçeğin bu olduğunu biliyorum, sadece gerçeklerin bir süreliğine aradan kalkmasını diliyorum.” Bu defaki diğeri kadar kibar olmayan başka bir korna sesi. Jude gösterge paneline bir yumruk daha atıp kapıyı açtı.

“Bana bir saniye izin ver,” dedi yerinden kalkıp dışarı çıkarken. Koltuğumda döndüm. Neyi göreceğimden emin değildim. Jude arkamızdaki kamyonete doğru koşup sürücünün renkli penceresini tıklattı.

“Kapımı aç da erkek gibi halledelim şu işi seni aşağılık!” Kapı kolunu tutup açmaya çalıştı ama sürücü kapıyı kilitleyecek kadar akıllıydı.

“Korna çalıp sevgilisiyle ciddi bir konuşma yapan adamı rahatsız edebiliyorsun diye kendini bir şey mi sanıyorsun?”

Jude bağırıyordu ve trafikteki neler olduğunu görmek için durmuşlardı. Koltuğuma gömülüp bilmem kaçınıcı kez Jude’un başına ne gelip de onu bu hale getirdiğini düşündüm. Çok sinirli, çok kapalıydı.

“Bir dahaki sefere kornaya basmayı düşündüğünden arabandan çıkıp yüzleşmeye hazır olsan iyi olur,” diye bağırды Jude kollarını havaya kaldırıp. “Anladın mı seni korkak tavuk?” Etrafında dönüp yeniden arabaya girdi.

Bir avuç yolcu kafalarını pencerelerinden uzatmış toplumu tehdit ediyormuşuz gibi bize bakıyorlardı. Yerimde daha da sindim. Jude yerine yerleşip kapıyı kapattı. Işık yeniden kırmızıya döndüğünde arabayı ilerletti. Bir nefes alıp düz bir ifadeyle bana baktı. Sanki az önce sinir krizine giren o değildi.

“Bana istediğin her şeyi sorabilirsin Luce. Sana her soruna cevap vereceğim diyemem ama istediğin zaman sorabilirsin.”

İlk düşüncem uyuşturucu mu aldı yoksa ilaçlarını almayı mı unuttu onu sormaktı ama sonra hiç-bir-şey-olmamış-gibi-davranalım tavrına büründüğünü fark ettim. Bu savunma mekanizmasına o kadar aşınaydım ki hakkında bir kitap yazabilirdim.

“Az önce olanlar da neydi?”

Lisenin otoparkına girip en sondaki yere park etti. Pencereden dışarı bakıp içini çekti.

“Kendimi kaybettiğim anlardan biriydi. Sık sık olur, Luce. Bilerek ya da isteyerek yapmıyorum ama yüzde doksanında kontrol edemiyorum.”

İşte kırılganlığının penceresi buradaydı, neden burada, Jude Ryder ile olduğumun cevabı o kadar dürüsttü ki acı vericiydi.

“Daha iyi biri olmak istiyorum, ama olabilir miyim bilmiyorum,” diye devam etti başını koltuğuna yaslayıp.

“Eğer aramızdakilere bir şans vereceksek bunu bilmen gerek çünkü...”

Cümlesini yarıda kesip öyle bir şey yaptım ki dünyaya bakış açısına göre umursamaz ve yanlış ya da duruma uygun olmayan bir şeydi. Davranışlarım hakkında ikinci kez düşünemedim kendimi Jude’un kucığında buldum. Dudaklarımı onunkilere bastırdım. “Luce,” demeyi başardı Jude benim inatçı dudaklarımın arasından.

“Kapa çeneni Ryder,” diye cevapladım alt dudakımı ısırmadan önce.

Baskıcı gücüne boyun eğip ellerini belimin arkasına koydu. “Kapatıyorum,” dedi nefes nefese. Sonra da baskıcı ve inatçı öpücüğüme aynı şekilde karşılık verdi.

BÖLÜM ON BİR

“*A*man Tanrım.” Nefes alırken öyle çok zorlanıyordu ki konuştuğunda sesi kendisinininkine hiç benzemiyordu. “Acı bana.”

“Acımaya inanmam,” dedim dudaklarımı boynundan aşağı kaydırırken.

“Tamam, seni bir arabanın ön koltuğunda becermeyeceğim ama böyle davranmaya devam edersen,” dedi dudaklarımdan kaçmaya çalışarak. Boşa bir deneydi. “İrademin sonuna geleceğim. Yani ambiyansı değiştirmenin vakti geldi.”

Kapı ardına kadar açılınca içeriye serin havayla birlikte klişe lise dans müziğinin sesi doldu. Hoşnutsuzlukla inledim.

Beni kucağından kaldırıp şehvet dolu arabanın dışına çıkarırken kendi kendine güldü. “Ben de sanıyordum ki azgın olan biz erkekleriz.”

Hırkamı düzeltip, parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. “Ben de öyle sanıyordum,” dedim ima ederek.

“Çiçeğin,” dedi ve böylece yarım saatlik cilveleşme kafasından uçup gitti. Bense hâlâ ateşi olan bir köpek gibi soluyordum.

Plastik kutuyu arka koltuktan geri alıp arabadan çıktı. “Elbisen siyah diye çiçekçiye güllerin arasına siyah ve gümüş rengi kurdele koymasını söyledim,” dedi. Çiçeği bileğime takarken hayatının en gurur verici anını yaşıyormuş gibiydi. “Beğendin mi?”

“Mademki uğraştın,” dedim çiçeğe bakıp gülümseyerek. Çok fazla para harcamış olmalıydı. Kırmızı güller dirseğime kadar uzanıyorlardı. “Oldukça iyi Bay Ryder.”

“Teşekküre gerek yok Bayan Larson.” Kolunu bana uzatıp spor salonuna baktı. “Gidelim mi?”

İçimi çektim. “Başka bir seçenek bırakmadığına göre.”

Elimi eline alıp, başımdan öptü. “Şikâyet ettiğimden değil ama neydi az önceki?” Sesindeki aptal gülümsemeyi duyabiliyordum.

“Siz erkekler ne zamandan beri kızlarla ikinci aşamaya geçmeden önce açıklama bekliyorsunuz?”

“Eğer o kız sensen,” dedi. Başka bir yöne baksa kaybolacaktım gibi bakıyordu bana. Bütün hayatım boyunca bunu beklemiştim ve işte o buradaydı. On yedi yaşında, yeni okulunun park alanında adı Jude Ryder olan bir oğlanla.

İşte bu oldukça güçlü bir şeydi.

Salonun kapısını açıp beni içeriye yönlendirdi. Sadece erkeklere kızlara daha çok sırnaşmaları için bestelenen ve çalman bir hip hop şarkısı gürültüyle çalıyordu ve bütün spor salonu Pepto-Bismal’e bulanmış gibi gö-

rüntüyordu. Pembenin her tonu vardı: balonlarda fuşya, krepon kâğıtları açık pembe, kartondan kalpler pastel pembe ve tavandan aşağıya sarkan flamada koyu pembe.

Bu kadar pembeye bulanmış bir alan en kötü kâbuslarımdan birinden araklanmış gibiydi.

“Aman, Tanrım.”

“Pembe,” diye böldü lafımı Jude salona bakıp sırtarak.

Salonun diğer ucundan Velcro’ya benzer bir oğlan tarafından çevrelenmiş Taylor bana el salladı. Neon pembe, pullarla kaplı kokteyl elbisesini görünce tüyletim ürperdi. Seksenlerin kulüp kızlarından birinin elbisesini yürütmüş gibi görünüyordu. Benim yere kadar uzanan korseli siyah elbisem diğer elbiselerle karşılaştığında fazlasıyla muhafazakârdı.

“Tamam, çabuk ol, ben kaçıp gitmeden önce dans edelim,” dedim ceketinden çekştirip.

“Memnuniyetle,” diye cevapladı biletlerimizi verirken.

Dans pistine vardığımızda önce yere sonra bana baktı.

“Tamam, işte sana benim hakkımda yeni bir dedikodu daha.” Kaşlarımı kaldırıp bekledim.

“Pek de dansçı bir tip sayılmam,” dedi ensesini kaşıyıp.

“Dans edemiyor musun yoksa etmiyor musun?” İki türe de aşınaydım.

“Hiç dans etmedim demek daha doğru.”

“Cidden?” diye sordum.

“Cidden.”

Bu, onu ilk defa güvensizlik içinde görüşümdü. “O zaman yürümeden önce dans eden bir kızı getirdiğin için şanslısın.”

Kollarını etrafıma sarıp beni kendine çekti. “Şanslıyım.”

“Peki, basitçe anlatacağım,” dedim ellerimi omuzlarına koyarken.

“Sadece beni takip et yeterli olacaktır.” Profesyonel dansçı olduğumdan parmak uçlarıma kalkıp dudaklarının hizasına yükseldim.

“Belki de içimde vardır dans etme yeteneği,” dedi beni kendine daha çok çekerek.

“Orasına ben karar veririm,” diye fısıldadım dudaklarımı onunkilerle buluşturmadan önce. Bir anda dans pistinde, hatta bütün evrende sadece biz kaldık. Jude tedavi olmak istemediğim hastalığım, ayılmak istemediğim sarhoşluğumdu. Elleri yüzümü kavradı ve beni daha sert öptü. Bu öpücüğü şişeleyip her gün saat başı bir doz almak istedim.

“Luce?” dedi başparmağı yanağımda gezinirken.

“Evet?” Başımı çenesinin altına gömdüm.

“Ayakkabının topuğu ayaklarımı oyuyor şu an.”

Aşağı baktığımda ayaklarımın onunkilerin üzerinde olduğunu gördüm. Geri çekilip ayaklarımı yere bastım. “Tüh!”

Sadece güldü ve “Bayağı iyi bir dansçıymışsın,” dedi.

“Kusura bakma, biri beni aklımı başımdan alarak öperken dans etmeyi öğretmek konusunda tecrübem yok.”

“Aklını başından alarak ha?” dedi saçlarımı kulağımın arkasına alıp.

“Sanki senin durumun farklıydı.”

Gürültülü şarkı bitti ve başka bir tanesi başladı. Jude ve ben aynı anda ürperdik. “Bu müzik berbat,” dedi elimi tutup. “Sen de birini yumruklamaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun.”

“Yumruğu bilmem ama başka bir şeye ihtiyacım var,” dedim kaşlarımı kaldırıp.

“Sen,” dedi beni kendine çekip kulağıma fısıldadı. “uslu durmamı oldukça zorlaştırıyorsun.”

İleriye bakıp her dokunuşu beni kendimden geçirmiyormuş gibi davrandım. “Benim sorunum değil.”

Kollarını bana dolayıp yakınına çekti. “Olmak üzere.”

“Jude Ryder,” arkamızdan gelen kelimeler kendi aramızda konuştuklarımızdan daha alaycıydı. “Eğer burası deli gibi sıcak olmasa, cehennem buz tutmuş derdim. Vaatlerde bulunmayan, telefonlaşma ya da kahvaltıya çıkmaktan hoşlanmayan Ryder okul dansında.”

Jude geriye dönerken beni kendine yakın tuttu. “Allie,” dedi karşılaşmaktan hoşnut olmayan bir sesle.

“Ah bu arada, benim için hiç de iyi değildi. Endişelenip durduğunu bildiğimden söylüyorum,” dedi bir elini beline koyup. “Beni eve bırakacak birini buldum.”

Tam olarak erkeklerin tek gecelik ilişki için aradığı kız türündendi, neredeyse hâline üzüldüm. Bu durum kız parmaklarını Jude’un yakasına geçirdiğinde sona erdi. Meşhur pençelerim ortaya çıktı.

“Ne istiyorsun Allie?” Sabrı tükenmek üzereydi ve

ben bir kere bu yola girdiğinde nasıl hızlı gittiğini çok iyi biliyordum.

“İşte imalı bir soru,” dedi kızıl-sarı saçlarını omzundan savurup.

“Pekâlâ, ben bu çılgın gelgitleri daha önce de gördüm, hiç uğraşamam,” dedi beni uzağa itip.

“Haydi ama şaka yapıyorum,” diye güldü kız. Jude’un kolunu tutup. “Sadece yeni arkadaşınla tanışmak istemiştım.” Bana masum bir gülümseme gönderdi ama oynadığı oyunu biliyordum ve bir piyon olmaya niyetim yoktu.

“Bu Luce,” dedi çenemi parmaklarıyla kaldırdı ve bu zamana kadar ki en tatlı öpücüğü kondurdu dudaklarıma.

“Seninle birlikte olduğuna göre kesin öyledir.”³

Bu en tatlı öpücük iğrenç bir yorum yüzünden kayboldu gitti.

Ona dönerken Jude’un gözlerinde ateş çıktı. “Eğer kadın olmasaydın, senin gibi biri için sudan bir bahane olsa da, sana bir ders verirdim Allie.” Sesinde öfke kabarıyordu ve taşmasına az kalmıştı.

“Jude, dur,” diye emrettim önüne geçip onu geriye iterken. “Ne dediğini bilmiyor, sarhoş olmuş.”

“Kime sarhoş dediğine dikkat et sürttük,” diye alay etti Allie.

Dönüp makyaj kaplı küçük suratına bir tokat atmak istedim ama maalesef ellerim titriyordu. Hayatımda ilk kez öfkeli olan ben değildim. Allie’ye doğru hamle eden Jude’u engellemeye çalışıyordum.

³ Luce: İngilizcedeki loser (ezik) kelimesinin telaffuzuna benzediği için bir hakaret olarak da kullanılıyor. (ç.n.)

Jude, “Hayır, sarhoş değil,” dedi olduğu yerde kıpırdanarak. “Bir kez olsun ayık olmak nasıl bir şey Al?”

Burnundan soludu. “Sanki umurunda. Senin için sarhoş, uçmuş ya da ayık olmam fark etmez. Tabi yatay konumda ve yumuşak başlı olduğum sürece.”

Şimdi bu kıza sinirlenmeye başlıyordum. Benim hafif bir kız olduğumu ima etmesi yeterince kötüyken şimdi bir de Jude ile benim onunla olmadığım kadar yakın olduğunu öğrenmem bir şeylere tekme atma isteği uyandırmıştı. Jude’dan başka etrafımdaki en yakın şey kızın kemikli ve alaycı suratıydı.

“Derin bir nefes alıp ondan başımı çevirip Jude’a baktım. “Haydi, çıkıp gidelim buradan. Değmez.”

“Sabaha sen de kalmayacaksın şekerim.”

Jude’a başımı salladım ama üstü kapalı uyarımı dinlemedi. Etrafında dönüp Allie’ye küçümseyici bir gülüşle baktı. “Dünyada iki tür kız vardır Al,” dedi. Öyle yüksek sesle konuşuyordu ki salon yarısı onu duyabiliyordu. “Eğlenilecek kızlar ve evlenilecek kızlar. Hayatın kuralı bu. Yani sırf sen bir türden ve o diğerinden diye Luce’a kin besleme.” Allie’nin yüzü, kısa, hayat kadını tarzındaki elbisesinin kırmızısına dönüştü ama utandığından değil, eğer yasadışı olmasa cinayet işleyebilecek bir öfkedendi. “Şimdi koş da eğlendirecek başka birini bul. Böylece her köşede beni değil onu rahatsız edersin artık.”

“Jude,” diye fısıldadım ona bakıp. Yamuk gülümsemesi hâlâ duruyordu ama gözleri kararmıştı. Onun bu kadar acımasız sözler söyleyebileceğini bilmiyordum ve

eğer Allie söylediği onca şeyi söylemeseydi onun için üzülebilirdim. “Haydi,” dedim onu sinirli bir eski kız arkadaş ve onlarca izleyenden uzağa çekerken. “Haydi, sessiz bir yere gidelim.”

Salonun kapısından çıkıp koridoru yarılana kadar bileğini bırakmadım. Geri dönüp Allie ile bir tur daha kavga etmeyeceğinden emin değildim. Müziğin arasında kendi seslerimizi duyabilecek kadar uzaklaştığımızısa durdum. Ondan önce konuşmaya başlamadım ama.

“Luce, biliyorum içeride söylememem gereken şeyler söyledim ve bir erkeğin bir kadına davranmaması gereken şekilde davrandım ama kadın ya da erkek benim sevgilim hakkında bu şekilde konuşan birine müsamaha gösteremem, göstermem.” Bana baktığında gözleri hem affedilmeyi bekliyor hem de istemiyordu.

Dedikleri içerisinden sadece iki kelime duydum. “Senin sevgilin mi?” diye tekrarladım çünkü onaylamaya ihtiyacım vardı.

Yüzümü ellerinin arasına alıp alnını benim alnıma yasladı. “Benim sevgilim.”

“Ve bu durumun son kullanma tarihi nedir?” Bu soruyu sormuştum çünkü sormak zorundaydım. O Jude Ryder’dı. Dolapta unutulmuş bir sütun bile kullandım süresi Jude’un birlikte olduğu kızların süresinden uzundu.

“Her gün yenilesek nasıl olur?” diye cevapladı sıcak nefesi yine aklımı bulandırırken.

Onu o kadar çok öpmek istiyordum ki ortaya çıkmak üzere olan arzuyu engellemek için temel içgüdülerime

karşı savaşmak zorunda kaldım. Cevaplara ihtiyacımı vardı. “Benim gibi evlenilecek bir kızın,” dedim ona bakıp, “günlük yenilemelerden daha fazlasına hakkı olduğunu sanıyordum.”

“Senin var,” dedi yüzümü bırakıp karşı duvara yaslanana kadar geri çekildi. “Ama benim yok.”

Jude benden dört adım uzaktayken mantıklı düşünmek daha kolaydı. “Bu dediklerin senden yirmi dört saatte daha fazlasını isteyen kızlara yolu göstermek için söylediğin cümleler mi?”

Arkasındaki duvara ayakkabısının tabanıyla burup koridora baktı. “Hayır, bunlar bir kıza tutulduğumda, doğrusu tutulduğum tek kıza benim gibi biriyle birlikte olmak istediğinde verdiğim cevaplar.”

İşte yine başa dönmüştük. Bütün bu –Jude bela üstüne beladan başka bir şeyi hak etmiyor- tavrı tepemi attırdı. “Biliyor musun sandığının ancak yarısı kadar sertsin,” dedim, “ve umduğunun iki misli daha iyi birisin. Yani bana tekrar ‘ben bir kanserim’ lafıyla gelme, çünkü buna inanmıyorum.”

Bana tekrar baktığında gözleri parlıyordu. “İnanmıyorsun ha?”

“İnanmıyorum. Seni tamamen çözdüm Jude Ryder ve senin gibi birinin benim gibi birine bir günden daha fazlasını vermesini bekliyorum.”

“O zaman benden ne istiyorsun? Sonsuza kadar beraber olacağımızı, son nefesimizde birbirimizin yanında kalacağımızı söylememi mi?” dedi yumuşak sesle.

“Ben gerçekçiyimdir,” dedim. “Yalan söyleyip son-

suzlukla ilgili sözler vermek günlük beraberlikler kadar kötüdür.”

“Peki, benim tatlı, güzel, çözülmesi zor Luce’um, ne istiyorsun benden?”

Bunu bekliyordum ama elde edebileceğimden emin değildim. Jude gibi birinin sahiplenilebileceğine emin olamıyordum. “Bu benim bildiğim ve senin keşfetmen gereken bir şey.”

“Of Luce,” dedi somurtup, “tam da daha iyi olduğunu düşündüğüm zaman böyle bir cümle kuruyorsun.”

“Ryder,” diye uyardım. “Trenin yönünü değiştirmek için iyi denemeydi ama direksiyonda ben varım ve sen sorumu cevaplayana kadar hareket etmiyoruz.”

Başını birkaç kez arkasındaki duvara vurdu. “Tamam, demek ki bir gün ve sonsuzluk arasında bir şey,” dedi gönlümü alabilecek bir cevabı bulmak için tavana bakarken. “Ama cevap dürüst de olmalı, değil mi?”

“Bunu sadece sen açıklarısın,” diye inledim.

Başını bir kez sallayıp gözlerime baktı. “Şuna ne dersin,” dedi beni bakışlarıyla bir aptala çevirip, “sen istediğin sürece her gün ama her gün yanında olsam?”

Sonunda kalp atışlarım tamamen durakladı. “Dürüst cevabın bu mu?”

Jude ellerini göğsüne koydu. “İçtenlikle.”

“Bu oldukça iyi bir cevaptı Ryder,” dedim ona doğru yürürken. Bu içinde samimiyet, savunmasızlık ve tutku olan bir andı ama benim tek istediğim onun kollarında olmaktı. Dudaklarımız birleşti, ellerimiz keşfetmeye başladı. Bu anı olduğundan daha özel yapacak bir şey yoktu.

Beni kendine çekip kollarıyla gitmeme izin vermeye gücü yokmuş gibi sardı.

“Bu da oldukça iyi bir karşılıktı Luce.”

Gönleğine doğru güldüm. Onunki gibi bir üne sahip birinin nasıl olup da sabun ve güneş ışığı koktuğunu ya da duyduğum en güzel şeyleri söyleyebildiğini merak ettim. Southpointe Lisesinde aydınlanma yaşamak alışkanlık hâline geliyordu.

Sahip olduğumuz itibarlar gerçekte biz değiliz, onlar sadece insanların olduğumuz sandığı kişiler. Diğerleri hayatları boyunca özgürlükleri için savaşıırken bazıları-mız bu tuzağa düşer. Herkesin beni tanımladığı şekilde iğrenç bir sürtük değildim, Jude da geleceği olmayan kötü çocuk değildi. Bize biçilen roller arasındaki fark Jude’un bunu bir hatasına kefaretmış gibi kabullenmesi-ydi.

“Demek beni tamamen çözdüğünü düşünüyorsun ha?” dedi birkaç dakikalık sessizlikten sonra.

“Oldukça.”

Jude başını salladı. “Peki. Doğum günüm ne zaman?”

Hiçbir fikrim yoktu.

“İkinci adım ne?” diye sordu. “İlk evcil hayvanımın adı neydi? Not ortalamam ne? Ayakkabı numaram kaç?” Devam edip kişisel olmayan, cevabını bilmediğim soruları art arda sıralamayı sürdürdü.

“Tamam, demek ki bu detayları halletmek için bir soru-cevap günü ayarlamamız gerek,” diye cevap verdim. Nasıl oluyordu da onun hakkında bu kadar az şey bilip de daha önce hiç kimseyi bu kadar yakından tanımamı-

şım gibi hissediyordum? “Ama bildiğim bir şey var ki o da bana söyleyebileceğin hiçbir şeyin senin hakkındaki görüşümü değiştiremeyeceği.”

“Bunun doğru olmasını ne kadar da isterdim bilemezsin,” dedi başıma doğru. Elleri sırtımda aşağı yukarı geziniyordu.

Demin söylediğini üstelesem mi yoksa geçiştirmesine izin mi versem diye düşünürken koridordan koşarak gelen birkaç kişiyi duydum.

“Ryder,” dedi en öndeki çocuk. Birbirimize yapışık hâlde duvara yaslanışımıza kaşlarını kaldırdı. “Soyunma odasını daha çok tercih ettiğini sanıyordum.”

“Koşmaya devam et aptal,” diye kükredi Jude.

“Morrison,” dedi koşarak gelen ikincisini yakalayıp. “Olay ne? Sevgilileriniz evlilik yüzükleriyle peşinizde filan mı koşuyor yoksa?”

“Az önce bir sürü polis geldi. Bütün spor salonunu arıyorlar ve bizim de üzerimizde bazı sorunlu maddeler var,” dedi ceketinin cebine vururken. “Eğer aynı sorun sende de varsa arka çıkıştan kaçsan iyi olur.”

Jude’un kolları etrafımda sıkılaştı. “Kahretsin!” dedi alçak sesle. Duvardan ayrılıp elimi kavradı ve koridordan koşmaya başladı. “Acele et Luce. Buradan çıkmanız lazım.”

Midem kasıldı. Masum biri onun şimdi yaptığı gibi polislerden kaçmazdı. Uyuşturucu yüzünden olduğunu sanmıyordum, çünkü ders aralarında yeterince müptela görüyordum ve onların gösterdiği hiçbir belirti Jude’da yoktu. Yine de uyuşturucudan daha kötü bir nedenden

öztürü kaçırdığını düşünmeye cesaret edemiyordum. Koşarken beni de peşinden sürüklemesine izin verdim. Beraber kaçmak arkada kalmaktan daha iyiydi.

Jude başka bir koridora döndü. Tam o anda ilk kaçan grubun koştuğu kapı açıldı ve içeriye el feneri ışığı ve bağırmalar doldu.

“Lanet olsun,” diye tısladı Jude beni koridorda daha hızlı çekeştirirken. Giydiğim topuklularla bu kadar hızlı koşabildiğim için bir madalya filan almam gerekirdi.

“Neler olduğunu söylemeyi düşünüyor musun?” diye bağırdım Jude metal bir kapıyı açarken. Dışarıya çıktık, otoparka yakın bir yerdeydik.

Bana döndüğünde Jude’un yüzü işkence çekiyormuş gibiydi. Onu daha önce hiç böyle perişan görmemiştim. “Gitmek zorundayım Luce. Seni yanımda götüremem ama.”

Söylemek istediğim bir sürü şey vardı ama hiçbirini dillendirmedim.

Bulduğum en iyi cevap, “Senin için buradalar,” oldu.

Başını salladı. Benimle arkamdaki kapı arasındaydı bakışları. “Eğer yanımda kalırsan seni de alırlar.”

Dudağımı ısırđım, kaldırımda ekilmek üzereydim. “İyi.”

“Kahretsin Luce, üzgünüm. Gerçekten çok aptalca bir şey yaptım,” dedi kollarımı tutarken.

Ağlamayacağıma dair kendime söz verdim. Ona bakmak için kendimi zorladım, bu yüze öfkeyle bakmak imkânsız bir şeydi. “Gitsen iyi olur o zaman.”

“Luce,” dedi vermeye hazır olmadığım bir şey için yalvarırken.

“Git Jude,” diye fısıldadım otoparka bakıp.

Öpmek ya da sarılmak için eğildi ama avutulmaya hazır bir hâlde değildim.

“Hayır,” dedim geri çekilip. “Git.”

Yüzü düştü, gözleri anında gölgelendi. Geri çekilirken gözlerini bir an daha bende tuttu. Sonra dönüp sanki şeytanın ta kendisi Southpointe Lisesine gelmişçesine koşmaya başladı.

BÖLÜM ON İKİ

Polis arabaları sirenler çalarak peşlerine takılmadan önce Jude ve Chevelle'nin otoparktan çıkmak için sadece on saniyesi vardı. Bense işe yaramaz bir cüce gibi öylece dikilmiş, olanları sanki gerçek değilmiş gibi izliyordum.

Âşık olduğumu düşündüğüm adam, pesinde bir sürü polis arabası olduğu hâlde gazı kökleyerek otoparktan kaçarken hiçbir şey gerçekçi gelmiyordu. Gitmeden önce yüzündeki anlık bakışı yakalamıştım ve yüzü türkütücü bir biçimde sakindi. Bir insanın böyle bir durumda sakin kalabilmesinin tek açıklaması, aynı durumla daha önce defalarca karşılaşması, pantolon giymek kadar rutin bir işe dönüşmüş olması olabilirdi.

Birkaç polis memuru, Jude ile az önce çıktığımız kapıdan fırlayıp yanımdan geçtiler, az önce Jude ile birlikte olduğumdan, Jude'la bir alakam olduğundan habersiz.

“Şüpheli çalıntı araçla birlikte Hemlock Meydanı'ndan kuzeye ilerliyor,” dedi telsizin diğer ucundaki ses, son polis memuru da yanımdan geçerken.

Hırsızlık. Araba hırsızlığı.

Bu son bilgi kırıntısı, bardağı taşıran son damlaydı. Yere çöktüm, kollarımı bacaklarıma dolayıp gözlerimi kapattım, uyanmak için dua ediyordum.

“Bütün gece sabredemedi, ha?” diye tısladı bir ses, metalik kırmızı bir kumaş görüş açıma girdiğinde. “Dur tahmin edeyim,” dedi Allie küçümseyerek. “Süpürge dolabında mıydı?”

Bu saçmalığa hiç de ihtiyacım yoktu şu an. “Değil mi? Öyleyse kızların soyunma odası. Jude’un favori mekânıdır.”

Zorlu bir kızdım ama bu gece zorlunun da ötesindeydi. Bu saçmalıklar dağıtı aşacak kadar gücüm yoktu.

“Pekâlâ, müdür odasındaki kanepede miydi yoksa?”

“Defol git başından,” dedim birleştirdiğim kollarımın arasından.

“Nasıl hissettiriyor? Bir çöp gibi kaldırıma fırlatılıp atılmak?” dedi yani başımda diz çöküp. “Benimle yatışında, en azından birkaç dakikalık bir sarılma ve sıcak bir yatağım vardı.”

“Allie!” diye seslendi biri arkadan. “Morrison’daki parti neredeyse başlamak üzere. Geç kalmak istemezsin.”

“Beyaz atı üzerinde Sawyer Diamond değil mi o?” diye güldü Allie. Sawyer yanımda durdu, ceketini tek omuzundan sarkıyordu.

“Jude’un artıklarından sayı kazanmaya mı çalışıyorsun? Çünkü eminim şu an ikinci bir tur için çoktan hazırdır.”

“Kahretsin Allie,” dedi Sawyer, kızın dirseğinden ya-

kalayıp uzaklaştırırken. Sakatlanan ayağı üzerinde topallıyordu. "Fırlatılıp atıldığında senin etrafında olmak çok daha kolay. O yüzden, kendi yoluna gitsen iyi edersin."

"Hiç eğlenceli değilsin," dedi Allie kolunu Sawyer'ın tutuşundan kurtarmaya çalışarak. Sawyer, kasası öğrencilerle dolup taşan bir kamyonete tırmanmaya çalışan bir çocuğa bağırdı:

"Conner! Bir kişilik yeriniz var mı?"

"Varmış gibi mi görünüyor, Diamond?" diye çemkirdi Conner, motoru kökleyip. "Sadece tek bir kucak boş."

"Harika," diye cevap verdi Sawyer. Allie'yi kamyonet kasasındaki başka bir adama teslim etti. Hiç kimse kucakta oturma meselesini önemsiyor gibi görünmüyordu.

"Morrison'da görüşürüz," diye seslendi Conner, insan sirki otoparktan çıkarken.

"Belki daha sonra," dedi Sawyer, kamyonetin kasasına hafifçe vurup.

Tekrar yanıma geldi, yanıma çöktü, ceketini kam-burlaşmış omuzlarıma bıraktı. "Lucy, iyi misin?"

Yanımda kimin olacağı konusunda Allie ile Sawyer arasında bir seçim yapmak iki iblis arasından birini seçmeye benziyordu.

"Harikayım," diye cevap verdim, kafam hâlâ dizlerimin arasındayken. "Beni biraz yalnız bırakabilir misin Sawyer?"

"Hayır," dedi yanıma yaklaşp. "Öyle bir şey olmayacak."

“Tamam, ilkinde nazikçe sordum ama ikincisinde öyle yapmam,” dedim, öfke kanımda dolanmaya başlar-ken. “Git. Başımdan.”

“İlkinde duymadın sanırım. Gitmiyorum.”

Bu gece her şey cehenneme gitmişti, neden Sawyer da diğerlerinin peşine takılıp kaybolmuyordu sanki?

“Eğer benimle bir şeyler yapmayı umuyorsan, şimdi kes umudunu,” diye başladım. “Eğer ağlayacak bir omuz teklif ediyorsan, ağlamıyorum. Eğer sana söylemiştim der gibi bakacaksan ya da Jude’un ne kadar berbat biri olduğuna ikna etmeye çalışacaksan nefesini boşa harcama. Eğer-”

“Aslında,” diye kesti sözümü. “Sadece sağ salım eve gittiğinden emin olmak istiyorum.”

Ölüm sessizliği.

“Sawyer, üzgünüm,” dedim berbat bir insanmışım gibi hissederek. “Kızgınım ve hıncımı senden çıkarıyorum, çünkü şu an burada sadece sen varsın.”

“Benden büyük üç ablam var,” deyip hafifçe dürttü beni. “Kızgın insanlara alışığım.”

Başımı çevirip ona baktım. O sırtıışı yine yerindeydi, sanki çok iyi iki arkadaşmışız gibi bakıyordu. Gerçekten iyi bir arkadaşla ihtiyacım vardı.

“Beni eve bırakmana sevgilin bir şey demez mi?” diye sordum etrafa bakıp tek başına ortalarda dolanan bir kız görmeyi bekleyerek.

“Damsız geldim,” dedi omuzlarını silkip.

“Ah,” dedim ayağa kalkarak. Sawyer Diamond hakkında, danslara damsız gidecek tipte biri olmadığı dışın-da pek bir şey bilmiyordum. “Öyle mi yaptın?”

“Gerçekten beraber gelmek istediğim bir kız vardı,” dedi bakışlarını bana dikip. “Ama başkası ile gelmeyi tercih etti.”

Otoparktaki bos karanlık köşeye gözlerimi dikip nefesimi verdim. “Polisler kovaladığı için kızı bırakıp giden çocuktan mı bahsediyoruz?”

“Öyle de denebilir,” dedi ayağa kalkıp. “Haydi, seni eve bırakayım da bu geceye bir son verebilesin.” Tutmam için elini uzattı. Teklifini kabul etmek doğal geliyordu. Sanki bu evrendeki doğanın bütün güçlerine karşı savaşmış uzak durmaya çalışmıyormuşum gibi.

Ayakta durup kendimi toparladım, elbisemdeki kırışıklıkları düzelttim. “Gelip Allie meselesiyle ilgilendiğin için minnettarım. Bunun için seni öpebilirim bile,” dedim, ne söylediğimin ya da kime söylediğimin farkına varamayarak. Elbette gülüp geçmedi ya da hiç duymamış gibi yapmadı.

“Ve ben de memnuniyetle boyun eğdim.” Cevabını gülüp geçirtmeye çalıştım ama gülüşümde bir gariplik vardı. Histerik bir tonda çıkmıştı sesim daha çok. Ezilip büzülmeme neden olan bir gülüşün ardından Sawyer başını salladı. «Sadece buradayım işte,” dedi, elimi tutup otoparkın diğer tarafına götürürken. Eli sıcak ve güçlüydü ama bir erkek için biraz fazla yumuşaktı. Birleşmiş ellerimize baktım. Mükemmel bir uyum içinde gibi görünüyordlardı ama bir şeyler yanlış hissettiriyordu.

Pürüzsüz beyaz bir arabanın yanında durup yolcu koltuğunun kapısını açtı. Kaşlarımı kaldırdım.

“Eski kafalıyım,” dedi. “Söylemene gerek yok.”

“Üç tane de ablan var,” dedim yolcu koltuğuna oturup ona bakarak.

“Aynen öyle,” dedi kapıyı kapatmadan önce.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu yolcu koltuğuna oturup, anahtarı çevirirken.

“Nehrin diğer yakasında, Sunrise Rıhtım’ında oturuyorum,” dedim, bir saat önce aynı park alanında ne yaptığımı düşünmemeye çalışarak. Sawyer otoparktan çıkarken yutkunup boğazımdaki düğümü çözmeye çalıştım, geride birkaç güzel, düzinelerce kötü anı bıraktıyordum.

“Tepesinde iki kirazla, sıcak soslu bir ekstra soslu sundae alacağım.” Dönüp bana baktı Sawyer, kaşlarını kaldırıp.

“3,5 dolar,” diyen çatlak bir ses yükseldi hoparlörden.

“Gerçekten, aç değilim,” dedim Sawyer geri çekilirken. Şu an bir şeyler yediğimi düşünemiyordum.

“Bir yığın dondurma ile sosun iyileştirici tadını almak için aç olman gerekmez zaten,” dedi, arka cebine uzanıp cüzdanını çıkarırken. Kasiyere yüz dolar uzattı ve kız da fast food dünyasında bundan daha büyük bir hakaret yokmuş gibi Sawyer’a baktı.

“Dondurmanın kilo aldırdığına inanmışımdır hep,” dedim, Sawyer beni neşelendirmeye çalışırken ona katılıyor gibi yaparak. Hiçbir şey, Disneyland’e vip bir bilet bile bu sorunun üstesinden gelemezdi.

“Saçmalık,” dedi, kocaman bir sundae’yi bana uzattırken. “Dondurma her kötü durumu, özellikle şu anki gibileri, yüzde elli daha iyi bir hale getirir.” Kasiyer Sawyer’a bir kaşık uzattı, beni bekleyerek dondurma dağına daldırdı kaşığı Sawyer. Arkamızda arabalar sıralanmıştı ama görüntü’ye göre ben bir lokma almadan kıpırdamaya niyeti yoktu. Gözlerimi devirip bir kaşık aldım. Sadece dondurma ve sostan ibaretti ama Sawyer haklıydı. Daha iyi hissettiriyordu. Koltuğunuzda zıplayıp kollarınızı gökyüzüne kaldırtacak kadar değildi ama yeterince iyiydi.

“Daha iyi misin?” diye sordu. Hafifçe onayladım.

“Daha iyi.”

“Öyleyse görev tamamlandı.” Arabayı vitese aldı ve sanki Rodeo Drive’da geziniyormuşuz gibi hızla hareket etti. Kaşık dolusu dondurmayı alırken ona bir bakış attım. Fark etti.

“Aklından ne geçiyor, Larson?” dedi, arkadaşlarından biriyle konuşuyormuş gibi davranmaya çalışarak ama bana arkadaşlarına bakar gibi bakmıyordu.

“Bilmek istemezsin,” dedim ağzım dondurma ile doluyken.

“Elbette, istiyorum.”

Söyleyecek bir şeyler uydurmama zaman kazandırсын diye bir kaşık daha tıktım ağzıma.

“Bilmek istemezsin derken söylemek istemediğimi kastediyordum.” Neden bu kadar körü körüne dürüst olmak zorundaydım ki?

“Ah,” dedi Sunrise yoluna sapıp. “Konuyu değiştiryorum o hâde.”

Sonraki birkaç kilometre boyunca sessizdi, hiçbir şey sormadı. Diğer bütün lise öğrencilerinin bu akşamki drama festivali hakkında öğrenmek isteyeceği hiçbir de-
taydan bahsetmedi. Sawyer’a bir puan daha. Bu gece ol-
dukça puan toplamıştı ve onun hakkında bir karara var-
makta acele ettiğimi düşünüyordum, tıpkı diğerlerinin
bana yaptığı gibi. Klişeleşmiş kibirli züppe karakterine
sahip değildi. Demek istediğim, spor yapıyordu, sürekli
marka giyiniyordu ama kimse yanaşmadığı zamanlarda
bir kıza yârdim edecek kadar da düşünceli ve nazikti.

Sawyer Diamond, benim kitabımda iyi biri olarak
etiketlenme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Birkaç dakika sonra evimin araba yolunda durmuş-
tuk. Kovadaki dondurmanın yarısını bitirdiğimi hay-
retle fark ettim. Sabah koca kıcımı kaldırıp biraz dans
etsem iyi olacaktı. Gerçekten.

“Eve bıraktığın için teşekkürler, Sawyer,” dedim kol-
tuğumda dönüp. “Eminim bu gece yapmayı tercih ede-
ceğin milyonlarca şey vardı, ama bu yaptığın benim için
gerçekten çok şey ifade ediyor.”

“şu anda,” dedi emniyet kemerini çözüp bana doğru
eğilerek. “Bulunmak istediğim başka bir yer yok.”

Gözlerimi devirmemek için zor tuttum kendimi. Bir
puan kazanırken öte yandan bir puan kaybediyordu Bay
Diamond.

“İyi geceler,” dedim kapı koluna uzanıp.

“Bekle, Lucy,” dedi elimi yakalayıp. “Bütün yol boyunca sana bunu söyleyip söylememek konusunda tereddüt edip durdum ama eğer söylemezsem senin için iyi bir arkadaş olamayacakmışım gibi hissediyorum.” Kucağımdaki eriyen sundae kovasını aldı ve arka koltuğa bıraktı. “Jude’u sevdiğini biliyorum ve belki bu durum bu geceden sonra geçmişte kalacak.”

Midemdeki bozluk geri geldi, dondurma boşa gitmişti.

“Sawyer,” diye başladım, onu durdurmak istiyordum, çünkü Jude ile ilgili her şeyi bilmek istediğimden emin değildim. Onunla ilgili her şeyi öğrenirsem yanında kalmak için bir nedenim olmayacağından korkuyordum.

“O senin için doğru adam değil, Lucy,” diye başladı ama bakışlarımdaki bir şey ya da bedenimi ele geçirmeye başlayan öfke onu durdurdu.

“Benim için kimin doğru kişi olup olmadığına ben karar veririm Sawyer,” dedim kapıya doğru bir hamle daha yapıp. Elimi bırakmamıştı.

“Hayır, bekle. Böyle gitme, Lucy,” dedi derin bir nefes alıp. “Haklısın. Kiminle olup olmayacağını söylemek benim işim değil.”

Tam üstüne bastın dedim içimden.

“Ama bana bir iyilik yap. Ryder’ı sonraki görüşünde, böyle bir şey olursa tabii, ona Holly’yi sor.”

Bu ürpertici his öfkemi son raddesine getirmişti. “Holly kim?”

“Bu Jude’un anlatması gereken bir şey, benim değil.”

Bir de kadınların sinir bozucu yaratıklar oldukları söylenirdi. Başka bir çağ için geçerliydi bu söz. “Öyleyse neden bahsini açtın?”

“Çünkü neye bulaştığını bilmeye hakkın var.”

Hakkım olduğunu biliyordum ama almak istediğim cevabın bu olduğundan emin değildim. Söylenecek başka bir şey kalmamıştı. “İyi geceler, tekrar,” dedim arabadan atlayıp. Bu sefer beni bıraktı. “Eve bıraktığın için teşekkürler.”

Bana bakıp kocaman sırttı. “Seni eve bırakmama izin verdiğin için teşekkürler,” dedi. “Pazartesi görüşürüz?”

Süveterimi üzerime geçirdim. “Bütün batı kıyısı okyanus içinde kaybolmadığı sürece, evet. Pazartesi görüşürüz.”

“Bütün doğal, kişisel ve ekonomik felâketleri bir yana bırakırsak, Pazartesi seni görebileceğim?” O çocuksu sırtışı benim de gülümsememe neden oluyordu. Karşı koymak imkânsızdı.

“Kaybol buradan, Diamond,” dedim, gülümsememi gizlemeye çalışırken kapıyı kapatıp.

Bir selam gönderip, araba yolunda döndü ve giderken el salladı. Farlarının ışığı gecenin karanlığında kaybolana kadar arabasının arkasından baktım, Sawyer hakkında ne düşündüğüme karar vermeye çalışıyordum. Görünüşe bakacak olursak, yılın genç erkeği ödülünü alabilecek kadar iyiydi. Ama henüz adını koyamadığını başka bir his, o etraftayken tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu. Bir içgüdüden başka bir şey değildi ama yok sayamıyordum.

Araba yolunun ortasında, gecenin bir yarısı neden Sawyer Diamond hakkında düşünüyordum? Düşüncelerden kurtulmak için kafamı silktilim ve içeri girmek için döndüm.

Oturma odasındaki bir ışık hâlâ yanıyordu. Kapıyı açtımda biri olduğu yerde sıçradı. Elbette annemdi, masasında duran bilgisayarının üzerine eğilmişti. Kapıyı arkamdan kapattığımda omuzları dikleşti.

“Merhaba anne,” dedim, çünkü bu iş ne kadar çabuk başlarsa o kadar çabuk bitecekti. Sandalyesinde dönüp gözlüklerini çıkardı ve bana baktı. Gerçekten, sanki beni yıllardır görmemiş, on yedi yaşındaki Lucy’nin neye benzediğini hatırlamaya çalışır gibi dikkatle baktı.

“Az önce seni bırakan çocuk, seni evden alandan farklı mıydı?”

Sesinde ne öfke ne de o buz gibi ton vardı, sadece merak. Topuklularımı çıkarıp bir kenara attım. Başımı sallayıp onayladım.

“Ve bunun da nedeni...” Bir cevabım yoktu. Ne ona ne de kendime verebileceğim bir cevabım yoktu ama beklemeye devam etti.

“Neden olduğunu henüz ben de bilmiyorum,” diye cevapladım merdivenlerin yukarısına bakıp. Şu anda en çok istediğim şey pijamalarımı giyip güzel bir uykuyla bu gece olanları unutmaktı.

Annem dudağını ısırdı. Yüzünde bir tereddüt belirmişti. “Seni incitti mi?” dedi sonunda, sorudan da en az benim vereceğim cevaptan korktuğu kadar korkarak. Bu soruyu da cevaplamam kolay değildi ama tam olarak

ne demek istediğinden emindim. “Elbette hayır,” diye cevap verdim, merdivenlere yönelip.

Ayağa kalkıp seslendi: “Lucy?”

“Anne, başımın dertte olduğunu biliyorum,” dedim tek elimle tırabzanlara dayanıp. “Bugün sana yalan söyleyip evden kaçtığım için on sekizime girene kadar cezalıyım, biliyorum ama şimdi odama gidip bu gece olanları unutmak istiyorum. Tamam mı?” Bu gece üçüncü kez, neredeyse ağlamak üzere olduğumu hissettim. Bu kabul edilemez bir durumdu.

“Tamam,” dedi yerine oturup. “Ama söylediklerimde ciddiydim Lucy. İhtiyacın olduğu zaman benimle konuşabilirsin.”

“Pekâlâ, teşekkürler,” dedim ayaklarımı sürüyerek yukarı çıkarken.

“Ve Lucy?” dedi arkamdan. “Cezalısın, evet ama bu hafta sonuna kadar.”

Uzun zamandır ilk kez, annemle yapıcı bir konuşma içerisine girmiştik sanırım.

BÖLÜM ON ÜÇ

Pazartesi sabahı Southpointe koridorlarına adım atmak benim için korkunçtu. Bütün hafta sonu boyunca dedikodular artmış, gerçekler doğrulanmıştı ve yeni bir ün beni bekliyordu.

Bu yüzden Mazda'mı park ettikten sonra arabanın içinde oturup kalmıştım sanırım. Kendimi saklanmadığıma, şarkının kalan son birkaç dakikasının tadını çıkardığıma ikna etmeye çalıştım ama güneş gözlüklerimi çekmiş, koltukta büzülüp kalmış hâlim, saklanmanın tanımını gibiydi.

İlk ders zilinin birazdan çalacağını biliyordum, otopark arabalarla ve öğrencilerle doluydu ama yine de kendimi arabamın güvenli havasından çıkaramadım. Bütün gün kendimi bu ana hazırlamıştım, Cumartesi gecesi neler olduğunu bilen herkesin önüne çıkacaktım. Başım dik, özgüvenim tavan olacaktı ama işe yaramıyordu.

O gece partide olanları tekrar gözden geçirip arabayı çalıştırdım. Bugünü hastalık iznimi kullanarak geçirecektim. Şimdikinden daha kötü durumda olacağım bir zaman düşünemiyordum.

Dikiz aynasını kontrol edip Mazda'mı olduğu yerden çıkardım. Tam o anda hiç de karşılaşmak istemediğim birine takıldı gözüm. Sawyer Diamond, elinde bir buket çiçekle diğer sıradan Pazartesilerden biriymiş gibi gülümseyerek dikiliyordu. Elini salladı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Pencereyi indirdim.

"Buradan başka herhangi bir yere."

"Ve nedeni de..." diye sordu çiçekleri pencereden bana uzatıp. Düzel bir kâğıdına sarılmış, değişik çiçeklerden oluşan bir buketti ve o süslü butiklerden birinden alındığı çok belliydi. Çok güzellerdi ama Sawyer'dan çiçek kabul etmeye ya da çiçek kabul etmenin ne anlama geleceğine hazır olduğumu sanmıyordum.

"Hedefimi yüksek tutup, lise terk biri olmayı düşünüyorum," dedim, bakışlarımı okula çevirip. "Şehir merkezinde harika bir güzellik okulu olduğunu duydum." Pis pis güldü Sawyer, kapıma doğru eğilip. "Gerçekten var ama orası istemedem hamile kalan ya da cebir kitabının onu ile arkasını ayırt edemeyen kızlar için bir yer."

"Kulağa harika geliyor," dedim direksiyonu kavrayıp, önümüzden hızla gecen iki kızın benim hakkımda fısıldaştıklarını bilmezlikten gelerek. Gözden kaybolana kadar bana attıkları bakışları yok saymak oldukça zordu.

"Haydi ama," dedi Sawyer pencereden uzanıp anahartaları kontakta çıkarırken. "Derse girme vakti geldi."

“Ver şunları bana,” diye emrettim anahtarları elinden almaya çalışırken.

“Altıncı dersten sonra alabilirsin,” dedi sakince ve cebine attı. Gözündeki bakıştan, anahtarı almak için cebine uzanmamın mı yoksa bütün gün beni esir etmesinin mi daha eğlenceli olduğuna karar veremediğini anlayabiliyordum.

“Sawyer,” diye inledim, eve yürüyerek gitmenin ne kadar süreceğini hesaplayarak. “Şu an hiç ihtiyacım yok bu duruma.”

“Aslında var,” dedi kapımı açıp. “Birden fazla kızın onun yüzünden yoldan çıktığını gördüm,” gözlüklerimin tepesinden ona baktım. “Adını söylemiyorum, tamam,” diye kıvrıldı. “Bir tanesinin daha mahvolmasını izlemeyeceğim.”

“Herkes benim hakkımda konuşuyor olacak. Sınıfta benim hakkımda fısıldaşacaklar. Böyle bir saçmalıkla baş edebilmek için daha düzgün bir ruh hâlinde olmalıyım.”

Elimi tutup hafifçe sıktı. “Hayır, öyle bir şey yapmayacaklar,” diye söz verdi. “Buna izin vermeyeceğim.”

“İzin vermeyecek misin?” diye tekrarladım, benimkini tutan eline bakıp. “Nesin sen? Godfather ya da Southpointe mafyası mı?”

“Atalarım Mennointe ya da onun gibi bir şeylermiş, bu mafya meselesine çok da uzak sayılmam,” dedi uzanıp çantamı da alırken. “Bana bir şans ver. Yıllar boyunca bu okulda oldukça iyi bir prestij yakaladım.” Elimden çekştirip okulu işaret etti.

“Dur tahmin edeyim, çocuksu görünüşün ve gülümsemen,” dedim koltuktan atlayıp kapıyı kapatırken. Sawyer tarafından zorla sınıfa girmeye ikna edildiğime inanamıyordum. Bana bakıp sırtıttı.

“Ailemin nehir kıyısında oldukça güzel bir evi var ve ben de bazen orada fazlasıyla iyi partiler düzenlerim.”

“Ah,” dedim bahçenin diğer tarafındaki birkaç çocuk Sawyer’ı selamlarken. Sawyer da el salladı ve devam etti. “Ergenlerin dünyasında yetişkinlerin yokluğu ve içkinin cazibesi seni bir Tanrı yapmaya yeter.”

“Paha biçilemez,” diye güldü, okul kapısını benim için açıp. Metal detektörlerden geçtikten sonra koridorlarda ilerlerken de yanımda kaldı Sawyer.

“İlk ders öğrenci konseyi toplantın var sanıyordum,” dedim, birkaç öğrenci daha yanımdan geçerken Sawyer’a selam verip beni neredeyse fark etmezken. Sanki kişisel görünmezlik pelerininim gibiydi.

“Evet, var.”

Öyleyse neden benimle birlikte Edebiyat sınıfına geliyorsun?»

“Çünkü öyle istiyorum,” dedi duraklamadan.

Uhu gibi bana yapışması, çiçekler getirmesi biraz garipti ama o yanımdayken daha akli başında ve sakın hissediyordum. Ve böyle bir günü atlatabilmek için aklımın başımda olması gerekiyordu.

“Ve Bay Peters da senin sınıfta aylak aylak gezip mekânın sahibiyymişsin gibi davranmana izin mı verecek?” Sawyer’ın insanlar üzerinde bir etkisi vardı ama o kadar da fazla değildi.

“Sorun edeceğini sanmıyorum.”

“Gerçekten mi?” dedim, sınıfın kapısının önünde durup.

Masum bir gülücük attı bana.

“Babam okul idare kurulunda. Ondan önce de büyük babam vardı. Ailem altı kuşaktır yönetim kurulunda.” İnanılmazdı.

“Pekâlâ,” dedim kapıyı açıp. “Önden buyur.” Girişe yönelip kolumdan yakaladı ve beni de içeri çekti.

Herkes bize bakıyordu, bakışları ikimiz arasında gidip gelirken neler döndüğünden emin değil gibilerdi. Ama sınıfın yarısının aldırış etmediğini, kalan yarısının da birkaç saniye daha baktıktan sonra test kitaplarına geri döndüklerini fark edebildiniz. Sawyer’ın bu okuldakiler üzerinde ne tür bir etkisi vardı? İksirinin formülünü nasıl ele geçirebilirdim?

“Merhaba, Bay Peters,” diye selam verdi bizim için odanın arkasından birkaç sandalye getirirken. “Bugün burada oturacağım.” Sawyer’ı onaylamadan önce Bay Peters’in gözleri alıştığım bir biçimde bana kaydı, Cumartesi gecesi olanları çoktan biliyordu.

“Umarım edebiyatın güzel yönlerinin tadını çıkarırsınız Bay Diamond,” dedi tahtaya dönerek.

Gözleri parlayarak bana baktı. “Öyle yapacağım, Bay Peters.”

Sonraki üç ders de aynı şekilde geçti. İstemediğim hâlde Sawyer da benimle birlikte geliyordu. Yaptıkları için minnettar olmadığım, berbat bir günü benim için nasıl iyi bir hâle getirdiğini takdir etmediğimden

değil ama bütün yıl bir güvenlik battaniyesi gibi etraf-ta onunla gezemeyeceğinden gelmesini istemiyordu. Günü atlatmamı sağlayacak özgüven kırıntısını vermişti bana. Gözlerini dikip bana bakmalarını ya da fısıldaş-maları hâlâ tamamıyla duymazlıktan gelemiyordum ama beklediğinden çok daha azdılar ve bunun Sawyer sayesinde olduğunu biliyordum. Onun koruması altın-daydım ama buranın olmak istediğim yer olduğundan emin değildim.

Kafeteryadaki masamıza oturduğumda Taylor bey-ni infilak etmek üzereymiş gibi bana bakıyordu. Pazar günü gelen ilk beş aramasını reddettikten sonra telefo-nu tamamen kapatmıştım. Onun ihtiyaçlarını daha fazla karşılayabilecek değildim.

“Telefonunu tuvalete filan mı düşürdün?” diye sor-du daha ben oturamadan.

“Şarjım bitti ve şarj aletimi de bulamadım,” dedim tamamen masum bir gülümsemeyle. Taylor’unki gibi geveze çeneleri kapatmak için söylense de bu bir yalan sayılır mıydı?

Yüzü değişti, söylediğim yalanı gerçekten yutmuştu. “Ah, zavallım,” dedi elini benimkinin üzerine koyup. “Sanki hafta sonun daha da kötü bir hâle gelebilirmiş gibi.” Portakal suyumdan bir yudum alıp onaylarcasına mırıldandım.

“Pekâlâ, nereden başlıyoruz?” diye sordu daha da ya-kınlaşıp. Lexie ve Samantha da ellerindeki kereviz sapla-rını bırakıp masanın diğer tarafından eğildiler.

Her şey olup bitsin istiyordum. İstediklerini öğrene-ne kadar beni rahat bırakmayacaklardı ve eğer sorularına

cevaplar alamazlarsa boşlukları kendi yalanları ile dolduracaklarını biliyordum.

“Nereden başlamak istiyorsun?” diye sordum.

“Arabayı çaldığını biliyor muydun?” diye fısıldadı Taylor, masanın diğer ucuna şüpheli gözlerle bakarak.

“Elbette, hayır,” diye cevap verdim. Cevabımın onları hayal kırıklığına uğrattığını fark edene kadar gücenmiştim. Eğer araba çalınması ile bir ilgim ya da direkt bir girişimim olsaydı, bu kızların gözünde birkaç seviye daha havalı olacaktım.

“O günden sonra konuştun mu onunla?” Onun hakkında düşünmek canımı yakıyordu, ondan haber alamadığımı kabullenmekse daha fazla.

“Hayır.”

Taylor ve havarileri yeniden hayal kırıklığına uğradılar. “Onun yüz kadar polis arabasını atlatıp arabayı sahibine geri götürdüğünü, sonra da şehir merkezindeki polis merkezine gidip teslim olduğunu söylüyorlar,” dedi Taylor hararetle. Ellerini öylesine nevroitik bir biçimde sallıyordu ki birkaç santim geri çekildim. “Sen ne duydun Lucy?”

“Koca bir hiç,” diye cevap verdim. Bu büyük sorgulamadan çoktan yorulmuştum ve henüz öğle arasının sadece ilk üç dakikasını geride bırakmıştık. Daha yeni başlıyorlardı.

“Demek doğru. Yani... Seni öylece geride bıraktı?” diye sordu Lexie bir havucu kemirirken. Bu kızlar bir tavşan ailesinden daha çok çiğ sebze yiyorlardı.

“Evet,” dedim, omzumun üzerinden geriye bakıp

dikkatimi dağıtacak bir şeyler aranırken. “Tam bir trajediydi.”

“Eve nasıl döndün?” diye sordu Lexie havucunu bana doğru sallayıp.

Bir araba diye başlamak üzereydim ki Taylor bana bakıp sırtıttı. Kaşını kaldırdı. “Bir BMW 325inin seni eve bıraktığını duydum.”

“Bunun ne demek olduğunu bile bilmiyorum,” dedim, tekrar arkama bir göz atıp. Hâlâ kimse beni kurtarmaya gelmiyordu. Kahretsin, konuşmanın bu noktasında gelenin elinde bir testere ile çıkagelen bir deli olmasını bile umursamazdım.

“Sawyer mi bıraktı seni eve?” Yarısı yenmiş havuç Lexie’nin elinden düştü.

“Evet?” Lexie sandalyesinden fırlayıp bana dikti gözlerini. “Görünüşe göre Lucy Larson Southpointe içinde elden ele dolaşmış, öyle değil mi? Hem de sadece bir hafta içinde.” Bakışı sertleşti, arkasını döndü ve kafeteryadan çıktı.

“Merak etme, atlatacaktır,” dedi Taylor elini havada sallayıp. “Lexie ve Sawyer iki yıldır gelgitli bir ilişki içindeydiler ve okul başlamadan birkaç hafta önce nahoş bir biçimde ayrıldılar.”

“İki yıl mı?” dedim Sawyer’a saygı duyacağım yeni bir şey keşfederek. Lexie Hamilton’a iki yıl boyunca bağlı kalabildiği için Tanrıların yanında ona bir yer ayrılmış olmalıydı.

“Benden nefret ediyor. Benden uzunca bir süre de nefret edecek.”

Parmağını bana doğru sallayarak öne eğildi Taylor. Daha fazla yaklaşmadı. “Lexie herkesten nefret eder. Sadece bunu sana söylediğimi ona söyleme.”

“Onun için ne kadar güzel,” dedim.

“Vay canına, Lucy Larson,” dedi Taylor çantasından bir pudra kutusu çıkarıp. “Her ne kadar kısa sürse de vahşi Jude Ryder’ı uysallaştırdın ve doğruca Southpointe’in en gözde, kızların evlenmek için can attığı bekârını kaptın. Kesinlikle benim kahramanımsın.” Samantha kıkırdadı.

“Çırak alıyor musun yanına?”

“Sadece akli dengesi bozuk olanları,” dedim, Taylor burnunu pudralar, Samantha diyet içeceğinden bir yudum alırken. Etrafım süveterler, şeftalili kremler ve müstakbel ev hanımları ile sarılmıştı. Burada ne halt ediyordum?

“Sawyer, kahrolası, Diamond,” diye şakıdı Taylor başını sallayıp. “İnanılmaz.”

“Gerçekten öyleyim, değil mi?”

Şaşkınlıktan en çok zıplayan hangimizdi bilmiyorum ama Taylor’un pudrası yere düşüp parçalandı. Yani bu konuda bir çeşit ödül almış sayılırdı.

“Aman Tanrım, Sawyer,” dedi Taylor, parçalanmış pudranın kalıntılarını yerden toplarken. “Eğer kasıklarına bir tekme yemek istemiyorsan, bir araya toplanmış kızların arkasından sinsice yaklaşma bir daha.” Sawyer alnına dokundu.

“Özenle not edildi.”

“Ne istiyorsun?” diye sordu Taylor, Sawyer’ın gülüşü karşısında hafiften eriyerek.

“Lucy’i ödünç almaya geldim,” dedi elini omzuma koyup. “Siz kızlar karşı çıkmazsınız, değil mi?”

“Duruma göre değişir,” dedi Taylor Sawyer’ın omzumda duran eline bakıp.

“Neye göre mesela?” Taylor bana manalı bir bakış attı.

“Onu ne için ödünç almak istediğine göre.”

“Bir erkeğin işi sadece onu ilgilendirir,” dedi sandalyemi geri çekip.

“Mesele sadece onunla ilgili olmadığı zamanlar hariç tabii,” dedi Taylor sessizce. Dudaklarını ellerinin arkasına gizleyip fısıldadı. “Tam bir rapor istiyorum.”

Ayağa kalktım, Taylor ve Samantha’ya el sallayıp Sawyer’a döndüm.

“Kurtar beni buradan.”

Elimden tutup beni kafeteryadan çıkardı. “Haydi.”

Eğer bütün kafaların dönüp size bakması, bütün gözlerin skandal izler bakışlarla size dönmesi böyle hissettiriyorsa, bunu asla isteyeceğimi sanmıyordum. Sawyer ile benim birlikte yürümemiz neden bu kadar büyük bir meseleydi anlamıyordum. Muhtemelen geri çekmem gereken elim hâlâ Sawyer’ın elinde olduğu içindi. Dedikodular şekilleniyor, parti sonrası olayları kitabına kaydediliyordu.

Kafeteryadan çıkar çıkmaz nefesimi bıraktım. “Teşekkür ederim.”

“Bir yerin acıyormuş gibi duruyordun orada,” dedi

beni sessiz bir koridora yönlendirip. “Seni kurtarmak zorundaydım.”

“İyi ki geldin,” dedim etrafa bakınarak. Etrafta hiç kimse yoktu. Ve eğer birisi yanımızdan geçecek olursa, Sawyer ile benim sessiz koridorlarda dolaşmaya çıkmamızla ilgili yeni bir dedikodu başlayacağını biliyordum. “Neden geldin ama?”

Bir dolaba yaslandı, ellerini ceplerine tikip bana baktı.

“Özür dilemek istedim,” dedi beni şaşırtarak. “Jude hakkında iyi ya da kötü herhangi bir şey söylememeliydim sana. İkinizin arasındaki ilişki her neyse burnumu sokmaya hakkım yok. Karıştığım için özür dilerim.”

Özrü beni hazırlıksız yakalamıştı ama Jude’un adını duymak daha çok etkilemişti. Adını her duyuşumda kalbime başka bir hançer saplanıyordu. Hızla bir içneliğe dönüşüyordum.

“Ortada bir ilişki olduğundan bile emin değilim,” diye itiraf ettim başımı arkamdaki duvara yaslayıp. “Ve eğer vardysa bile, artık yok.”

Araba çaldığı, iki elimin parmakları ile bile sayamayacağım kadar suç işlediği ya da okula başladığımızdan beri uzak durmamız gerektiği öğretilen erkek tipini tanımladığı için ayrılmış olmalıydık ama bunların hiçbir değildi neden. Jude ile aramızda bir ilişki olmadığını biliyordum çünkü eğer gerçekten teslim olduysa beni aramak aklına bile gelmemişti. Eve sağ salım vardığımdan emin olmak ya da Cumartesi gecesi neler olduğunu açıklamak istememişti. Beni arayacak kadar önemsiyor olması gerekirdi ama aramamıştı.

“Üzgünüm Lucy,” dedi Sawyer kafasını çevirip bana bakarken.

“Hayır değilsin,” dedim, Jude hakkında konuştuğum kişinin Sawyer oluşuna gülerek. Ama bu durumun yüzündeki ifadenin her zaman sıcak, gözlerinin ise her zaman yargılayıcı bakışlardan uzak olmasından kaynaklandığından emindim.

“Senin için ve bu durumun sana verdiği acı için üzgünüm,” dedi. “Ama Ryder için hiç de üzgün değilim. Onu bir dahaki görüşümde kıcımlı öpebilir.”

Karın boşluğuma başka bir hançer saplandı. “Bunu görmek isterdim.”

“Hatta kal,” dedi uzaklara bakıp. “Gerçekten görebilirsin. Hepimiz mezun olup üniversiteye giderken, o müebbetle çarptırılıp kendi ilacının tadına bakacak çok yakında.”

BÖLÜM ON DÖRT

Okulun ikinci haftası ilkinde göre on kat daha az dramatik geçti. Doğrusu Cuma günü metal detektöründen geçerken kendimi normal kavramına uygun hissediyordum. Bütün derslerimden A alıyordum. Gerçi konular bir kere bir ve kelime hecelemeden ibaret olduğundan zor bir şey değildi.

Taylor'un popülaritemi en az yüzde elli düşüreceğini söylemesine rağmen dans grubuna katıldım ve kalan diğer yüzde elli popülaritemi de eriteceğine inandığı ekoloji kulübüne de katıldım. İşte şimdi popülaritem yüzde sıfırdı.

Ayrıca Taylor ve arkadaşları ile arama çoğu günlerde saygı duydukları bir mesafe koymayı başardım. Annemle de birkaç cana yakın konuşma daha yapmıştık.

Kendimi yıllardır hiç bu kadar normal hissetmemiştim. Uzun zamandır bunun özlemini çeken biri olarak rahatlamış olmam gerekirdi ama rahatlamamıştım. Bunun hâlâ kendisinden haber alamadığım, mezara kadar

kaçınmam gereken belirli bir kişiyle alakalı olduğunu biliyordum fakat kalbim kendi isteklerine kendi karar veriyordu ve istediği de Jude'du.

Tıpkı çocuğunun diş sağlığını düşündüğü için bir dilim daha kek yemesine izin vermeyen bir ebeveyn gibi kalbimin ona sahip olmasına izin veremezdim. Kalbimin en çok istediği şeyi ona veremezdim çünkü bu kalbimin yıkımına sebep olurdu.

“Günaydın güzellik.”

Günlük rutinimize ayak uydururken Sawyer'a dirseğimi geçirdim. “Uzaklaş çirkin. Daha iyi bir hitap bulmadan da gelme.”

“Biraz sabret. Birkaç seçenek üzerinde çalışıyorum. Önümüzdeki Pazartesi etkileyici bir tanesiyle çıkacağım karşına,” diye cevapladı birkaç gün önce getirmeye başladığı sabah mokamı uzatırken.

“Hiç sanmıyorum,” dedim.

“Eğer şaka yaptığını bilmesem her gün bana çirkin demen hassas egomu sarsabilirdi,” dedi yanından geçip giden takımdan arkadaşlarına başıyla selam verirken.

“Ya da çirkin olmadığımı kesin olarak bilmesen.”

“Beni çekici bulduğunu mu söylüyorsun?” diye sordu bana sırtıp.

“Eğer dediklerimden anladığın buysa bir kulak doktoruna gitmen gerek,” dedim kahvemden bir yudum almadan önce. “Sadece çirkin olmadığımı doğruluyordum.”

“Sanırım bu aldığım en kötü iltifat.” Kolumu uzatıp bana sarıldı.

Böylece aramızdaki çoğu zaman rahatlıkla seyreden dostluk gözlerinde anlamını bildiğim bir bakışla beni tuhaf bir şekilde kucaklamaya veya bana dokunmaya çalıştığı her seferde olduğu gibi sona erdi.

“Bileğin nasıl Sawyer?” dedi bir ses arkamızdan. Ayaklarımı olduğu yere sabitleyen ama vücudumun geri kalanını pelteye dönüştüren bir sestti.

Jude bize yaklaşıp kollarını birleştirdi, bakışı bana yönelmeden önce Sawyer’ın bana sardığı kolunda oyalandı. Daha önce hiç bu kadar karışık duygularla bakan olmamıştı bana. Daha önce kimse nefeslerimi düzensiz ve acı verici hale getirecek şekilde de bakmamıştı.

Sawyer tek omzunu kaldırıp sargılı bileğine baktı. “Tamamen iyileşecek.”

Jude’un gözleri benden ayrılmadı. “Diğer bileğini sormuştum.”

Sawyer tamamen hazırlıksız yakalandığından durakladı. “İyi,” diye cevap verdi.

“Böyle kalmaya devam etmesini ister misin?” diye sordu Jude. İleri doğru bir adım atarken gözleri hâlâ bendeydi. Elmacık kemiğindeki morluk hariç her zamanki gibi görünüyordu. Ne beklediğimi bilmiyordum ama görünüşe göre neredeyse bir hafta hapistte kalan birinin daha farklı görüneceğini sanmıştım. Belki gerçekten de öyleydi ama şimdiye kadar on üç kez hapse girip çıkmış biri için bu sadece parkta geçirilen başka bir gün gibiydi.

“Bana ait bir şeyin üzerinde ellerin,” dedi Jude. Sawyer’a bakarken gözleri parladı.

“Kaldırım kenarında yüzüstü bıraktığından beri mülkiyetin sahibi değışti.”

Sawyer beni daha sıkı sarmak istedi ama ben önce davranıp kolunun altından çıktım.

Ona doğru dönüp kötü bir bakış attıktan sonra ayısını Jude’a da yaptım. İyi notlar almak için kıcıımı yırtmam, yazları yorulmadan garsonluk yapmanı ya da yolumu güçlü bir kadın olarak belirlemem iki kıskanç oğlanın beni bir objeye indirgemesi için değildi.

“Ben eşya değilim,” dedim parmağımı Sawyer’a doğrultup. “Sana ait değilim,” dedim dönüp Jude’un gözleriyle buluşmadan önce. “Ve senin de değilim. Şimdi ikiniz de peşimden ayrılın.”

Geçerken Sawyer’a omzumu çarptım ve ondan bir şey istemediğim için getirdiğı kahveyi geri verdim. Kala-balık koridora girip kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalıştım. Bütün hafta boyunca ilk defa canlı hissediyordum.

Bunun nedeninin bütün koridor boyunca onun gözlerini üzerimde hissetmem olduğunu kabul etmek istemiyordum. Köşeyi döndüğümde bile hâlâ dikkatli bakışlarını üzerimde hissediyordum.

İlk dersi atlamak istiyordum, hatta bütün günü ama bunu yapmadım. Kendimi toparladım ve iki oğlanın, aslında sadece birinin, hayatını tuvalete atıp sifonu çekmeme neden olamayacağını söyledim. Ben güçlüydüm ve nasıl üstesinden geleceğimi biliyordum, bundan daha iyiydim. Aklımın yerinde olmadığını düşünürsek ilk dersi kaçırırsam da olurdu. Zil çaldığında Oliver Twist hakkında tek bir harf yazmamıştım. Gerçi iki yıl önce okuyup çıkardığım özetten A almıştım ana.

Kitaplarını toparlarken sınıftan çıkmak üzere olan her öğrencinin dönüp bana baktığını fark ettim. Bu beni alarıma geçirmeye yeteri ve kapının diğer tarafında beni neyin beklediğini öğrenmek istememe fazlasıyla yeterliydi.

Ben çantamı omzuma asacak cesareti bulamadan sınıf boşaldı. Bayan Peters bile çıkmıştı.

“Merhaba Luce.” Jude sınıfın içerisinde birkaç adım girip kapıyı ardından kapattı.

Gelip bana sarılmasını, her şeyin yolunda olduğunu, üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey olmadığını ve geçen hafta yaşananların çok kötü bir yanlış anlaşılma olduğunu söylemesini dilediğim için kendimden nefret ettim.

Tam bir hayalperesttim.

“Seninle konuşmuyorum,” dedim yanından geçip gitmeyi denerken ama kapının önüne geçti.

“Peki neden?”

Ona somurtup kollarımı birleştirdim. “Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya kalkma sakın. Seninle şu an neden konuşmadığımı ve bir daha neden hiç konuşmayacağımı biliyorsun.”

“Ama Luce,” dedi kapıya yaslanıp, “şu an zaten konuşuyorsun benimle.”

Şu an hiç de hafife alınacak havamda değildim, Jude tarafından bile. “Konuşmuyorum, çılgılık atmaktan sadece bir nota aşağıdayım ve sana aramızdaki her neyse onun bittiğini söylemek için bağırıyorum,” dedim. Aramızdakileri adlandıracak bir kelimem yoktu. “Seninle işim bitti.”

Yere bakıp duraksadı. "İşin bitti?"

"Evet," dedim daha az umurumda olamazmış gibi davranmaya çalışarak.

"Bunun Diamond'la bir ilgisi var mı?" Yüzüne öfke yerleşti.

"Hayır," dedim kapının önünden onu çekmeye çalışıp. "Seninle ilgisi var."

"Açıklamama izin ver," dedi kollarımı tutarak.

Kendimi ondan kopardım. "Nefesin kesilene kadar açıklayabilirsin ama söyleyeceğin hiçbir şey fikrimi değiştirmeyecek."

Boynundaki kaslar gerilip yeniden gevşedi. "Yani sonunda tavsiyeme uyup benden uzaklaşmaya karar verdin?"

"Evet, sonunda," dedim. Konuşurken boğazım düğümlendi.

Başını salladı, beresi kaşlarının üzerine kaydı. "Güzel," dedi. "En iyisi buydu zaten."

Tam da acımın daha da artamayacağını düşünmüştük!

"O zaman söylenecek başka bir şey yok sanırım," dedim onu kapının önünden çekmeye çalışırken.

Kıpırdamadı bile. "Hayır, var," dedi bana bakıp. Gözleri kurşun rengindeydi. "Hâlâ sana bir açıklama borcum var."

"Teşekkürler ama kalsın," dedim yanından geçmeyi denerken. "Gidiyorum ben."

Jude'un kapı kolunu tutan eli kasıldı. "Cumartesi neler olduğunu açıklamadan olmaz."

Parçalanmaya, onun tekrar beni ele geçirmesine çok yakındım. Bunun onun bakışlarındaki kaybolmuşlukla mı, yoksa kendimi kaybolmuş hissetmemle mi alakalı olduğundan emin değildim fakat ona teslim olamazdım.

“Açıklamaya ihtiyacım yok Jude!” diye bağırdım. “Oradaydım zaten. Bütün olayı ilk elden deneyimledim. İlgilendiğim tek şey aramızdaki nasıl bir ilişkiyse artık, bitmiş olması. Konuşmayla, bağırmayla ya da seni dinlemekle ilgilenmiyorum. Nefesini boşuna tüketme çünkü ben de kendiminkini tüketmeyeceğim senin için.” Bu defa onu geçerken beni durdurmadı. Yine de içimde bir parça durdurmuş olmasını diledi.

Jude bütün gün beni bir gölge gibi takip etti. Bu da herkesin bana bir sirk ucubesi gibi bakmasına ve benden ve gölgemden uzak durmalarına neden oldu. Başka bir şey söylemedi ama söylemek istediği açıktı. Ayrıca ilk hareketi de benim yapmamı bekliyordu. Bütün hayatı boyunca beklemeyi dert etmese iyi olur diye düşünüyordum.

Altıncı dersten birkaç dakika erken kaçıp arabama koştum. Otoparktan çıkıp da aynamda beni takip eden birini göremeyince ancak nefes alabildim. Koca bir dağ büyüklüğünde halletmem gereken şey vardı yani yarın sabah bir planla uyanmalıydım ama henüz onlarla ilgilenemezdim.

Kafamı boşaltabilecek tek bir şey vardı ve şanslıydım ki oraya vardığımda dans stüdyosu boştu. Burası dans etmeyi öğrendiğim yedi.

Bale eteğiyle oynayan bir bebekten gözünü Juilliard’a

dikmiş bir dansçıya babamdan aldığım çalışma disiplini, annemin onun genlerinden geldiğine yemin ettiği zarafet ve Madam Fontaine'nin azizelere benzer sabrı sayesinde dönüşmüştüm.

Madam Fontaine stüdyoyu otuz sene önce eski bir binayı bölgedeki en meşhur dans stüdyosuna dönüştürmüştü. Lüks değildi ve fazla öğrenci kabul etmiyordu ama zamanla bütün doğu Avrupa'dan daha zorlu öğrenci kabul eden bir yer oldu. 'Çiğne ve tükür' tavrıyla dans dünyasında bir efsaneydi ama bana göre tam bir azizeydi.

Etrafımdaki hiç kimsenin konuşmaya gücünün olmadığı zamanlarda benimle konuşan tek kişi oydu. Benim karanlıkta ışığı bulmama yardım etmiş, dansı bırakmak istediğimde hayatım ve bacaklarımla tehdit edip devam etmemi sağlamıştı. Ciddi olduğundan korktuğumdan dediğini yapmış, bütün acıma rağmen devam etmiş ve sonunda dansın sadece acıyı maskeleyemediğini aynı zamanda iyileştirdiğini de keşfetmiştim. Dans etmek doktorların, ailemin hatta kendimin bile yapamadığını yapıp beni kurtarmıştı.

Dans etmek benim cennetim olduğundan beri Madam Fontaine de meleğimdi.

Ofisinden başımı uzattığımda dans stüdyosunun geri kalanı gibi boş ve karanlık olduğunu gördüm.

Bir tabak yulafli kurabiye masasında duruyordu. Kurabiyelerin üzerine yerleştirilmiş üzerinde Lucy yazan açık pembe bir not kâğıdı vardı.

Kâğıdın üzerinden bir kurabiyeyi çekip notu çıkar-

dım. “Yemek yemeyi unuttuğumu bildiğinden beslenmen için bunları bırakıyorum. Kimseye yaşlandığımı için yumuşadığımı söyleme. Çok çalış, daha da çok dans et.”

İşte efsane Matilda Fontaine buydu. Üzerinde ayakların uyuşana kadar çalış yazan bir not bulunan bir tabak dolusu kurabiye.

Parmaklarımı, ayaklarımı ve aklımı uyuşturana kadar çalışmak tam da şu anda ihtiyacım olan şeydi. Üzerimdeki taytı ve tuniğimi değiştirme zahmetine girmeden sadece saçlarımı toplayıp bale ayakkabılarımı giydim. Müzik setine bir Tchaikovsky CD’si koyup melodi aynalı stüdyoda yankılanmadan önce sesi yarısına kadar açtım.

Es geçemeyeceğiniz dansçı kuralına göre sahnenin ateşine atılmadan önce dansçıların ısınması gerekirdi ama kalbim saat dokuzdan beri iki katı hızda çalışıyordu. Isınmamış resmen kavrulmuştum zaten.

Güneş batıp gökyüzü kararana kadar dans ettim. Aynı CD’yi üç kere baştan sona kadar çalmış, iki litre su içmiştim. Ama ne kadar kendimi zorlayıp her bir figürümü mükemmelleştirmeye odaklansam da Jude’u düşünmekten alıkoyamamıştım kendimi.

Tchaikovsky’nin Kuğu Gölü sona yaklaşırken dans salonu dördüncü kez sessizliğe büründü. Kan ter içinde kalmıştım ve baştan aşağı her yerim ağrıyordu. Dans adına iyi bir gündü.

Bir litrelik başka bir su şişesine uzandığımda salonun diğer tarafından bir ıslık yükseldi. ıslık çalarken bile onun sesini tanıyabiliyordum.

“Tanrım, çok güzelsin,” dedi ben ona dönerken. “Bir adam seni böyle dans edişini izleyerek bütün hayatını geçirebilir.

“Ben de beni bulman ne kadar sürecektir diye düşünüyordum,” dedim Jude ofisin gölgeleri arasından sıyrılırken. Altı saat içinde on yıl yaşlanmıştı. Gözlerinin altı kararmış benzi solmuştu ama en çok yaşlanan yeri gözleriydi.

“Okuldan buraya ne kadar zamanda yürünürse o kadar sürdü,” diye cevap verdi kapıya yaslanıp.

“En az altı saattir buradayım ben.” Büyük bir yudum alıp yere çöktüm, sırtımı aynalı duvara yasladım.

“Ben de o kadar zamandır buradayım,” dedi Madam Fontaine’nin otoparka bakan ofisini işaret edip. “Ama seni bölmek istemedim, o yüzden iyi bir röntgenci gibi seni pencereden izledim.” Sırtıp botunu kapı pervazına vurdu. “Ayrıca, eğer seni bölersem ne söyleyeceğinden ya da yapacağından korktum.”

“Ha,” dedim üst bedenimi bacaklarıma eğip kopmak üzere olan kaslarımı gerdim. “Sonunda doğruyu söyledin,” dedim sadece duyabileceği kadar yüksek sesle.

“Daha fazla doğruyu söylemem lazım sana Luce,” dedi onu gördüğüm en dalgın hâliyle. Bu hâli zaten Jude’dan yana olan kalbimin cız etmesine neden oldu ve daha ne yaptığımı anlayamadan yanımdaki boşluğa elimi vurup onu çağırdım.

“Benim esnemem lazım, görünüşe göre senin de konuşman,” dedim kendimi olabildiğince esnetip. “Gel de şu işi halledelim.”

Salonu geçerken bedeni rahatlamış görünüyordu ama yüzündeki ifade ihtiyatlıydı. “Az önce dediğimde ciddiye dim. Bu gördüğüm en güzel Şey,” dedi yanına otururken. “Bu kadar yetenekli olduğunu bilmiyordum. n sıradan yer kapmak iim milyonerlerin bir sürü para verdiğ büyük bale organizasyonlarından birinde star olacaksın sen,” dedi. Bale jargonuna ne kadar yabancı olduğunu görünce glmsememeye çalıştı m. “Ya da onun gibi başka bir halt işte.”

Sol kolumu esnetirken güldüm. “Sanırım haklısın. Hayatımın yönünün bir haltlara doğru ilerlediğ doğru,” dedim diğ er dirseğimle onu drterken.

“İkimizin de ufaklık,” dedi başını eğip. “Ama benim için bu gerçek, senin içinse sadece laftan ibaret. Senin adın ışıklı tabelalarda yazacak benimki ise yanında bir numarayla beraber bir hapis hane müdürünün listesine.”

Diğ er kolumu esnetirken içimi çektim. Sadece saatler önce ona duyduğum bütün öfkeyi toparlamaya çalıştı m ama yapamadım. “Geçmişin geleceğini etkilemek zorunda değ il diye bir laf duymadın mı hiç?”

Bu filozofik sözü düşünürken alnı kırıştı. Ağzını açtı ama bir Şey söylemeden geri kapattı. Jude’u dili tutulmuş görmek beni gülümsetti; her nasılsa daha az göz korkutucuydu böyleyken.

Sonunda, “İşte bu akıllıca bir laf,” dedi kollarını dizlerinin üzerine yaslayıp. “Kimin lafı?”

Bir bacağı mı diğ erinin üzerine katlayıp omzumu silktim. “Benim.”

“Siz de akıllı bir sinyoritasınız, biliyorsunuz değ il mi

Luce?” derken bakışları sıcacıktı. “Sadece adın çıkmayacak tabelalara, yanında Dr. Doç. ya da Prof. gibi bir kısaltına da olacak.”

“Yağ çektiğin yeter Ryder,” dedim kolumun tersiyle alnımı silerken. “Yapman gereken bir açıklama var, dürüst bir açıklama,” diye düzelttim. “Evet, var,” dedi başını aynaya vururken. “Neden gerçeği kabul etmesi bu kadar zor?”

“Çünkü dosdoğru.”

“Fazla zeki,” diye fısıldadı bana bakıp.

Bu adam konu değiştirme papası, başkanı ya da tanrısydı. Ne acı ki insanların saçmalıklarının ötesini görmekte usta biriyle baş etmek zorundaydı.

“Ryder.” Yüzünü kendiminkine çevirdim. Boş konuşmamasını söyleyen bir bakış attım.

“Açıkla.” Ona yaklaşıp kaşlarımı kaldırdım. “Hemen.”

“Otoriter de,” diye söylendi.

Kibar olmak beni bir yere ilerletmediğinden dirseğimle kaburgasına vurup sohbeti hızlandırmaya karar verdim. “Araba çaldın?” Böyle bir şey derken nasıl bu kadar rahat olabiliyordum? Bu sorunun tek bir cevabı vardı: Jude Ryder.

“Ödünç alma terimini tercih ederim,” dedi ellerini birleştirip.

“Suçlular çoğu öyle der sanırım,” dedim dilimi ısırmakta geç kalıp.

“Yo, haklısın,” dedi beni rahatlatmaya çalışıp. “Ben bir suçluyum, hem de tekrar tekrar suç işleyen bir suçlu.

Eğer on sekiz yaşında olsaydım, birkaç gece yerine en az bir ay hapiste kalırdım. Sabıka kaydına araba hırsızlığı olarak geçti ama benim açımdan ödünç almaktı.”

Sabırla içimi çektim. Bu benim için yeni bir sohbet biçimiydi ve iyi niyetim azalıyordu. “Neden senin gözünde ödünç almaktı açıkla.”

Oturduğu yerde kımıldandı. “Chevelle arkadaşlarımdan birinin garajında duruyordu. Damon benden birkaç yaş büyük eğer okulu bırakıp kendi tamirhanesini açmasaydı Southpointe’den mezun olacaktı. Eski arabaları yeniden inşa edip doktorlar ve avukatların yüzlerce dolar ödediği değerli şeylere dönüştürmekte bir usta,” dedi birden heyecanlanıp. “Bir keresinde eline gelen El Camino’yu görmen lazımdı, tam bir külüstürdü, hurdaya bile ayrılmazdı ama Damon...”

“Jude,” diye durdurdum onu. Kadınlar ya da Amerika’nın Kötü Çocukları Kulübü’ne başkanlık yapmaktan başka şeylerin de ilgini çektiğini görmek beni sevindiriyor ama annemlerin paniğe kapılıp beni aramaya başlamalarından önce eve gitmek için sadece on beş dakikam var.

“Üzgünüm,” dedi ensesini kaşıyıp. “Damon’un yanında çıraklık yapıyordum ara sıra. Seksi arabaların kaputunun altına girip hırıldamasını sağlamaya yetenekliyimdir.” Gülmemek için dudağımı ısırdım. “Eminim öylesindir.”

“Ah Luce,” dedi yüzünü buruşturup. “Gerçekten hastalıklı bir beynin var. Biliyor muydun?”

“Bu işi en iyisinden öğrendim.”

“Ah!” dedi. “Hak ettim.”

“Hem de çok,” diye ekledim.

“Chevelle’yi geçen hafta birisi tüm parçalarına bakım yaptırmak için bırakmıştı. Damon da hafta sonu sevgilisini ziyaret etmek için şehir dışına çıktığından tamirhaneyi bana emanet etti.”

İrkildiğim an buydu, çünkü benim için noktaları birleştirerek oluşturduğu resmi görmeye başlamıştım.

“Cumartesi gelmişti ve Damon yoktu. Arabanın sahibi de Pazartesi den önce beklemiyordu arabasını. Anahartlar hâlâ kontaktaydı,” dedi nefes alıp. “ve yozlaşmış ahlaka sahip bir aptal olan ben yok sayamayacağım bir fırsat gördüm.”

“Eğer Damon ülkenin diğer ucundaysa ve sahibi de birkaç gün daha arabayı almaya gelmeyecekse polisler nereden öğrendiler arabayı senin aldığını?” İçime dolan sempatiyi hissettim.

“Çünkü her zaman en kötüsünü bekle kuralımı atladım,” dedi içini çekip omuzlarını ovarken. “Damon’un sevgilisi ondan ayrılmak için Cumartesi gecesini seçince o da tamirhaneye geri döndü ve Chevelle’yi yerinde göremeyince çalındığını sanıp polisleri aradı.”

“Bir dakika,” dedim uyuşmuş hissederken. “Damon neden Cumartesi gecesi saatin onunda tamirhaneye gitsin ki?” 7/24 açık bir yer miydi?

“Tamirhanenin üzerinde küçük bir çatı katı var, orada yaşıyor,” dedi Jude ileriye bakarken.

“Polisler arabayı bulduklarında seni de buldular ve tutukladılar.”

Fazlasıyla basite indirgemiştim ama o an daha karışık şeyler söyleyecek kapasitede değildim.

“Aynen öyle.”

“Ama hikâyeyi kendi bakış açısından anlatmadın mı?” diye sordum. Odaklanmak için bir şeye ihtiyacım olduğundan bale ayakkabılarımı çözmeye başladım. “Bunun affedilebilir bir hata olduğunu anlayamadılar mı?”

“Benim olmayan bir arabayı almıştım Luce,” dedi Jude sessizce. “Polislere göre hiç de affedilebilir bir hata değildi. Ayrıca arabanın sahibini aradıklarında pislik öfkelenip Damon’u dava etmekle tehdit etti. Altı arabasının arasında beş milden fazla kullanmadığım bir tanesini fark etmezdi bile. Tabii eğer Damon...” Sözlerini yarıda kesip zemine bir yumruk indirdi. “Eğer ben arabayı en başından almasaydım.”

“Tanrım! Jude.” Yine kelimelerim bitmişti.

“Biliyorum, biliyorum,” dedi. “Sonuçta bir dostumun kurmak için canını dişine takarak çalıştığı işini tehlikeye atmakla kalmayıp, iki sayfalık sabıka listeme yeni bir satır daha ekledim. Büyük ihtimalle işsiz de kaldım.”

Ben tam bir problem çözme uzmanıydım ama bu sorunları nasıl çözeceğimi bilmiyordum. Biri bana sorununu söylediğinde hemen çözümümüyle cevap verirdim ama bu defa elimde hiçbir şey yoktu. “Başka bir iş bulamaz mısın?” diye sordum sonunda çözmeye yönelik zayıf bir girişimle.

Sessizce güldü. “Yetimhanede yaşıyorum, deneyimli bir suçlunun sabıka kaydına sahibim. Hamburger paketçisi olarak bile iş bulamam. Özgeçmiş araştırmala-

rından geçemeyeceğimi için Damon ile çalışıyordum. Ayrıca devlet yetimhanedekilerin bütün ihtiyaçlarını karşıladığından oradan ayrılana kadar çalışmamız yasak.” Ayakkabılarımdan birine dokunup soluk kurdelesinin üzerinde dolaştırdı parmaklarını.

“Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, para ya da başka bir şey...” dedim boğazımı temizleyip. “Yazları çalışıp biriktirdiğim biraz param var. Ne zaman istersen birazını...”

Jude elini kaldırdı. “Teşekkürler Luce ama olmaz,” dedi gözlerini kapatıp. “Gerçekten çok kıbarsın ama ben hiç kimseden özellikle senden para almam. Sadaka ya da elden düşme şeyleri alan biri değilim.”

“Öyle olduğunu söylemedim.”

“Evet, sen söylemedin,” dedi gözlerini açıp direk bana bakarken. “Ama diğer herkes öyle düşünüyor.”

Bu dedikleri boğazımda açamadığım bir düğüm oluşturdu. Boğazımı tekrar temizleyip “Neden paraya ihtiyacın vardı? Üniversite için, araba ya da başka bir şey almak için mi biriktiriyordun?” diye sordum.

Üniversite lafını duyunca gözlerini devirdi.

“Yoksa bütün hepsini sakız almaya mı harcıyorsun?” diye sordum ona yaslanıp.

“Bu benim tarzıma daha yakın ama hayır. Benim de sorumluluklarım var, ilgilenilmesi gereken şeyler.”

Jude’un sorumluluklarının ne olduğunu bilmiyordum ama öğrenmeye hazır olduğumdan emin değildim. “Benim ilgilenmem gereken şeyler. Damon’un yerinde çalışmaya başlamadan önce bulabildiğim tek iş uyuşturucu satıcılığıydı.” Bana bakıp tepkimi izledi.

Dışarıdan hiçbir tepki vermedim ama içimden parçalara ayrılıyordum. Jude büyük ihtimalle bir erkekte gördüğüm en büyük kalbe sahipti. Aynı zamanda akranlarım arasında daha önce hiç görmediğim bir vukuat listesi vardı. İyi niyetlerin kötü sonuçlar doğurmasının klasik bir örneği idi. Omzunda benim çözmeye gücümün yetmeyeceği bir sürü sorumluluk taşıyordu. Son beş yıldır en çaresiz hissettiğim andı bu.

Başımı katladığım dizlerime yasladım. “Arabayı neden aldın Jude?” Yüksek sesle söylemek istediğim bir şey değil hayat neden bu kadar adaletsiz diye içimden hayıflanışımdı.

“Yapma Luce,” dedi. Bana baktığında yüzündeki gölgeler aynalar yüzünden değişiyordu. “Senin karşına yürüyerek gideceğimizi söyleyerek çıkamazdım ya.”

“Neden başka bir çiftle beraber gitmedik o zaman?” dedim işkence çekmiş ayağımı ovarken. “Ya da neden benim arabamı almadık? Senin sürmene izin verirdim.” Şimdi bütün bu olanlara daha da sinirlenmişim. İyi nedenlerle yapılmış kötü bir tercih etrafını saran bir düzine talihsiz olayla sonuçlanmıştı.

“Topluma ya da etrafımdaki herkese bir asalak gibi yapışmaktan usandığımdan. Çünkü elden düşmeleri almaktan ve onları verenlerin yüzlerindeki acımayı görmekten sıkıldığımdan. Ama en çok da yanımda gelen kız her şeyin en iyisini hak ettiğinden.” Bacaklarıma yaklaşıp masaj yaptığım ayağımı ellerine aldı. “Ben yapayım,” dedikten sonra nazikçe sertleşmiş kasları ovma-ya başladı.

“Jude ben en iyisini isteyen ya da buna ihtiyaç duyan bir kız değilim. Birlikte olduğum kişi en iyisi olduğu sürece ortalamayla da bulutların üstüne çıkabilirim.”

Dikkati sanki ikiye bölmeye gücü yetermiş gibi bakışlarla ayağımdaydı.

“En iyi adam konusunda kısa çöpü çektin.”

Sessiz kaldım, çünkü eğer bir kez konuşmaya başlasam yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen hâlâ ona karşı hissettiğim şeyleri sayıp dökmeyeceğimden emin değildim. İçimden bir parça Jude’u daha önce hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordu ama diğer parçam bu isteği takip edersem olduğumdan daha paramparça hâlde sonlanacağıma ikna ediyordu.

“Ve sırf o aptalların seninle işim bittiği ya da beni yavaşlatmanı istemediğim için seni arkada bıraktığımı söylediklerini bildiğimden açıklıyorum; seni arkada bıraktım, çünkü yakalanırsam yanımda olmanı istemedim,” dedi. Gri tişörtünün altında omuzları kasılmıştı. “Seni suç ortağım olarak etiketlemelerini istemedim.” Bana o sıcak ifadesiyle baktı. “İşte durum bu, gerçek bu. O geri zekâlıların seni kötü hissettirmek için olanları çarpıtmalarına izin verme, tamam mı?”

Dünden kama çöpmüşüm gibi beni atmadığını öğrendiğim için daha iyi hissetmeliydim ama bu teorileri ortaya atanlardan biri olduğumdan bunu yapamıyordum. Jude ona destek olacak en azından bir kişi hak ediyordu ve o kişi ben olmalıydım.

“Luce,” dedi ellerini ayağıma sarıp. “Tamam mı?”

Gözlerimi kapattım, çünkü gözyaşlarını engellemek için elimde kalan tek savunmam buydu. “Tamam.”

“Luce,” dedi sesi tekrar yükselirken. “Kahretsin, ağlama. Ben buna değmem. ağlamayı düşünmene bile değmem.”

Gözlerimi açmadan önce yavaşça iki defa nefes aldım. “Sadece sinirliyim. Ve ne zaman sinirlensem böyle sulu göz olup çıkarım.”

İlgisini yeniden ayağıma döndürmeden önce bir an beni inceledi. “Neden sinirlisin?”

“Bir tahminde bulun, her ne olursa. Eminim seçtiğin sebebin sinirlenmemde ufak da olsa bir nedeni olacaktır.”

“Geçıştirmek için iyi bir denemeydi Luce, gerçekten,” dedi. Dudağının bir kenarı yukarı kıvrılmıştı. “Ama tam olarak şu an neden kızgınsın?”

“Bu soruya dürüstçe cevap vermek çok zor olurdu ve yapacağım bütün güren sürecekle açıklama beni pek çok kızın korktuğu şekilde savunmasız bıraktı. O yüzden daha az karmaşık olan daha basit bir cevap verdim. “Geçen Cumartesi gününün öğlen on ikisinden gece on ikiye olan zamana kızgıyım. Bütün her şey gidebileceği en berbat şekilde gitti,” diye başladım. Ağzımdan dökülen kelimeleri durdurmak istedim.

“Kızgıyım çünkü neden her şeyin kötü gitmesi gerektiğini anlamıyorum ve sana da kızgıyım. Neden en baştan o arabayı aldın ki?”

“Arabayı aldım,” dedi ihtiyacım olan durmayı sağlayıp, “yüzlercesini daha da alabilirdim çünkü her ne ka-

dar sen en iyisini istemediğini söylesen de ben sana her şeyin en iyisini vermek istiyorum.”

“Neden Jude? Neden benim her şeyin en iyisine lâ-yık olduğum konusunda bu kadar ısrarlısın?” diye sordum ona yaklaşıp.

Gözlerini yere sabitleyip omzunu silkti. “Çünkü sen benim hayatımdaki en önemli kişisin.”

İşte bu bardağı taşıran son damlaydı. Lanet olası göz-yaşlarımı daha fazla tutamadım. Sadece birkaç haftadır tanıdığı, en çok birine ihtiyacı olduğu anda ona sırtını dönmüş ve hâlâ kendini ona âşık olmamak için ikna etmeye çalışan biriydim ve o benim hayatımdaki en önemli insan olduğumu düşünüyordu.

“Bu sıfatı hak etmiyorum ben,” dedim tuniğimin kollarıyla oynarken.

“Neden?” dedi ben ona bakana kadar çenemi kaldırıp. “Sonunda bir tümör olduğumu kabullendiğin ve suçluluk duyduğun için mi?”

Gözlerimde şimşek çaktı. “Hayır.”

“O zaman neden?” Sesinde kızgınlık değil sadece merak vardı.

“Çünkü ikimizin de iyi bir gelecek inşa etmemize engel olacak kadar kötü geçmişleri var.” İşte üstünü örtmeye çalıştığımız gerçek buydu. Yangını, dedikoduları ya da çalıntı arabayı öne sürmeme gerek yoktu, çünkü onlar sadece detaylardı.

“Kahretsin Luce.” Alnı kırıştı. “Geçmişin geleceği yönetmesine gerek olmadığını söyleyen sen değil miydin?”

Hiç bu kadar ikiyüzlü hissetmemiştim. Omuzlarım hem fiziksel hem de ruhsal yorgunluğumla çöktü.

“Yoksa bu ben hariç diğer her şey için mi geçerliydi?”

Jude’un hayatında yeterince sıkıntı vardı. Bir tane de benim eklememe hiç gerek yoktu ama bunu yapamazdım. Eğer Jude’un hayatıma onun istediği şekilde dâhil olmasına izin verirsem şimdi olduğumdan daha berbat bir hale geleceğimden şüphem yoktu.

“Jude,” dedim dudağımı ısırıp. “Yapamam ben. Bunu yapamam.”

Yüzü karardı. “Biliyorum, ikinci şansı ya da üçüncüsünü hak etmiyorum ben, aramızdaki özel bir şey Luce. Bunu biliyorsun. Bana bir şans daha ver, hayatımı öyle bir düzene sokacağım ki insanlar delirdiğimi sanacak.” Gözlerinde başka bir yere bakmak istiyordum ama başaramıyordum. Yok sayılması imkansızdı. “Bir şans daha. Ben hak ettiğimden değil, ikimiz hak ettiğimizden.”

Yıllar sonra döktüğüm timsah gözyaşlarım ikimizin geleceğine dair bir belirtiyse eğer karar vermemi kolaylaştırmalıydı. “Yapamam,” diye fısıldadım.

“Beden? Yapamaz mısın, yapmaz mısın?”

Onunla beraber olabilmek için bütün dürtülerime karşı savaş vermediğime onu ikna etmenin tek yolu yalan söylemektir. “Seninle birlikte olmak istemiyorum Jude.” Kelimeler boğazımı yaktı.

Yüzü tekrar sertleşmeden önce bir anlığına düştü. “Saçmalık,” dedi başını sallayıp. “Kimin yalan söylediğini anlayacak kadar yalancıları tanıyorum ben.”

Etraftaki en kötü blöfçü bendim ve Jude en iyi oyun yöneticiydi. Bu da bir şey elde edemeyeceğim anlamına geliyordu. Jude ile ilişkimizin neden yürümeyeceğine dair bin birinci sebebi bu da. “Senin tanıdığın haydut, hırsız ya da uyuşturucu satıcılarından biri değilim ben. Ağzımdan çıkan her laf yalan değil, saçmalık detektörünü yeniden ayarlasan iyi edersin.”

“İyi madem, benim seni istediğim gibi beni istemediğine ikna et.”

Benim kolay kolay bırakmayacaktı. Romantik olduğu kadar sinir bozucu bir durumdu. “Her şeyi söy...”

“Kelimeleri boş ver,” diye böldü lafımı. “Dediklerine inanmıyorum. Davranışlarınla ikna et beni.”

Bütün bu nefes alma işi yine zorlaşmaya başlamıştı. “Bunun ne anlama geldiğini öğrenmek ister miyim?”

Birdenbire, hiç uyarmadan beni paçalarımдан yakalayıp kendine çekti. Yüzüme yaklaşıp bana baktı. “Öp beni!” Dudakları benimkine o kadar yakındı ki neredeyse öpüşüyorduk zaten. “Beni geride bıraktığın sıradan biri olduğuma inandır.”

Elimde sadece tek bir itiraz kalmıştı, ondan sonrasına gücüm yoktu. “İyi bir fikir değil,” dedim sesim titreyerek.

Kolları beni sararken çenesini sıktı. “Lanet olsun Luce, öp beni,” dedi.

Ben de öptüm. Dudaklarım onun kilere dokunduğu an önceki hafta iliklerime kadar hissettiğim ağrı buhar olup uçtu.

Üzerime eğilip sırtımı zemine bıraktı. Dudakları benimkileri bir an bile bırakmıyordu. Üzerimde hissettiğim ağırlığı beni sabit tutuyor, dağılmaktan alıkoyuyordu. Bu sadece onu daha sert öpmeme neden oldu.

Ellerim sırtında, tişörtünün üzerinde kaydığında, “Lanet olsun Luce,” dedi nefes nefese.

Hemen sonrasında elleri hırkamın altındaydı. Yukarı kaldırıp keşfetmesini istediğim yerleri keşfetmeye başladı. Sadece yeteri kadar doğrulup kollarımı havaya kaldırarak hırkamı çıkarmasını bekledim. Tek elle çıkarmayı başardı ve beni tekrar yere bıraktı.

Çok yakındık, aramızda sadece benden gelecek bir kelime vardı.

O hazırdı, onu gördüğüm ilk günden beri ben de hazırdım. Eli sütyenimin altına kaydığında geçmişimizi düşünmüyordum, elinin yerini dudakları aldığı anda geleceğimizi; şu anı bile düşünmüyordum tek yaptığım anı yaşamaktı.

Elleri taytımın beline kayıp aşağı doğru çekerken dudakları boynuma hareket etti. İşini kolaylaştırmak için kalçamı kaldırdım.

“Emin misin?” dedi saçlarıma öpücükler kondururken

Sorduğu şey hakkında daha önce hiç bu kadar emin olmamıştım ama gerçeğin küçük bir kırıntısı sarhoşluğumun içine sızmaya başlamıştı.

“Bekle,” dedim nefes nefese. Hemen sonra ağzımı bir bantla kapatmış olmayı diledim.

Benimkinin üzerindeki bedeni gerildi, elleri uzaklaştı ama dudaklarının geri çekilmesi biraz daha zaman aldı. Sonunda yüzünü benim yüzümün hizasına getirip, “Tamam,” dedi perişan bir gülümsemeyle.

“Bekliyorum.” Kelimelerindeki sessiz sorular ifade-sine açıkça yazılmıştı. Neden ve ne kadar süre?

Kadınların gözdesi olan birini geri çevirmeyi başara-bilen Lucy Larson’a tebrikler!

“İstemediğimden değil, istiyorum,” dedim kalbim hâlâ dörtlüye koşan bir atın hızında atarken. “Gerçekten istiyorum ama ben bu kadar terli hâlde, sıkıcı iç çamaşlırları giyerken ve tahta bir zeminin üzerinde olsun istemiyorum ilk seferimizin.”

İşte bu yüzden evden ağızları açık bırakıp erkeklerin gözünü döndürecek iç çamaşlırları giymeden çıkmamak gerekiyordu.

Bana doğru sırtıp burnumun ucunu öptü. “Başka bir zaman,” dedi taytımı belime geri çekerken.

“En yakın zamanda,” diye vurguladım. On beş yıldır üzerinde dans ettiğim zeminde terle kaplanmış bir hâlde Jude’la sevişmenin ertelenmiş bir sevişmeden daha iyi olduğunu düşünmeye başlamıştım. Tam bunu ona söylemek üzereyken beni de kendiyile beraber çekerek doğruldu.

“Bu arada beni ikna etmeyi başaramadın.” Hırkayı alıp başımdan geçirdi.

“Bu benim gömleğimi çıkarmanından önce mi sonra mı oldu?” dedim bahsettiğim gömleği giyerken.

Bana soğuk bir bakış attı. “Önce.”

“Sadece emin olmak istedim,” dedim. Kıyafetimin kollarını dirseğime kadar çektim çünkü Jude’la öpüşüp koklaşmak vücut ısısı dâhil her anlamda ateşliydi. “Ee bu ilk miydi?”

“Daha detaylı bir anlatım olmadan bu soruya cevap-lama gafletine düşmeyeceğim,” dedi. Gözbebekleri hâlâ heyecandan kocamandı.

“Bu bir kızla bale stüdyosunda...” diye başladım, “ilk geri çevrilişin miydi?” Gülümseyip suyumdan bir yudum aldım.

“Bu ilkti,” dedi beni kucağına çekip.

“En azından bir konuda ilkim,” diye alaya aldım kollarımı onunkilere geçirip.

Eliyle çenemi kaldırdı. Ben gözlerine bakana kadar konuşmadı.

“Sen benim bütün ilklerimin sahibisin,” dedi. “Önemli olanların hepsinin.”

Dudaklarına bir öpücük bıraktım.

“Ama Luce, bana bir söz vermen gerek,” dedi yüzü kırışırken. “Eğer bir daha her şeyi mahvedersem, yanlış anlaşılma, kötü şans ya da kendi yaratılışımdan oluşu fark etmez,” durup nefes aldı, “beni bırakacağına söz ver. Beni kötü bir alışkanlıkmışım gibi atıp arkana bile bakma çünkü Tanrı biliyor geri çekilen ben olamam, buna gücüm yok.”

Olması muhtemel gerçek canımı yaktı.

“Mahvetmeyeceksin,” dedim doğru olmasını dileyip.

“Biliyorum. Ama söz vermeni tercih ederim,” dedi

elinin arkasıyla yanağımı okşarken. “İşleri batırmamak için motivasyonum olur bu.”

“Tamam,” dedim. Daha konuşmadan dediklerimden pişmanlık duydum. “Söz veriyorum.

BÖLÜM ON BEŞ

“Başını belaya girmeyecek mi?” diye fısıldadım karşıda koltuğa doğru. Kendi arabamda neden fısıltıyla konuştuğumu bilmiyordum ama önünde durduğumuz karanlık bina fısıltıyla konuşmamızı gerektiriyormuş gibi geliyordu. “Siz çocukların belli bir saatten sonra sokağa çıkma yasağınız yok mu?”

“Senin yok mu?” diye dalga geçti benimle, koltuğuma uzanıp beni gıdıklayarak.

“Evet, var,” dedim ondan uzağa kaçarken. “Ve o saat çoktan geçti. Üstelik cezalıyım ama cezalı olmakla ilgili bütün kuralları çiğniyorum şu an. Bu durumda ekstra cezalıyım.”

“Dans stüdyundaydın,” dedi boğazını temizleyip. “Hareketlerin üzerinde çalışıyordun. Ailen bunun için nasıl cezalandırabilir seni?”

“Tamamen yoldan çıkmışsın sen,» dedim, geriye dönüp yetimhaneye bir bakış atmadan önce kolunu dürtüp. Orası hakkındaki hiçbir şey samimi ya da sıcak gel-

miyordu, genç erkekleri birer yetiştirmeye hiçbir yararı olamazdı. Daha çok Cadılar Bayramı'nda arkadaşlarınıza zili çalmaları için meydan okuyacağınız türden bir yer gibiydi. "Başının derde girmeyeceğine emin misin?" Henüz gece yarısı olmamıştı ama yakındı.

"Arka pencereyi kullanıp yakalanmadığım sürece girmez," dedi kapı koluna uzanıp.

"Jude," dedim, parmaklarımı direksiyona dolayıp doğru kelimeleri arayarak.

"Evet?" Kolu bıraktı ve bana döndü.

"Sadece aramızdaki şeyin iyi ilerlemesi için gerçekten çabalamak istiyorum---"

"Ben de öyle."

"Daha fazla ileri gitmeden her şeyi dürüstlikle masaya yatırmalıyız." Endişeliydim ve endişeli olduğum zaman sesim fazla yüksek çıkardı.

"Ne bilmek istiyorsun?" diye sordu, hayat hikâyesini değil de özellikle aklıma takılan bir şeyi bilmek istediğimi tahmin ederek. Haklıydı.

Derin bir nefes alıp başladım. "Geçmişinde, şu an aramıza girebilecek biri var mı?" dedim ona dikkatlice bakarak. "Hayatında, bilmem gereken biri var mı?"

Jude kafasını salladı, kafası karışmıştı. "Bir kızdan mı bahsediyorsun?"

"Özellikle tek bir kızdan değil, geçmişindeki kızlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum, bilmek de istemiyorum ama eğer hâlâ bir şeyler hissettiğin birileri varsa bilmem gerek." Holly'nin adını bütün hafta boyunca hafızamdan silmeye çalışmıştım ama ben de bir kadın-

dımı ve sevdiğimiz adamın eski sevgililerinin adını öyle kolayca unutamıyorduk işte.

“Hey,” dedi eğilip yüzünü benimle aynı seviyeye getirerek. “Sen varsın, Luce. Sadece sen. Ve kimsenin, özellikle de senin, başka türlü düşünmene izin vermem.» İçim rahatlamıştı.

“Tamam, teşekkürler,” dedim parmaklarımı direksiyondan çekip.

“Masaya yatırmamızı istediğin başka bir şey daha var mı?”

Ona bakıp dudaklarımı ıslattım. “Benden başka yok.”

Toparlamaya vakit bulamadan gözleri şaşkınlıkla açıldı. Kıkırdayarak cevap verdi. “Ne zaman istersen, Luce. Yeri ve zamanı söyle yeter. Masayı ben hallederim.”

“Sadece masayı temizlediğinden emin ol,” dedim Jude kapıyı açtığı anda. “Benden önce üzerinde her ne varsa ondan bir hastalık kapmak istemem.” Eli kapı kolundayken öylece durdu. Aniden arabaya tekrar bindi ve ben daha tepki bile veremeden dudakları benimkilerin üzerine kapandı. Kalbim uçacakmış gibi hızlı atıyordu, Jude geri çekildi.

“Sadece sen, Luce. Başkası yok. Hiçbir zaman da olmadı.”

“Seçici bir hafızan varmış gibi geliyor daha çok,” dedim, geri gelip başladığı işi bitirmesini dileyerek.

“Sadece mutlu anıları hatırlamaya çalışırım,” dedi arabadan inerken. “Eğer seçici hafıza dediğin buysa, bu konuda iyiyimdir.”

“Ben de,” dedim o gittikten sonra. Karanlığın ya da yetimhanenin içinde gözden kayboldu.

Tanıdık bir görüntüye dönüşüyordu. Pencerenin dibinde, gerisinde annemin silüeti beliren bir ışık yanıyordu. Bütün hafta cezalıyken eve bu saatte geldiğime göre gerçekten akli sorunlarım vardı sanırım.

Çantamı kapıp Mazdadan indim, adımlarımın sesini gizleme gereği bile duymadan merdivenlere yöneldim. Ön kapıdan girdiğimde ne beklemem gerektiğinden emin değildim. Annemin ne yapacağını bilmeyi ummak yazı tura atmak gibiydi. Bir sabah soğuk ve uzak durup bana insanlığın başına gelen bir felaketmişim gibi davranabilirdi. Ve akşam da kurabiye pişirip, bugün sınıfta ilginç bir şeyler öğrenip öğrenmediğimi soruyor olabiliirdi.

Yıllar boyunca onu tahmin etmekte başarılı olmuş-tum, her zaman beni neyin beklediğini bilip ona göre hareket ediyordum. Şimdi işler değişmişti. Anne ve babası bencilliğin sağladığı kaçıştan faydalanabilsin diye rutinlerini manipüle etmeyi başarmış bir ergen olarak şu an, onarılamaz bir biçimde mahvolmuş olmalıydım. Ama değildim. Annemin çocukluğumdaki hâline yavaş yavaş geri döndüğünü görmek, bütün olanlardan sonra ailemiz için hâlâ bir umut olduğunu hissettiriyordu bana. Belki eski hâlimize dönebilirdik, hiçbir şeyi unutamazdık ama atlatabilirdik.

Çocukça bir dilekti ama yine de o dileğe tutunmaya çalışıyordum.

Kapıyı açıp annemin üzerime atılmasını bekleyerek

durakladım holde. Azarlayacak mı yoksa gülümseyecek mi emin değildim. İkisini de yapmadı. Bütün dikkati bilgisayarından başka bir şyde değildi.

“Merhaba anne,” diye selamladım, çantamı sandalyenin yanına bırakıp. “Uyumaya gidiyorum.”

“Lucy?” dedi aklı karışmış bir ses tonuyla. Sandalyesinde dönüp önce bana sonra da arkamdaki duvarda asılı duran saate baktı. Gözleri şişmişti. “Eve bu saatte mi geliyorsun?”

Harika. Babam gibi olup çıkmıştı. Kendi evinde neler döndüğüne dair en ufak bir fikri yoktu ama yeri geldiğinde sesini yükseltecek kadar da düşünceliydi.

“Evet,” dedim tezgâhın köşesinden bir elma kapıp. “Yeni bir dans figürü için stüdyoda pratik yapıyordum. Zaman aklımdan çıkıp gitmiş. Üzgünüm.” Kafamı kaldıramayacak kadar utanıyordum. Yalan söylemek bir gün özgeçmişimde üst sıralara yazabileceğim kadar iyi yapmak istediğim bir şey değildi.

“Ah, anlıyorum,” dedi gözlüklerini çıkarıp saçlarının üzerine kaldırırken. “Sorun değil ama bir daha eve bu kadar geç döneceğin zaman arayıp haber ver.”

“Evet, elbette,” dedim kavanozdan birkaç kurabiye alıp. Bir haftadır ilk kez aç hissediyordum kendimi. “İyi geceler anne,” dedim merdivenleri tırmanırken.

“Lucy, bekle,” dedi masasından bir şey alıp odadan çıkarak. “Bu sabah geldi bu.” Sırıtıp duruyordu. Annem daha önce de gülümserdi ama en son ne zaman böyle sırtıttığını hatırlamıyordum. Elinde tuttuğu içine bir şeyler tıkıştırılmış ambalaja bakınca neden sırtıttığını

anladım. Dizlerim oracıkta çözölüp merdivenlere yığılacaktım neredeyse.

“Juillard,” dedi paketi iki eliyle birden bana uzatıp. Geçtiğimiz yıl boyunca bunu beklemiştim. Aslında, Juillard’ın ne olduğunu öğrendiğim andan itibaren bunu bekliyordum. Ve şimdi buradaydı, annemin elinde öylece duruyor, nasıl bir gelecek yaşayacağım konusunda benim yerime karar veriyordu. Postadan çıkan bir parça kâğıdın, senelerce hayalini kurduğum hayatı yaşamama izin veriyor olması gerçekten inanılmazdı.

“Bu şey oldukça ağır,” dedi, paketi daha da yaklaştı-
rıp. “Ve fiziksel yeteneklerim bana diyor ki içindeki bir kabul mektubu. Hemen aç ve kutlamaya başlayalım.”

Juillard. Dans. Hayaller. Gelecek. Hepsi oradaydı ya da değildi, bir zarf kadar uzaktı bana. Ama henüz bunun için hazır değildim.

“Teşekkürler anne,” dedim zarfı kapıp hızla merdivenlerden çıkarken.

“Açmayacak mısın?” diye sordu, bana kafayı yemişim gibi bakarak.

“Şimdi değil,” dedim esneyerek. “Çok yorgunum ve muhtemelen ilk paragrafı bile okuyamadan uyuyup kalacağım. Yarın bakarım.”

“Lucy?” Sesi gergin, endişeliydi.

“Ben iyiyim, anne,” dedim merdivenlerin tepesinden aşağıya bakıp. “Yemin ederim. Sadece yorgunum. Açar açmaz haber vereceğim ilk kişi sen olacaksın.” Zarfı ona doğru salladım.

“Pekâlâ,” dedi, nasıl biliyorsan öyle yap bakışıyla. “Bazen seni hiç anlayamıyorum.”

“Ben de seni,” diye mırıldandım, odama doğru koşup.

Paket bütün hafta sonu boyunca durduğu masamın üzerinden bana musallat olmuştu. Annem ısrar etmemişti ve ben de o lanet zarfı açacak cesareti kendimde bulamamıştım. Cumartesi sabahı ilk iş olarak beni arayan Jude’a meseleden bahsetmemiştim bile. Onunla o geceyi tekrar yaşamak, bir filme, yemeğe gitmek ya da o gün bale stüdyosunda yarım bıraktığımız işe kaldığımız yerden devam etmek istiyordum ama görünüşe göre, yetimhanede kalmak eğer okulla alakalı işleriniz yoksa hafta sonu çalışmak demektir.

Bu yüzden yatak odamda bitmeyen bir savaş verip, Cuma gecesinin etkilerini üzerimden atmak için bütün hafta sonu yorgunluktan ölene kadar sonu dans ettim. Pazartesi sabahı bundan daha hızlı gelemezdi.

Mazda’yı park ettim ve dersten on dakika önce metal detektörlerden geçtim. Koridorlarda birkaç erkenci öğrenci ve yorgun gözlerle etrafa bakan öğretmenlerden başkası yoktu. Jude’un dersten bu kadar erken bir saatte okula gelmeyeceğini biliyordum ama bu beni dolabının önüne gidip kontrol etmekten alıkoymadı. Boş dolabın önünde kaşlarımı çatmak üzereyken güçlü bir el benimkini yakaladı ve koridorun diğer ucuna çekti. Elimi kimin tuttuğunu anlamak için gri tişörtü ya da paralanmış bereyi tanımamama gerek yoktu.

Jude hiçbir şey söylemedi, bana bakmadı bile, sadece koridorun sonundaki boş bir sınıfa girene kadar peşinden sürükledi.

“Sana da günaydın.” Ama sözlerim Jude beni duvara yapıştırđığında yarım kaldı. Elleri ve dudakları bütün hafta sonu bu anı beklemiş gibi bedenimde geziniyordu.

Ellerimi boynunda birleştirip öpücüğüne karşılık verdim. Sonra da, yeterince yakın olmadığımız için, bütün dansçı gücümü ve esnekliğimi ortaya koyup yukarı kaldırdığım bacaklarımı Jude’un beline doladım. Beni duvara daha güçlü bastırıp inledi, dudakları o kadar hararetle hareket ediyordu ki nefes bile alamıyordum. Umurumda değildi. Aslında Jude Ryder’in öpücüğü nefesimi kestiği için bayılıp kalmak, hayatta deneyimlemek istediğim şeyler listesine girebilirdi.

İşte o anda, tam da sonunda bütün yolu kat edeceğimizi düşünürken dudakları yavaşladı, beni yere indirdi. şimdi yavaşlamanın zamanı değildi, içimde uyanan her şey eğer devam etmezsek patlayacakken duramazdık. Dudaklarıma son bir öpücük bıraktığında inledim.

“Günaydın,” dedi bir aptal gibi sırtarak. Bir adım geri gittiğinde tekrar inledim.

“Ben de seni özledim.”

Ona kızgın bir bakış atmak istedim ama birkaç dakika önce sizi nefes kesici bir biçimde öpen adam tam dibi-nizde sırtırken bunu başarmak imkânsızdı.

“ ok kabasın.”

“Biliyorum,” dedi saçlarını geriye itip. “Ama bütün hafta sonu bunu düşündüm. Ger ekleştirmem gerekiyordu.”

“Bütün hafta sonu boyunca bu anı mı hayal ediyordun?” Midem altüst oldu.

“Tek düşünemediğim buydu.”

İki misli bir altüst olma. «Beklentilerini karşıladı mı?»

“Aştı bile,” dedi eğilerek. “Ama hayalimde kısa bir okul eteği giyyordun ve altında da hiçbir şey yoktu.” Boynumu öperken dudaklarının aldığı gülümseme şeklini hissettim.

“Yarın yeni bir gün,” dedim, bacaklarımı ızdırıp içinde birleştirip. «Beklentilerini yüksek tutmaya devam et.»

“Bunu yapabilirim,” diye fısıldadı dişlerini kulağıma geçirirken.

“Küpemi yutma sakın,” dedim, nefeslerim yeniden ritmini kaybetmişti. “Bir gümüş halkasının mideye hiç de iyi gelmediğini duymuştum.”

“Burada küpe yok,” dedi, kulağıma ikinci bir nazik ısırik bırakırken.

Yeniden inledim ama bu kez kızgın bir inlemeydi. “O hâlde beni duvara yapıştırdığın sırada düşmüş olmalı,” dedim, ona bir bakış atıp sonra da halıya eğilerek. Ellerimle küpeyi arıyordum.

“Küpe taktığından emin misin?” diye sordu, yanı başımda durup yeri tararken. “Gördüğümü hatırlamıyorum.”

“Sanırım bu sabah geri kalan dört hissi es geçip sadece dokunmaya odaklandın,” dedim ona bakıp. Halıyı daha net görmek için dizlerimin üzerine kalktım. Ders her an başlayabilirdi ve ben en sevdiğim küpemi geride bırakmadan önce bütün odayı inceleyebilirdim.

Yakınımdan yürüyerek zemini benimle birlikte taramaya başladı. “Açık ara farkla en sevdiğim duyu olduğundandır.”

“Şaka yapıyorsun?” dedim ironik bir biçimde, halıyı santim santim incelemeye hazır bir hâlde tekrar eğildim.

“Ah!” diye inledim, dizlerim üzerinde doğrulup bir tutam saçımın az önce yolunmadığını umarak.

“Luce, bekle. Kıpırdama,” dedi Jude kafamı sabit bir şekilde tutup. “Sağın bir şeye takıldı.” Aksi yönde çekip kurtarmaya çalıştım ama saçım fena takılmıştı.

“Düğmene takıldı,” dedim, bu kadar kısa bir saçın bu kadar ufak bir metal parçasına takılmasına olanak veren kadere hayranlık duyarak.

“Hareket etme,” dedi kafamı sabit tutarak. “İşleri daha da kötüleştiriyorsun.” Tekrar geri çekildim, acı ile yüzümü buruşturdum. “O hâlde bana ne yapmam gerektiğini söylemeyi kes ve çözmeye başla.”

Güldü, kahkahasını bastırmaya çalıştı ama beceremiyordu.

“Eğleniyorsun, değil mi?” dedim kafamı kaldırıp birkaç tutam saçın arkasından ona bakarak.

“Keşke aksini iddia edebilsem ama bu bir yalan olurdu,” dedi kahkahaları arasında.

“Çok zararlısın,” dedim belinden yakalayıp kendimi saç çekilmesine hazırlayarak.

Tam ben kafamı geri çekmek için dişlerimi sıkarken, kapı ardına kadar açıldı ve içeriye ışık süzüldü.

“Aman Tanrım!” dedi bir ses, girişte donakalıp.

Bir çocuk önündekinin omzundan fırladı. Telefonunu kaldırdı. Jude’un önünde durduğum yere yöneltti kamerasını. Ellerim Jude’un belinde, onun elleri benim başımdaydı ve o an flaş patladı.

“Bunu kesinlikle internete koymam lazım.”

Bütün her şey söylenip, yapılıp, çözüldüğünde Jude ve benim resmim virüs gibi yayılıp öğle arası gelemenden on bine yakın izlenme aldı. Resmi çeken ikinci sınıf öğrencileri telefonlarından oldular ve bir daha Jude’la aynı koridorda yalnız kalmaya cesaret edemeyeceklerdi ama onun dışında Jude kırılan telefonlar ve onun hışımına uğrayan bir duvar hariç imkânsız başarıp öfkesini kontrol altında tuttu. Jude’un yeni bir sabıka kaydına balıklama dalmamasından o kadar etkilenmişim ki bütün Southpointe öğrencilerine ve fotoğrafımızı gören ülkenin batı kesimine sabırla yaklaşabildim.

Doğrusu kendimizi savunup aslında dizlerimin üzerinde ellerim onun belinde ve başım fermuarında hâlime neyin neden olduğunu açıklamaya bile çabalamadım çünkü... Çünkü akli başında kimse gerçeğe inanmazdı.

Sonunda yine bir sürü bakışın ve fısıldaşmanın hedefi oldum. Kızlar bana dünyaya yok etmeye gelmiş bir şeytanmışım gibi bakarken erkekler sanki beni onların önünde diz çökmüşüm gibi hayal edercesine gözleri kocaman, ağızları kulaklarında izliyorlardı. Kızları anlayabiliyordum, bir kere yaptıysam onların erkek arkadaşlarına da aynı muameleyi göstermeme ne engel olabilirdi ki? Böyle bir aşığılamayı anlayabiliyordum, çünkü ben de bir kızdım. Ama erkekler buldukları herkese ve her şeye sulanan azgın köpeklerdi sadece. Yanımdan geçenken laf atanlardan birkaçına hareket çektim.

“Morrison!” diye bağırdı Jude birkaç sıra önümde tanıdık bir ifadeyle bakan oğlana. “Gözlerinden olmak istemiyorsan başka yöne çevir.”

Morrison başını Jude’a çevirdi. “Ryder, ne şanslı bir piçsin sen.”

Karşı koyması imkânsız bir dürtü elimdeki kremayla kaplı jöleyi doğruca Morrison’un suratına fırlatmamı söylüyordu. Hedefim yakın mesafedeydi ama Jude önüme geçip koluyla beni arkasına aldı. “Eğer sevgilimin akıllı, zarif, kibar ve dürüst biri olduğu için böyle diyorsan haklısın,” dedi Morrison’un karşısına dikilip. “ama değersiz bir şeyleri referans alıyorsan üniversite tercihlerinde bazı düzenlemeler yapmanı öneririm, çünkü eğer bir topun peşinde koşamayacaksan Arizona Üniversitesinin seni kabul edeceğini sanmıyorum.”

Morrison eliyle Jude’a selam verip yemek sırasındaki üç arkadaşının kahkahaları eşliğinde önüne döndü.

“Sonradan görme piçler,” diye fisıldadı Jude onları izlerken. “Eğer bir daha sana dil uzattıklarını ya da baktıklarını görürsem alt sınıfın işlerini nasıl hallettiğini öğrenecekler.”

Etrafından dolanıp karşısına geçtim. “Bu sana yasalara uymaya kararlı birinin sözleri gibi mi geliyor?” diye sordum bir parça pizzayı tabağıma koyarken. “Ya da söz verdiği bir...”

“Kız arkadaş,” diye doldurdu boşluğu kolunu omzuma atarken.

“Ya da hiçbir şeyi mahvetmeyeceğine dair söz verdiği bir kız arkadaş olan birine? Bazı insanlara göre kasıt

olmadan adamı öldürmek işleri berbat etmek anlamına gelebiliyor.”

“Ah be kadın,” diye içini çektikten sonra yanağını benimkine yasladı, “beni fazla sıkıştırıyorsun. Her anlamda hem de.”

“Az önce beni Morrison ve tayfasına yaklaşmamam için uyarın kimdi acaba?” dedim. Yemekhanedeki kadın beni parayı verirken gözlerindeki yargılamayı saklamayı denemedi bile. Birileri daha görmüştü demek fotoğrafımızı.

“İyi,” deyip yumuşadı. Beni bahçeye doğru yönlendirdi. Ya aklımı okumuştı ya da o da benim gibi bakışlardan ve imalı sorulardan usanmıştı. “O piçlere dokunmayacağım.” Kapı kolunu tutup geçmem için açtı. “Ama bunu yapmaları için birilerine para vermeyeceğime dair söz veremem,” diye ekledi ben geçerken.

Karnına bir yumruk attım.

“Küpeni buldum,” dedi cebinden gümüş halkayı çıkarırken.

“Neredeymiş?” dedim. Alıp olması gereken yere taktım.

“Baksırımın içindeymiş.”

“Nasıl oldu da oraya girmeyi başardı?” diye sordum bütün düşüncelerim bakırına yönelirken.

“Bilmem,” dedi neredeyse boş bahçede yürürken, “ama az daha bir piercingim olacaktı aşağı tarafta.”

Kaybolup bulunan küpeme dokunurken kahrkaha attım. Onun sabahı benimkinden daha iyiydi. Çimlerin üzerinde yürüyüp boş bir masaya oturduğumuzda kim-

se bize bakmadı. Yanınıza hırka almış olmayı dileyeceğiniz soğuk bir gündü ama Jude'un kolu beni sardığında kendimi hayatım boyunca bir daha hiç hırka almamayı dilerken buldum.

"Sevgili ha?" dedim pizzayı onun önüne koyarken.

"Sevgili," diye belirtti. "Sonunda soru işareti yok."

Tabağıma doğru gülümsedim. "Kaçınıcı oluyorum peki?"

İçini çekti. "İlk. Ve tek. Daha önce de söyledim Luce. Sen benim için ilksin ve Tanrı izin verir de bunu berbat etmezsem, sonuncusun da."

Elimdeki elmadan ısırık almamam iyi bir şeydi, çünkü aksi hâlde boğulabilirdim. Buluşmalarımızın sayısının üç katı kadar hapse girip çıkmış sevgilimin günlük bir muhabbetin içine sonsuza kadar lafını ilıştirmesi beni rahatlatmaktan ziyade korkutmalıydı ama öyle olmadı. Yarın evlenelim, ertesi gün çocuğumuz olur demeye çalışmıyordu. Söylemek istediği 'belki bir gün'dü. Yine de bu 'belki bir gün' lafı benim gibi parlak gelecek hayalleri kuran bir kıza cazip gelmemeliydi.

"Kaç kızla birlikte oldun Jude?" Bu muhtemelen bir kızın Jude gibi birine sorabileceği en kötü soruydu. Elliden daha aşağı bir sayıyı umuyordum. Pizzasını ısırmasından geri bıraktı. "Özel biriyle karşılaştığımda anlamama yetecek kadar."

"Ve yetecek kadarı açmak istersek bu..." Ben de elimdeki elmayı bıraktım. Böyle bir konuda sohbet etmek beklenildiği üzere iştah kaçırıyordu.

"Luce, artık geçmişim hakkında konuşmak istemiyo-

rum. Kaç defa işleri sarpa sardırduğım hakkında sohbet etmek de istemiyorum,” dedi elleri yumruğa dönüştürken. “Siz kızların sizden önce kaç kızı becerdiğimizi öğrenmeye meraklı olduğunuzu biliyorum ama sana cevap vermeyeceğim. Çok fazla, muhtemelen aklındaki sayıdan çok daha fazla,” mideme bir yumru oturdu, “ama hiçbirini sevmemiştim, onlar da beni sevmediler.

“Kulağa romantik geliyor,” diye söylendim tabağımı önümden iterek.

“Öğrenmek isteyen sendin,” dedi bana dönüp.

“Dinle, benim gibi birine cevabını bilmek istemediğin sorular sorma Luce, çünkü sana karşı dürüst olacağım. Pişman olmak istemiyorsan geçmişimi eşelemekten vazgeç.”

Bunu daha önce öğrenmiştim ama geçmişini, şimdisini ve geleceğini bilmediğim biriyle nasıl bir ilişki yürütebilirdim ki? “Madem hiçbirini önemsemiyordun ve onlar da sana değer vermiyorlardı, neden...” Aklıma gelen her kavram yanlış gibiydi. “Yaptın bunu?”

“Bilmek istiyor musun?” dedi gözleriyle meydan okuyarak. “Gerçekten bu gibi şeyleri öğrenmek istiyor musun?”

Aptal bir kız olduğumdan başımı salladım.

Jude da benim hareketimi tekrarladı. “Benim için bir kaçıştı. Hayatımın bir cehennem olduğunu bir süre olsun unutmak için bir yoldu. Kızlar içinse,” dedi omuzlarını kaldırıp, “doktor ya da belediye başkanı ailelerinin kızlarının kötü çocuk kelimesinin karşılığı olan biri

tarafından becerildiğini öğrenip çileden çıkmaları için kullandıkları bir araçtan başka bir şey değildim. Ya da görmezden gelemeyeceğim kadar seksilerdi ve yatağım-dalarken nasıl görüneceklerini merak etmişim.” Du-dakları yukarı doğru kıvrılmaya başlamıştı ki dirseğimi karnına geçirip gülümsemeyi oluşmadan yok ettim.

“Hiç de komik değil,” diye azarladım. Ona somurt-mak imkânsız olduğundan masaya somurttum.

“Pardon, pardon,” dedi kolumu okşayıp. “Alay etmek iç karartıcı anılarımla baş etmenin tek yolu oluyor ba-zen,” dedi çenemi kaldırıp.

“Ama içinde şaka olmayan acı gerçek şu ki onları hiç umursamadım, onlar da beni.” Gözlerimin içine baktı. Böyle bakan birinin söylediklerinde dürüst olmaması mümkün değildi.

“Tamam,” dedim bu konunun artık aradan çıkmasıyla rahatlayıp.

“Ve eğer bilmek içini rahatlatacaksa onlarla yaşadığım seks tatmin edici değildi ve beklentilerimi karşıla-mamıştı.”

“Hiç de rahatlatmadı ama dip not için sağ ol,” dedim elmamı yeniden alıp.

“Biliyor musun ikimiz seninle ya nefessiz kalana ka-dar öpüşüyoruz ya da mezarlarından hiç çıkarılmaması gereken konular yüzünden kavga ediyoruz,” dedi pizza-dan bir ısırık alıp. “Neden normal, gündelik bir konuş-ma yapamıyoruz?”

Elmamı çiğnerken bir yandan da bunu düşündüm.

“Haklısın.” dedim. “Eğer politik görüşünü, hava hakkında ya da en son gittiğin film hakkında ne düşündüğünü bilmiyorsam nasıl bir erkek arkadaşsın ki sen?”

“Mesaj alınmıştır.” dedi kahkaha atıp. “Günlük saçmalıkları ve artık çürümüş mevzuları bırakalım. Aklım başımdan gidip konuşamayacak hale gelene kadar öpüşelim,” kaşlarını kaldırdı, “aklında başka bir şey varsa o da olur.”

“Tam da tatmin edici bir ilişkiye benziyor dediğin.” Oturduğum yerde dönüp onunla yüz yüze geldim. Bir konuda haklıydı; Ögle arası konuşmalarıyla işim bitmişti.

Elindeki pizza parmaklarının arasından kayıp yere düştü. “Tatmin edicinin ne olduğunu göstereyim sana,” dedi diğer dudaklarına bakarken.

Dudakları benimkilere öyle yakındı ki tadını alabiliyordum. Derken masanın üzerine fırlatılan bir çanta sesi geldi diğer taraftan.

“Merhaba Lucy.”

“Tanrım, sen bana yardım et.”

Jude ve Sawyer’ın cümleleri üst üste geldi. İkisi de birbirlerine dönmüştü.

“Ryder,” dedi Sawyer elini uzatıp. Sawyer geri çekip cebine koyana kadar eli bir süre havada kaldı. “Nasıl gidiyor?”

“Mükemmel gidiyordu.”

Bacağını dürtüp uyardım. Sawyer şu ana kadar kibar davranmıştı.

“Tabii ki,” dedi Sawyer gözleri ikimizin arasında gi-

dip gelirken. "Böldüğüm için üzgünüm. Sadece bir şey söyleyip sizi rahat bırakacağım."

"Eh," dedi Jude kolunu sahiplenici bir tavırla bana dolayıp. "Söyle o bir şeyi."

Sawyer gülümsedi. "Lucy'i partiden sonra eve benim bıraktığımı öğrenip yanlış bir fikre kapılmanı istemedim. Yardıma ihtiyacı vardı ve ben de yardım ettim. Seninle birlikte olduğunu biliyorum."

"Bu dediklerin bundan sonra onu koridorda her gördüğünde gözetlemeyeceğin anlamına mı geliyor?" diye sordu Jude gözlerini Sawyer'a dikip.

"Denerim," dedi boynunu gerip. "Güzel bir kız o Ryder. Şanslı bir adamsın."

"Sanki bilmiyormuşum gibi neye sahip olduğumu söyleme bana," dedi Jude kolları sıkılaştırırken.

"Jude," diye uyardım.

"Sakin ol koca adam." Sawyer ellerini kaldırıp geri adım attı. "Seni kızdırmak istememiştim, sadece aklımdakileri söyleyip yemeğime dönmek istedim." Bana baktığında gülümsemesi genişledi. "Beşinci derste görüşürüz Lucy."

Dönüp kapıdan geçmeden önce ona el salladım.

"Bu aptaldan daha fazla nefret edebileceğini sanmıyordum ama aptallığının sınırı olmadığını bilmeliydim." Jude Sawyer'ın geçip gittiği kapıya kötü bir bakış attı.

"Daha önce öfke kontrol problemin olabileceğini söyleyen oldu mu?" dedim ona bakıp. Gözlerindeki nefreti gören biri hayatında hiç kimseye Sawyer'a beslediği kadar kin beslemediğini düşünürdü.

Yüzü birazcık yumuşadı. “Ergenliğimden beri sadece birkaç düzine kişi.”

Parmaklarımı onunkilerle birleştirip elmamdan bir ısırık daha aldım. “Her gördüğünde seni çileden çıkaracak kadar ne yaptı Sawyer Diamond?” dedim ağzımdaki elmayı çiğnerken. “Abartılı kişilik algısı ve renk paletinde kendine yer bulamayacak kadar beyaz dişleri dışında çok da kötü biri gibi görünmüyor bana.”

Jude bana döndüğünde göz bebekleri siyaha dönmüştü. “Sawyer Diamond Tanrı’nın korumasını çektiği birinin başına gelen her şey. Onun gibileri özellikle senin gibi kızın ikinci şansını ya da anlayışını hak etmez. Çünkü ona gösterdiğin yakınlığı seni kandırmak için kullanır.” Elleri kollarımı sıkıca tuttu. “Ondan uzak durmanı istiyorum Luce. Onunla konuşma, ona bakma ya da hiçbir şekilde karşılaşma. Anladın mı beni? Çünkü bütün amacını inkâr edip ikimizin tarafındaymış gibi davranıyor ama seni o kadar arzuluyor ki büyük ihtimalle şimdi tuvalette seni düşünerek kendini tatmin ediyordur.”

“İyy, Jude,” dedim suratımı ekşitip. “İğrenç.”

“Ondan uzak dur Luce,” dedi. “O pisliği on yıldan fazladır tanıyorum ve bir şeylerin peşinde olduğunu anlayabiliyorum.”

Zil çaldı. İkimizde oflayıp yarısı yenmiş yemeklerimizi çöpe attık. “O çocukla üç dersim ortak. Nasıl uzak durabilirim ki?” Jude çantalarımızla uğraşıp sonunda sırtına attı.

“Onu her gördüğünde bacak arasına tekme at,” dedi sesindeki alaycılıkla, “birkaç defanın sonunda senden uzak durmayı öğrenir.”

“Neden bunu düşünemedim acaba?” dedim avucumu alnıma vurup.

“Çünkü sen tatlı ve masum bir kızsın ve böyle kötücül şeyleri bilmezsin,” dedi bahçe kapısını benim için açıp. “Pis ileri bana bırak. Sen olduğun gibi tatlı ve masum kal.”

“Başkalarının bacak arasına tekme atmak senin dünyanda pis iş sayılmıyor mu?”

“Eğer o kişi Sawyer Diamond ise,” dedi kendi kendine sırıtip. “Zevkli bir işten başka bir şey olamaz.”

Sisters Planet

BÖLÜM ON ALTI

Birkaç hafta geçti ve Southpointe Lisesinin yeni oyun kurucusu herkesin diline düşünce fotoğraf mevzu da tarihteki yerini aldı.

Jude ezelden beri lanetli bir akımı tek başına konferansın en üst sıralarına taşıdı. Durum 4-1'di. Kaybettiğimiz o maç da Jude'ı takıma zorla sokmamdan önceki sezonun ilk maçıydı.

NFL'de⁴ meşhur bir oyun kurucu olunca kazancının yarısını istediğimi söyledim. Hepsini alabileceğimi söyledi. İronik olan şuydu ki ben bunu söyledikten hemen sonra Koç A bir öğreniyor ki Cuma günkü maça bir sürü yetenek avcısı gelecekmiş. Takımdaki bütün çocuklar ailelerine ve kız arkadaşlarına yollarının PAC 12'ye⁵ kadar açık olduğu konusunda hava atıyordu; ama herkes biliyordu ki bir düzine gözlemcinin Southpointe maçına gelmesinin tek sebebi Jude Ryder'dı.

⁴ National Football League, Amerikan Ulusal Futbol Ligi. (ç.n.)

⁵ Pacific-12 Conference. Amerikan Kolej Sporları 1. Ligi'nde on iki Pasifik üniversitesinin oluşturduğu konferans. (ç.n.)

Haftalardır uzak durduğum bir ses, “Altın ve kırmızılar içinde çok hoş görünüyorsun,” dedi arkamdan.

İç çekip Jude’un nerede olduğuna baktım. Onun yanında ufacık gözükten bir yığın liseli çocuğun arasında tamamıyla anının içindeydi.

Öyle olunca ben de cevap verdim, “Merhaba Sawyer.” Daha coşkulu olabilirdim ama ondan kaçınmamın bir sebebi vardı sonuçta. Eğer Jude onun uzak durulması gerektiğini söylüyorsa demek ki o uzak durulması gereken bir insandır.

“Ne?” dedi yanıma gelerek. “Gerçekten benimle konuşsun mu? Bu imkânsız!”

“Neden seninle konuşmadığımla ilgili laf mı sokuyorsun?” dedim. Dans kostümümün üstünü çekiştirdim. Çoğu lise dans takımı gibi iş kıyafete gelince Sout-hpointe’nin sloganı da “az ama öz”dü. Sawyer’ın gözleri üzerimde gezene kadar, kapalı olmayan yerlerim beni o kadar da rahatsız etmemişti.

“Kusura bakma,” dedi biraz daha yaklaşarak. Kenara çekildim. “Egom incindiğinde işi otomatik olarak şakaya vuruyorum.” Kollarını kavuşturup sıralanan takımların olduğu sahaya baktı. Olur da Jude topu geriye göndermeden önce yukarı bakarsa diye bir adım daha kenara çekildim. Eğer Sawyer’ı yanımda görürse oyunun ortasından sahadan fırlayıp geleceğini biliyordum. “Jude nasıl?” diye sordu gergin bir şekilde. Pantolonunun içine sıkıştırdığı formasına özellikle bakarak ona ve kulübedeki yerine bir göz attım. “Harika!”

Sawyer skor tabelasına bakarak güldü. “Görebiliyorum. Eğer oyun geri kalanında da böyle devam ederse,

yarın sabaha en az yirmi tane burs teklifiyle kalkacak.” Okulların renklerini giymiş, kasketli gözlemci grubunun olduğu şeref tribününe doğru baktı. Bir düzineyken iki olmuşlardı ve hiçbir de bu gece Jude’dan gözlemini ayırmamıştı. Hepsinin ağzını sulandırmıştı ve ben de onunla çok gurur duyuyordum. Bu gece için onun için özel planlarım vardı. Ben ne kadar aksini istesem de Jude, bu son birkaç haftadır işleri ağırdan almamız için ısrarcıydı. Ama aldığım iç çamaşırı ve planladıklarımı gördüğünde ağırdan alma işini sonsuza dek rafa kaldıracaktı.

Sawyer boğazını temizleyene kadar onun burada olduğunu unutmuştum. “Seni özledim Lucy.”

Kahretsin. Şimdi hiç sırası değil. Dans ekibi devre arası için hazırlanıyordu ve Jude’un Sawyer’ın yanımda olduğunu gördüğüne emindim. Biraz daha dans arkadaşlarıma doğru ilerledim.

“Neden benden kaçıyorsun?” diye sordu Sawyer. Tekrardan dibimde bitmişti. “Seni anti-Sawyer Diamondcı yapacak ne söyledi Ryder sana?”

Üç hafta kendimi tutmuştum ama Jude’un onu apış arasından tekmeleme tavsiyesine kulak asmaya çok yaklaşmışım.

“Senden kaçınıyorum, çünkü Jude söyledi. Senin birlikte takılmamam gereken biri olduğunu söyledi.” Kendimi ona açıklama ihtiyacı hissetmiyordum ama biraz bağırarak iyi gelmişti.

“Ryder’ın sana söylediği her şeyi yapıyor musun?”

Tamam, işte şimdi sinirden kuduruyordum. Erkek

arkadaşının her dediğini yapan omurgasız biri olduğumu ima ederek beni öfkeliendirmişti.

Ona dönerek, adım adım yaklaştım ta ki çitlere dayanana kadar. “Bana bak seni kendini beğenmiş züppe,” dedim. Onu tokatlamamak için ellerimi belime koymuştum. “Senden uzak duruyorum, çünkü senden hoşlanmıyorum. Bana bakış şeklini, bana gülümsemeni ya da bu her şeyi kendine hak gören hallerini sevmiyorum. Sanki burası seninmiş gibi koridorlarda gezinmeden hoşlanmıyorum. Hele her gün müzik grubunun masasına mısır taneleri atmandan nefret ediyorum. Gösteriş meraklısı, sinsî ve kaba.” Daha edecek yüzlerce hakaretim vardı ama devrenin bittiğini bildiren zili duydum. “Ve de çirkin,” diye ekledim. Biliyordum ki Diamond gibi birine en çok bu batacaktı.

Birden çitten uzaklaşıp bana doğru gelerek, “Ona Holly’i sormadın mı hâlâ?” diye sordu.

Geri gittim. “Buna gerek yok,” dedim. “Ona güveniyorum. Güven, Sawyer. Sözlükten anlamına bakıp bir denemelisin.”

“Belki de bir gün sen, o güvenini de yanına alıp, Jude’u Valley View Park’taki harabe karavana takip etmelisin,” deyip sıralara doğru ilerlemeye başladı. “Bir bakarsın ‘güven’ neymiş diye bakması gereken Jude çıkar.”

Çimenliğe düşmeden önce Sawyer’ın gözden kaybolmasını bekledim. Hareket edemiyor, nefes alamıyordum. Ve bir de üç dakika içinde yeni bir dansa başı çekecektim. Sawyer’ın beni etkilemesine izin verdiğim

için kendime kızmıştım. Ama daha da fazla içime yenden o şüphe tohumlarını ekmesine izin vermeme kızmıştım. Jude'a güvenebilirdim. Ona güveniyordum. O hâlde eden kalbim ağzımda hissediyordum. Midem neden patlayacakmış gibi hissediyordu? Neden Holly isminden bile nefret ediyordum?

Dans ekibi etrafımda bir çember oluşturup eğilmiş suya ihtiyacım olup olmadığını soruyordu. Kafamı hayır anlamında salladım. Takımı sahadan dışarı çıkartan Jude'un olduğu tarafa baktım. O adama güveniyordum. O adama âşık oluyordum. Düşüncelerimi okumuş gibi o anda dönüp yüzünde benim hâlimi görünce kaybolacak hazır bir gülümsemeyle bana baktı. Etrafindan oyuncular geçerken aniden durdu. Sahanın öbür ucundan bana doğru koşarken yüzündeki gülümseme silinmişti.

"Şimdi değil, şimdi olmaz," diye kendi kendime söyledim. Ülkenin en iyi yirmi koçunun onu izlediği bir maç Holly'i gündeme getirme zamanı değildi. Sonra maç bittikten sonra beni kovalayan bu Holly hayaletinden kurtulabilirim.

"Luce," dedi kaskını çıkarırken. "İyi misin?" Ellerini yüzüme koydu.

Hayır, dürüst cevap olurdu ama evet, vermem gereken cevaptı. Güvenle ilgili benim de bir şeyleri düzeltmem gerek sanırım.

"İyiyim," deyip yanağımı eline yasladım. "Biraz başım döndü sadece. Yine yemek yemeği unuttuğum," diyerek umutsuz vakaymışım gibi gözlerimi devirdim.

Jude, “Biri su getirsin!” diye bağırdı. “Bir paket de yiyecek bir şeyler!”

Bana dönüp yavaşça öptü. “Lanet olsun kadın, benim için anlamın çok büyük. Ye, tamam mı?”

Birinin uzattığı karton bardağı alırken kafa sallayıp onayladım.

“Azarlanması gereken savunma hattım var, gitsem iyi olacak.” Yanağımdan öpüp ayağa kalktı.

Bir yudum daha alıp, “Ve de etkilenmesi gereken bir sürü gözlemci,” diye ekledim.

“O iş çoktan halloldu,” deyip kaskını geri taktı.

Güldüm. “Tamam, git bakalım ukala şey. Maçtan sonra görüşürüz. Planlarım var,” dedim kaşlarını kaldırarak.

Durdu, yüzündeki ifade okunmaz bir şekilde geriye baktı. “Hey Luce, bu akşamı erteleseک olur mu? Her tarafım ağrıyor zaten, eve sağ salım gidebilirim şanslıyım. Yarın akşam olur mu?”

Midemdeki patlama hissi tepeye çıktı. “Birinin seni bırakması gerekmiyor mu?”

“Meyers çoktan eve bırakmayı teklif etti,” dedi yere bakarak. “Böylece beni beklemek ve koca bebeğin buz ve ağrı kesici diye mızımızlanmasını dinlemek zorunda kalmayacaksın.” Söyleyecek bir şey bulamamıştım.

“Gitmem gerek, Luce,” dedi geri geri koşarken. “Yarın ararım seni.” Geriye dönüp Southpointe takım tüneline doğru itti. “Sahada parlama sırası senin Luce,” diye bağırdı omzunun üzerinden. “Beni hayal kırıklığına uğratma.”

Sana Viruldum

Kafamı dizlerime koyup, “Sen de beni,” diye mırıldandım.

BÖLÜM ON YEDİ

Erkek arkadaşımı izliyordum. Birkaç saat önce Emin olduğum ona duyduğum güvene ne olmuştu?

Southpointe beklenildiği gibi konferansın en üst sırasındaki takımı darmaduman edip tarihinde ilk kez bir numara olmuştu. Jude devre arasından, aradaki yirmi dört puanlık fark affedilemez bir şeymiş gibi çıkıp bir yirmi puan daha arayı açtı. Jude'un Zeus rolünde olduğu tanrılarla ölümlüler arasındaki bir maçı izlemek gibiydi.

Devre arasında sorunlarımı bir kenara koyup dans ettikten sonra açık tribünde coşan hayran ordusunun arasına karışmak için soyunma odasına gidip üstümü değiştirdim. Jude'un beni aradığını biliyordum, hatta aşağıda durup onu desteklemediğim için kırıldığını da biliyordum. Ama hiç havamda değildim. Numara yapacak hâlim bile yoktu ve onun bir şeylerin yolunda olmadığından şüphelenmesine izin veremezdim.

Arkasını kollamak için bir bahanesi olsaydı, şapkasını takip arabasının içine sinmiş kız arkadaşını görürdü. O zaman ben de güveni olmayan kötü bir kız arkadaş örneği olarak bu gece gerçekten nereye gittiğini öğrenmek için takip edemezdim. Maç biteli neredeyse bir saat oluyordu, çoğu oyuncunun arabası çoktan gitmişti ve soyunma odasından çıktığında Scottie Meyers yanında değildi. Hiç kimse yanında değildi, yalnızdı.

İnsanlar böyle mihenk taşı anlardan bahsederler. İki seçeneğin ve tek seçim hakkın olduğu anlar. Ya devam edersin ya geri dönersin. Birinci seçenek: arabadan inip kendimi onun kollarına atıp aptala yatmak. Her açıdan kulağa hoş geliyordu.

İkinci seçenek: bu Holly meselesine bir son verip Sawyer'ın yalancı bir pislik olduğunu öğrenmeyi umarak yerimde kalıp her nereye gidiyorsa onu oraya izlemek. Bana hiç hoş gelmeyen ama seçmek zorunda olduğum şey buydu. Çünkü ben, sevgilisi orada burada takılırken buna göz yuman kızlardan değildim. Çünkü ben, güvenin koşullara bağlı, yoruma açık olduğunu düşünen kızlardan da değildim. Ben, ucunda kalbi kırık ve perişan olmak olsa da en azından ne olup bittiğinden habersiz olmamak için erkek arkadaşı arkasından eski sevgilisini beceriyor mu bilmek isteyen kızlardandım. Sanırım.

Jude otoparktan çalılarının arasından çıkıp güneye doğru ilerledi. South View Park yoluna.

Her nereye gidiyorsa yürüyerek gidiyordu, yani onu Mazda'yla takip etmem imkânsızdı. Benim modelimde

bir araba birkaç arabanın arkasından saatte sekiz km hızla peşinden geliyor olsaydı, biraz şüphelenirdi sanırım.

Otoparktan çıkıp, onun büyük ihtimalle gittiği ve benim orada bulmayı hiç istemediğim yere doğru gitmeye başladım.

Göl kenarında geçen yazlarımda sık sık gittiğim bir yer olmadığından karavan parkına nasıl gideceğimi tam olarak bilmiyordum ama birkaç yanlış dönüş ardından birkaç doğru dönüş ve bir benzin istasyonu çalışanının yardımıyla, Manzara Burada Çok Daha Güzel yazan tabelanın olduğu South View Karavan Park'ına vardım.

Büyük bir park değildi; karavanlar yolun yarım kilometre aşağısında sadece iki sıra hâlindeydi. Komşunun karavanının paslanmış duvarlarını saymazsak görebildiğim kadarıyla manzara falan yoktu. Bir saksı çiçek bile yoktu. Elektrik faturalarını ödemenin ve sofraya bir tabak makarna koyabilmenin derdinde olan insanlar çiçek almazlardı.

Aklımdaki onca şeyi düşünürsek bunu düşünmem tuhaf bir şeydi ama aklıma takılmıştı işte.

Parkın sonunda, sokak lambalarının arabamı aydınlatmayacağı bir yere park ettim. Benden önce buraya gelmediğini umuyordum; daha doğrusu buraya hiç gelmemesini istiyordum. Çünkü eğer gelirse, eğer onun bir Perşembe gecesi geç bir saatte bir kızın karavanına sızışını izlemek zorunda kalırsam, gerçeği görecektim. Sahip olduğumuzu sandığım her şeyin yalan olduğunu bilecektim. İleride yaşayacağım bütün ilişkileri de sorgulayacaktım.

İşin gerçeğini bilmeme rağmen, yanıldığım ve Jude'un gece on birden sonra Holly'nin kapısında bitmeyeceğine dair son bir umut balonuna tutundum.

Tanıdık bir figürün benim bulunduğum tarafa doğru diğer karavanları geçip ilerleyişini gördükten sonra bir dakika bile beklemeden o balonu bıraktım gitti. Sokak lambalarının altında aydınlanarak sonra tekrar karanlığa gömülerek elinde birkaç plastik poşet yürüyordu.

Neredeyse Mazda'nın birkaç karavan aşağıda, karanlıkta durduğu yolun sonuna gelmişti ki buraya birini ziyarete değil benim için geldiğini anladım. Benim bir iş peşinde olduğumu görmüş ve aklımı başıma getirmek için bir şekilde beni buraya kadar takip etmişti. Sawyer o güvenle ilgili söylediği şeyleri alıp bir tarafına sokabilirdi.

Jude son karavanı da geçtiğinde gülmenin ne olduğunu hatırlıyordum. Kapıyı açıp üzerine atlayıp onu deli gibi öpmeye hazırlanıyordum ki son karavanın köşesinden döndü. Önümdeki paslı bir teneke parçasının merdivenlerini çıkıp kapıyı çaldı.

Kalbim kırıldı. Gerçekten kırıldı. Röntgende gözü kürdü.

Çoktan bilmeme rağmen arabanın içinde oturmuş kapının arkasından kimin çıkacağını beklerken nefes alamıyordum.

Kapı gıcırdayarak açıldı, sarı bir ışık Jude'u aydınlattı. Bu adamın benim âşık olduğum adam olmadığını söyledim kendime. Sonra benim yaşlarımda bir kız, güzel bir yazlık elbise ve daha da güzel bir gülümsemeyle ka-

pıda belirdi. Biraz bana benziyordu, ama saçları omzuna kadar gelecek şekilde yanmamıştı.

Jude'a sarıldı, Jude da onu havaya kaldırarak kucakladı.

Bu gerçek olamazdı; rüyaydı, kâbus olmalıydı. Onu beklerken bir şekilde uyuyakalmışım ve bütün gece erkek arkadaşımın beni aldattığını düşünüp durduğumdan bu kâbusu görüyordum.

Arabanın içi havasız gelmeye başlamıştı, o yüzden canım indirip soğuk havayı içime çektim.

Holly olduğunu adım gibi bildiğim kız, "Geç kaldın," dedi Jude onu yere bıraktıktan sonra.

"Maçtan sonra birkaç kilometre yürüyünce biraz geç kalıyorsun hâliyle," dedi. Merdivenin tırabzanlarına yaslanmıştı. "Geldim ama değil mi?"

Holly, sanki o güneş, ay ve yıldızlarmışçasına ona bakarak Jude'un kolunu okşadı.

Bu bakışı biliyordum ve bu geceden sonra bir daha asla öyle bakmayacaktım.

"Her zaman gelirsin," dedi cilveli bir gülümsemeyle. "Maç nasıldı?"

"İyi," diye cevap verdi Jude. "Valley'i fena benzetтик."

"Valley'nin benzetilmeye ihtiyacı vardı," deyip hırkasını çıkardı. Her iki kolu da omzundan bileğine kadar karmaşık dövmelerle kaplıydı. Biraz çirkin olsaydı kendimi daha iyi hissederdim ama değildi. Güzeldi, ben de güzeldi. "Keşke gelip izleyebilseydim. Ama bu uğraşmaya hazır olmadığım bir drama yarattırdı."

“Evet, böylesi daha iyi.”

Birden gecenin sessizliğini bölen bir ağlama sesi geldi kapıdan. Midemdeki çukuru daha da büyüten bir ağlama sesi.

“Bir dakika,” deyip karavanın içine gitti.

Jude olduğu yerde durup gökyüzüne bakıyordu ki birdenbire gerildi. Tırabzandan çekilip sağına soluna bakmaya başladı. O tam dönmek üzere ben de buradan çekip gitmek üzereyken Holly kapıda kollarında bir şeyle yeniden belirdi.

Bir bebekle.

Arabadan inip o külüstür merdivenlere gidip Jude Ryder’a kalayı ve tokadı basmak istiyordum. Ama yapmadım çünkü fark ettim ki Holly ve bebek benden önce gelmişlerdi. Ben onu istediğimi bile bilmeden önce Jude’a sahiptiler.

“Bu beyefendinin şimdiye çoktan uyumuş olması gerekmiyor muydu?” deyip bebeğe komiklikler yapmaya başladı. Bebek küçük ellerini sallayıp sevinçle ciyakladı.

“Diş çıkarıyor,” dedi Holly iç çekerek.

Elindeki poşetleri Holly’nin ayakucuna bırakıp kollarını öne uzatarak, “Bana ver,” dedi. Holly bebeği verdi ve Jude onu sallayıp sırtını sıvazlayınca bebeğin ağlaması anında kesildi.

“Bebek bezi ve mama aldığın için çok teşekkürler Jude,” dedi poşetleri alıp. “Çarşafılarımı yırtıp bez yapmaya çok yaklaştım.”

“Ne demek,” dedi Jude bebeğin kafasını öperek. “Her zaman.”

“Sen olmasan ne yapardık, bilmiyorum,” dedi sesinde tuhaf bir hüznle bebeğe bakarak.

“Yine iyi olurdunuz, Holly,” dedi bebeğe komiklikler yapmaya devam ederek. “Ama yardımcı olabildiğim için mutluyum.”

Holly bir elini beline koyup, “Eee, veranda da mı uyuyacaksın?” dedi.

“Uyumasam iyi olur.” Gülümsüyordu.

“İçeri gir öyleyse,” dedi Holly kenara çekilerek. “Bu akşam senin için planlarım var.”

Bebeği kaldırıp önünde tutarak, “Aaah küçük Jude,” dedi, “annen çok buyurgan.”

Holly içini çekip Jude’u kolunu tutup içeri sürükledi. Jude kapıyı kapatıp aileyi benden uzaklaştırdı.

Buradan gitmem gerekiyordu. Eve gitmeliydim. Jude’u unutmalıyım. Bu yaşananları untabilmem için hüngür hüngür ağlamaya ihtiyacım vardı.

Birkaç dakika daha bekledim ama arka odanın ışığı yanınca motoru çalıştırdım. Karavan sallanmaya başladığında burada olmayacaktım.

Parktan hızlıca çıktım, eve giden yollar bulanıktı. Çünkü yaşları engelleyemiyordum ama akınlarına izin vermeye de hazır değildim. Sawyer haklıydı ve ben yanlışmışım. Jude’a güvenilmezdi ve ben de hiç güvenemeliydim. Jude beni kendisi uyarmıştı ama ben dinleyecek kadar zeki değildim.

Erkek arkadaşımım, eski erkek arkadaşımın ki öyle miydi acaba ondan bile emin değilim, ufak bir karavana

tıkılmış ikinci bir hayatı vardı. Böyle şeyler gerçek hayatta olmazdı.

Eve vardığımda ellerim direksiyonun üzerinde titriyordu. Ev karanlıktı ve son bir saattir doğru olan tek şey de buydu.

Beş saniyede kapıdan girip odama çıkmıştım. Sessizce odama girip bu gece Jude'un üstümden çıkarması için aldığım şeylerin olduğu alışveriş poşetlerini çöpe attım. Kendimi yatağa attım. Parmağımı çektiğim anda suları tutan barajın yıkılacağını biliyordum. Kendimi salmam mı gerekiyor yoksa güçlü mü dursam mı bilememiştim.

Jude, bu geceye kadar, bana hep uğruna zırl zırl ağlanmaya degecek bir adam gibi gelmişti. Ama bu gece öğrendiklerimden sonra bu zahmete değmezdi.

Sinir içinde oturdum. Masamın üstünde bir şey gözüme çarptı. Açılmamış sarı bir zarf. Ta ki bu geceye kadar.

Masamdan alıp bir hışımla yırtıp açtım. Bugün bu kadar karamsar olunca geleceğimi kabullenmek daha kolay görünüyordu.

En üstteki sayfayı gözümün önüne kaldırıp en önemli ilk paragrafı okudum. Yere düşerken nefesim kesilmişti.

O gece yüzümde hem bir gülümseme hem de bir somurtmayla uyudum.

BÖLÜM ON SEKİZ

Birkaç saatlik uyku, duygu durumumu acıdan öfkeye çevirmişti. Cuma sabahı uyandığımda Jude'a haddini bildirmeye hazırdım. Okula hazırlanırken kendime ondan nefret ettiğimi hatırlatmak zorunda kalmıştım; ama yeteri kadar hatırlatmanın ardından bu nefretin daha doğal gelmesini umuyordum. Daha sonradan Holly'ninkine aşırı derecede çok benzediğini fark ettiğim bir yaz elbisesini üstüme geçirdim ve ek olarak dolaptan bir de kazak çektim.

Annem çoktan gitmiş, babamsa otuz dakikadır Sergeant Pepper'a dalmıştı ve bu da benim sorunsuzca evden çıkabilmemi sağladı. Okula giderken ona neler söyleyeceğimi tekrar ettim: Hangi kelimeler daha çok acı verir, hangi mimikler beni geri dönülmez bir şekilde sinirli gösterir.

Park yerime geldiğimde birinin çimenlerin üstünde dikilmiş beni beklediğini görene kadar ne yapacağımı iyi biliyordum.

Jude sırtarak el salladı. Bir adam, aldatıyor olduğu kıza karşı böyle sırtamamalı. Ne kaybedecek olduğuma bakınca bir an için tılandım ama hemen kendime aslında baştan beri benim olmadığımı hatırlattım.

Derin bir nefes alıp kapıyı açtım.

“Hoş görünüyorsun,” diye karşıladı Jude.

“Hiç bana öyle bakma,” diyerek kapıyı çarptım. “Çünkü bu elbiseyi çıkartamayacaksın.”

Yüzü şaşkınlıkla buruştu, gülümsemesi yavaş yavaş gitti. “Yatağın ters tarafından mı kalktın?”

“En azından yanlış yatakta uyanmadım,” derken kollarımı kavuşturup arabanın önüne geldim.

“Luce,” deyip duraksadı. “Neden bahsediyorsun, ne diyorsun sen?”

“Bana aptalı oynama,” diye uyardım. “Ve beni aptal yerine koymaya çalışma. Bir süreliğine beni kandırdın, aferin sana, ama artık değil.”

Bana doğru yürürken ellerini kaldırıp, “Hey,” dedi, “sorun nedir? Neden bu kadar kızgınsın?” Sarılmayı denedi ama ben itip uzaklaştırdım.

“Bu iki soruyu da tek bir kelimeyle cevaplayabilirim,” deyip ters ters baktım. “Holly.”

Saniyesinde gözleri büyüdü. “Ne olmuş Holly’e?”

Gözlerine bakmamaya çalışıp somurttum. Eğer onlara bakmazsam daha fazla öfkelenebilirdim. “Holly hakkında kendi sonuçlarıma vardım ama bir de senin hikâyenin dinleyelim mi? Çünkü eminim ki o da ilginçtir.”

Ellerini boynunda birleştirip yukarı baktı. “Holly benim arkadaşım.”

Kahkaha attım. “Kucağında bebekle seni karavanına davet eden bir arkadaş? Üstünde güzel bir elbiseyle seni karşılayan ve sonrasında senin için bacaklarını açan bir arkadaş? Tabii ki bebeği yatırdıktan sonra.”

“Dün akşam oradaydın,” dedi nerdeyse kendi kendine. “Sanki oradaymışsın gibi bir his vardı içimde. Görünen o ki haklıymışım,” dedi doğrudan bana bakarak.

“Evet, çok haklısın, dün akşam oradaydım ve her şeyi gördüm.”

“Neden oradaydın?” diye sakince sordu. “Neden beni takip ettin?”

“Çünkü biri haftalardır seninle Holly’nin arkamdan iş çevirdiğinizi söyleyip duruyordu, ama ben sana güvenebileceğimi düşündüğümünden duymazdan geldim.” Durup dilimi ısırđım çünkü ağlamak üzereydim. Onun, bana böyle bir acı verdiğini görmesine izin veremezdim. “Hayatta hiçbir konuda bu kadar yanılmamıştım.”

“Şunu açıklığa kavuşturayım, çünkü delirmiş bir kaddn gibi konuşuyorsun şu an ve bu dili anlamakta zorlanıyorum.” Jude nefes alıp verdi. “Birileri sana Holly ile benim arkandan işi pişirdiğimizi söyledi? Birileri sana onun nerede yaşadığını ve benim onu nerede göttürdüğümü mü söyledi?” diye sordu. “Ve sen de onlara inandın mı?” Sanki incinmiş gibi sesi titredi ama beni kandıramazdı. Bu tarz adamlar aynı anda birkaç kadını idare etmek için tüm davranışlarını mükemmelleştirmişlerdir.

“İyi ki inanmışım,” diye cevapladım. “Haklı olduğum ortaya çıktı.” Otopark dolmaya başlamıştı ve istediğimden daha fazla dikkat çekiyorduk.

“Holly’i kim söyledi sana?”

“Bunun bir önemi yok,” dedim, işitme mesafesinde durmuş bizi dinlemeye çalışan bir grup kıza ters ters bakarak.

“İnan bana, konu Holly ise önemi var.” Bana onu savunuyordu. Daha da fazla sinirlenmem gerekiyordu.

“Sawyer söyledi, tamam mı?” dedim.

Jude’un yüzü düştü, çenesi gerildi. “Sawyer Şerefsiz Diamond benim seni Holly ile aldattığını söyledi,” deyip yutkunarak devam etti. “Ve sen de ona inandın mı?” Sanki olabilecek en derin şekilde kesilmiş gibi yüzü acı içindeydi.

Yanağımı ısırıp başımla onayladım.

“Neden sadece bana sormadın ki?”

Neden sadece ona sormamıştım ki? Kendime bile henüz sormadığım bir soruydu bu ve cevaplayamazdım. O yüzden bir şey uydurdum hemen. “Çünkü yalan söyledin.”

Gözleri kapandı, kafası öne düştü. “Sawyer’a bana güvendiğinden daha mı çok güveniyorsun yani?”

Dün bu soruyu hayır asla, diye cevaplandırırdım ama bugün emin değilim, o yüzden başımla, tek seferde üzgünce onaylayarak cevap verdim.

“O zaman geriye söylenecek bir şey kalmadı sanırım,” dedi bana bakmayarak.

“Ooo, söylenecek çok şey var daha,” dedim kollarımı kavuşturarak.

“Söyleyecek sadece tek bir şey var gibi,” dedi yerinde kıpırdanarak. Beni tanıımıyormuş gibi bakıyordu.

Bu tüm yaşananların nereye varacağını biliyordum ama hazır değildim. Henüz söyleyemezdim.

“Benim için endişelenme bebeğim. Bana o kadar çok sırtını dönüp giden gördüm ki modası geçti artık,” dedi. Bu durum, onu, beni öldürdüğü gibi öldürmüyormuşçasına omuz silkmişti. “Söyle haydi,” dedi sesi titreyerek.

Yanağımı ısırdım. Açıklamalar, cevaplar istiyordum.

“Söyle haydi!” diye bağırdı üstüme gelerek. Boynundaki sinirler derisini delip geçecekti neredeyse.

Gözlerimi kapayıp yutkundum, “Hoşça kal, Jude,” dedim. Kendimi arkama bakmamak için uyararak döndüm ve otoparktan karşıya doğru yavaş yavaş koştum.

Tüm bu Jude mevzusu kanıtladığı üzere uyarılarıma nadiren kulak asıyorum.

Arkama göz attığımda onu bıraktığım noktada aynı yerde kalakalmış şekilde buldum. Ve sonra döndü ve yürüdü gitti.

Metal detektörlerden geçerken Cuma sabahı heyecanı koridorlar yankılanıyordu. Herkes hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu, sanki az önce benim dünyam yıkılmamış gibi. Ben günlerim sona eriyormuş gibi hissederken, onlar için sadece sıradan başka bir gündü. Orada çakılı kaldım, kıpırdayamadım. Öğrenci nehri yanımdan akıp geçti. Bazısı dünyanın kenarında atlamak üzere olan biriymişim gibi görmezden gelerek; kimisi de hayvanat bahçesinde sergileniyormuşum gibi gözlemini dikip bakarak geçiyordu.

“Aman Tanrım, Lucy!” dedi Taylor birdenbire yanınımda belirerek. “Dışarda, seninle Jude arasındaki neydi öyle? Az önce ayrıldınız mı siz? Yoksa okulu mu bıraktı? Okuldan çıkıp öylece yürümeye devam etti. Neler oluyor?” diye sordu, bir yandan kolumu sarsıp, bir yandan da algılayamadığım başka bir soru yağmuruna tutarak. Suratımda parmağını şaklatarak “Lucy,” diye seslendi. “Senin neyin var?”

Boğuluyordum, gerçekten boğuluyordum. Çocukken astımım vardı, çok ciddi sayılmazdı, ama ortaokuldan önce aşmıştım artık onu. Ya da aştığımı düşünmüştüm. Ciğerlerim şişiremediğim sönük balonlar gibi hissediyordu ve panik hâlinde kesik kesik nefes alıyordum. Şu an burada olmamalıydım, bunu yapamazdım. İçinde bulunduğum bu karmaşadan çıkmanın yolunu bulmam lazımdı.

Bir el arkadan elimi tutup beni çevirdi. “Seni buradan çıkartalım,” dedi Sawyer. Beni kolunun altına alıp kapıya doğru eşlik etti.

“Sawyer, neler oluyor burada?” diye bağırdı Taylor arkamızdan.

“Kapa konuyu, Taylor,” diye mırıldanarak kapıyı itip açtı.

Temiz hava hemen işe yaradı. Ciğerlerimin yarısı dolunca nefes alışım da yavaşladı. Sonunda bir damla gözyaşı aktı.

“Ben buradayım,” dedi Sawyer. Beni en ön sıradaki parlak beyaz arabasına doğru götürürken kollarımdan sıkı sıkı tutuyordu. Bana arabanın içine kadar eşlik etti,

kemerimi bağlayıp koltuğumu arkaya yatırdı. Gözlerimi kollarımla kapatıp bir gözyaşının daha akmasına izin verdim.

Sawyer yanıma oturdu, motoru çalıştırdı ve park yerinden uçup gitti. Benim camımı aralayıp ciğerlerime biraz daha hava girmesini sağladı. Neredeyse tekrardan normal bir şekilde nefes alabiliyordum.

Bir süre sonra, “Teşekkür ederim,” dedim. Nereye gittiğimizi bilmiyordum ama Southpointe’den uzağa gittiğimiz müddetçe umursamıyordum, umursamaktan çok uzaktım.

“Yani,” dedi nefesini vererek, “en azından bunu yapabiliirdim. Bu şekilde hissetmenin sebebinin ben olduğumu düşünürsek.”

“Benim berbat hissetmemden nasıl sen sorumlu oluyormuşsun?”

“Çünkü sana Holly’i söyleyen bendim,” dedi çakıllı yoldan dönerken.

İsmi duyunca gerildim. “Onu beceren sen değildin.”

Sawyer gergince güldü. “Hatırladığım kadarıyla değil.”

Durduğumuzda kollarımı yüzümden çektim ve oturdum. “Bon Jovi’nin evine falan mı dalıyoruz?” diye sordum önümüzdeki malikâneye bakarak. Göl kenarındaydı. Ancak gölün kenarındaki diğer evlerin aksine bambaşka bir dünyadan çıkmaydı.

Omuz silkip kapıyı açarak, “Burası benim evim,” dedi.

Kıpırdamadım; Sawyer'ın beni kendi evine getirmesini beklemiyordum. Beni aldatan erkek arkadaşımдан ayrıldıktan yarım saat sonra üstelik okul saatleri içindeyken başka bir adamın evine gelmek doğru değildi. Bu duyulursa, ders arasında saksafon çeken kızıdan sonra bir de başka birinin kollarına atlamak için fırsat kollayan birine çıkacaktı adım.

“Merak etme, ailem evde değil” dedi, yüzümdeki endişeyi yanlış okuyarak.

Bu mini-otelde tamamen yalnız olduğumuz gerçeği içimi rahatlatmadı ama bütün gün de arabasında vakit geçirmek istemiyordum ve okula dönmeyi de hiç istemiyordum, o yüzden arabadan inip kapıyı kapattım.

“Burası senin evin mi yani?” dedim elimle gözlerime kalkan yapıp daha yakından bakarken. “O zaman senin baban Bon Jovi?”

Sawyer güldü. “Hayır. Babam o kadar da havalı değil. Sadece eyalette birkaç araba satış bayileri var.”

Bu durum Sawyer'ın sürdüğü afilli arabayı açıklıyor.

“Haydi,” dedi, kafasıyla evi işaret ederek. “Sana bir dondurma terapisi yapalım ondan sonra da konuşuruz.”

“Sani temin ederim, tüm ev dondurmayla dolu olsa dahi,” dedim onu takip ederken, “beni iyileştirmeye yetmezdi.”

“Dondurmanın bıraktığı yerden ben devralsam nasıl olur peki?” dedi elimi tutup çekerek. Gidecek başka bir yön bilmediğim için onu takip ettim.

BÖLÜM ON DOKUZ

“Dondurman eriyor,” dedi Sawyer ikimizin arasındaki kâseye bakarak.

Ayak parmaklarımı kumda daha derine sokup kollarımla bacaklarıma sarıldım. “Sana içeride söyledim, dondurma havasında değilim”

“Dondurmanın düzeltemeyeceği kadar kötü bir şey mi?” dedi göle bir taş fırlatarak. “Tamam, konuşalım o zaman.”

“Hiç havamda değilim.”

“Tabii ki değilsin,” dedi. “Zaten bu yüzden konuşmalısın. Bir kere sisteminden attın mı, daha iyi hissedeceksin.”

“Şüpheliyim.” Konuşmak gördüklerimi değiştirmeyecekti.

“Haydi deneyelim. Konuşmayı da ben başlatayım hatta.” Güneş gözlüklerini kafasının üstüne kaydırıp derin bir nefes aldı. “Bunun Jude ve Holly ile ilgili olduğunu tahmin ediyorum?”

İkisinin adını birlikte duymak sadece Holly'ninkini duymaktan on kat beter. "Burası benimle 'Sana demiş-tim,' diye alay edeceğin kısım mı?" diye çıktım. "Öyleyse seni zahmetten kurtarayım." Ona şöyle bir baktım. "Evet, sen haklıydın. Bana söylemiştin. Jude hâlâ Holly ile birlikte." Boğazım tekrar düğümlendi. O kadar sıkıldım ki boğazıma ulaşip ellerimle çözmek istiyordum.

Sawyer iç çekerek kafasını salladı. "Nasıl öğrendin?"

"Şerefsizi onun karavan parkına kadar takip ettim dün akşam. Bir bebeği var, Sawyer," dedim aldığım taşı göle fırlatırken. "Beraber bir bebekleri var ve o hiç bundan bana bahsetme ihtiyacı bile duymadı." Sesim atlıyordu ve yaşlar sonunda akmaya başlamıştı. "Şirin, diş çıkaran, kıymetli minik bir bebekleri var ve bana söylemedi." Konuşmaya çalışırken hüngür hüngür ağlıyor olduğum için her kelime bir cümle gibi çıkıyordu.

"Kahrolsun, Lucy." dedi Sawyer kolunu üstüme atarak. "Üzgünüm. İşte sen ve Jude daha da yakınlaşmadan sana Holly'den önceden bahsetmeye çalışmamın sebebi tam da buydu. Öğrendiğin zaman paramparça olacağını biliyordum."

"Ona güvendim Sawyer," diye haykırdım. "Ona güvendim ve o bana yalan söyledi. Bu nasıl iş?"

Birbirine dolanmış nemli saçımı kulağımın arkasına koydu. "Bazı insanlar diğerlerini manipüle etmekten zevk alırlar. Derin ve mantıklı bir açıklama ararız ama bazı insanlar böyle sorunludur."

Doğru olduğunu bildiğim sözler söylediği hâlde, bir yanım onlara inanmak istemiyordu. Jude zalim tiplerden

değildi, bana başka, ciddi bir sebepler yalan söylemişti ama bunu açığa çıkarmak için zaman harcamazdım. Jude'la ilgili şeylerden resmen bıkmıştım artık. Onu bırakmaktan başka bir seçeneğim yoktu. Ve aslında bir kararımдан dönmeyi hiç bu kadar çok istememiştim.

“Evet, sen haklıydın. Ben yanıldım. Ve Jude ile ben artık yok,” dedim kendime gelerek. “Bu hayatımın bir bölümüydü, şimdi kitabı kapatıp bir daha asla açmamak istiyorum.”

“Yeni bir başlangıca ihtiyacın varmış gibi geliyor,” dedi. Histeriden geriye sadece kızarıp şişmiş bir yüz kaldığından kollarını çekmişti.

“İki tane alırım,” dedim gözlerimin altına bulaşmış olan maskaramı silerken.

“Bu biraz ani olabilir ama beni bir dinle,” dedi dönüp yüzüme bakarak.

“Sadie Hawkins dansı haftaya ve ben çoktan üç kızı hayır dedim, zaten başka bir kızla gidiyorum diye yalan söyledim.”

Haklıydı, bu çok ani olmuştu. “Sawyer,” diye uyardım ayağa kalkmaya niyetlenirken.

Dizimden tutup “Dur,” dedi. “Hiçbir şey söylemeden önce beni bir dinle.”

Geri oturup bekledim.

“Yani şimdi başım dertte, eğer gitmezsem bu üç zavallı kız onları başımdan savdığını anlayacaklar ve eğer başka bir kızla gidersem de yalan söylediğimi anlayacaklar.”

“Bir saniye,” dedim gözlerimi kısarak. “Onlara tam olarak kiminle gideceğini söyledin ki?”

Cevabı zaten biliyordum. “Sen,” dedi utanma nezaketini de göstererek.

“Sawyer,” diye inleyip kumda tepindim. “Senin daha fazla karıştırmana gerek olmadan da benim hayatım zaten yeterince karıştıktı.”

“Biliyorum ve özür dilerim ama beni dinlemenin ikinci kısmına geldik.” Nefes alıp duruşunu düzeltti. “Senden hoşlanıyorum, Lucy. Olması gerekenden fazla ve senin benden hoşlandığından çok çok daha fazla. Aklının başına gelip Jude’un ne olduğunu anlayacağın zamanı bekliyordum. Şimdi o zaman geldiğine göre yarın sabah dolabının başında bekleyecek en az yarım düzine adam tanıyorum,” deyip duraksadı. Benim tepkimi ölçmek istiyordu ama ben hâlâ nasıl tepki vereceğimden emin değildim. “Bana bir iyilik yapıp bir şans tanır mısın? Bir şans, sadece benimle Sadie Hawkins’e gel. Sana söz veriyorum arkadaştan öte değilmişiz gibi davranacağım ve belki, eğer sen de aynı şekilde hissedersen, sonrasını beraber düşünürüz.”

Bütün mantıklı cevapları unutmuştum.

“Benim için, Lucy? Sadece bu seferlik ve eğer şu anki hislerin değişmez aynı kalırsa, söz veriyorum seni rahat bırakacağım” İlk defa Sawyer’ın bronz teni o kadar da koyu görünmedi. Solgun, korkmuş ve hassas görünüyordu. “Hayatımı pişmanlıklarla yaşamak istemiyorum ve biliyorum eğer bize en azından bir şans vermezsek hayatımın her gününde bundan pişmanlık duyacağım.”

Hayatım resmen gündüz kuşağı pembe dizilerine döndü.

Sawyer arkadaşım olduğu, ben onu ne kadar terslesem de en başından beri bana arka çıktığı için ve de ona borçlu hissettiğim için, “Tamam. Sadie Hawkins’e birlikte gideriz,” dedim.

Yüzüne tekrardan renk geldi. “Çok eğleneceğiz, söz veriyorum,” dedi. “Ve seni temin ederim ki, benim sakladığım gayri meşru çocuklarım yok.”

Ters bakışlarımı ona doğrulttum.

“Özür dilerim,” dedi, “bu yakışksız oldu.”

“Son derece.”

Parmaklarını benimkilerden geçirerek elimi tuttu. “Buna bir şans verelim Lucy. Yavaş yavaş, acele etmeden ve bakalım nereye gidecek.”

“Acele etmeden. Yavaş yavaş,” diye tekrarladım. Sawyer kâğıt üzerinde mükemmeldi, biliyordum. Kadınları birbirleriyle kavgaya ve içkiye sürükleyen her şeye sahipti: dış görünüş, para, kişilik. Ama bir şeye sahip değildi henüz: benim kalbim.

“Koşmadan önce yürüyeceğiz,” dedi elimi sıkıp. “Yürüyeceğiz.”

BÖLÜM YİRMİ

Sawyer'la ben dansı adım adım atlattık. Kasım'ı da yürüyerek geçirdik ve Aralık geldiğinde hızlanmaya başlıyorduk artık. Sawyer'ın koşmaya hazırlandığını tahmin ediyordum ama ben hiç hazır hissetmiyordum kendimi.

Sawyer benim için ilk olmayacaktı ama onun sonuncu olmasını istemediğimi de biliyordum. Öyleyse ne gereği vardı ki? İlişkimizde o aşamaya geldik diye bir erkekle yatağa girecek değildim. Doğru gelmesi lazımdı; kendimi onunla aylar, hatta belki yıllar sonrasında da birlikte görebilmem lazımdı.

Sawyer'ın kız arkadaşı olabilirim ama beni divana yatırdığında hayal ettiğim yüz bir başkasınıninki. Ona baktığımda gördüğüm yüz bir başkasınıninki, o kadar. Park yerindeki kavgamızdan sonra Jude birkaç gün okula gelmedi, sonra bir akşam futbol maçına geldi ve o günden beri de hiçbir günü atlamadı.

Onu her gün koridorlarda bazen de dışarıda görüyordum ama o beni hiç görmedi. O günden beri bir bakış bile atmadı, bu tarz bir reddedilmenin bu şekilde acıtabileceğini hiç bilmezdim. Her sabah bana söylediği yalanı, neyi benden sakladığını kendime hatırlatıyordum ve her akşam beni öpmeden önce gözlerinin nasıl parladığını düşünüyordum. Jude Ryder ruhuma yerleşmişti ve onu oradan atmanın bir yolunu bulamıyordum. Radyodaki şarkı bitti sonunda. Radyodan birilerinin, çaldığı zaman beni nostaljik yaptığı ve Jude'u özlememi sağladığını bildiği için DJ'in bilerek çaldığı lanet olası şarkı!

"Seni tamir etmeli," deyip radyoyu yumruklamak için aşağı baktım.

Gözümü ayırdığım o bir saniye içinde külüstür bir kamyonndan fırlayan bir tahta parçası yolumun üstüne düştü. Önlem almaya fırsatım olmadan Mazda tahtayla çarpıştı ve anında darbeyi hissettim.

"Kahretsin!" Hareket hâlindeki iki tonluk metal parçasını, kol kadar tahtanın nasıl olup da dize getirdiğini anlamayarak küfrettim. Doğa, tekerleklerden başlayarak sanayiye karşı savaşıyordu.

Lastiğin metalle çarpıştığında çıkan o tanıdık cup sesi arabanın içinde yankılandı.

"Yine kahretsin," dedim. Arkada yedeğim olduğunu biliyordum ama lastik değiştirmekle ilgili bildiğim tek şey de buydu. Tanrı bunun için erkekleri yaratmıştı; böylece kadınlar manikürlerinin altına yağ bulaştırmak zorunda kalmayacaktı.

Arabayı emniyet şeridine çekerek herhangi bir araba tamircisi var mı diye yolu baştan aşağı taradım. Birileri bana göz kulak oluyor olmalıydı çünkü on beş metre bile gitmemiştim ki üç açık bölmesi olan, mavi ve griye boyalı bir binanın önündeki tabelada Premier Araba Tamiri yazıyordu.

Her kim dinliyor ona teşekkürlerimi sundum.

Cup-cup-cup çarpışma sesi yükseldikçe irkilerek Mazda'yı ilerlesin diye zorladım. Tekerleğimin tamamen uçup gitmemesi için umut ediyordum, ama olacaksa da, en azından profesyonel birileri yakındayken olacaktı.

Bowling tişörtü giyen yirmilerinin ortasında bir adam bölümlerin birinden çıktı. Yüzünün çoğu yağla kaplıydı. Elini sallayarak beni ilk boş bölmeye yönlendirdi.

Yakınlarda bir araba tamir yeri ve yardımsever bir çalışan. Mucize servisi bugün bana çalışıyordu anlaşılan.

Mazda'yı içeri sokunca, zararı kendi gözlerimle görmek için arabadan indim.

“Dur tahmin edeyim,” dedi adam ellerini bir bezle temizleyerek. Bir işe yaramışa benzemiyordu. “Diğer adam kazandı.” Lastiğime bakmak için eğildi, kafasını salladı.

Yanına eğilerek, “Yumuşak, insan yapımı maddelere mermi gibi giren keskin şeyler genelde kazanır,” dedim.

“Doğru söze ne denir,” deyip lastiğe vurarak ayağa kalktı. “Senin için şunun çaresine bakalım tatlım.”

Kalkarken teşekkür ettim. “Acelesi yok ama ne kadar sürer acaba?” Tüm Cumartesimi dans ederek geçirmek

umuduyla dans stüdyosuna gidiyordum ama görünüşe göre planlarım değişecekti.

“Göz açıp kapayana kadar bitecek tatlım,” dedi. Birine ofise gelmesi için el etti. “En iyi adamıma vereceğim.”

Ve aniden açıklanamaz bir şekilde tüylerim diken diken oldu ve etrafımdaki her şey birdenbire aydınlandı.

“Hey Jude,” diye seslendi. “Kaldır kıcını da gelip şu tatlı şeye yardım et.”

Arka pencerelerden, sırtı garaja dönük bir şekilde telefonda biriyle konuşurken görebiliyordum onu. Telefonu kapattı ve döndü. Bir gülümsemenin bu kadar hızlı silindiğini daha önce hiç görmemiştim. Sayemde dünya rekoru kırmıştı.

Omuzlarını dikleştirip arabanın arkasından ofise doğru yürüdü.

Jude, “Sorun ne Damon?” diye sordu. Bana bakmayı reddederek arabaya bakışlarını dikti.

Kafası yanıımızdaki arabanın kaputunun içinde, “Kızcağız berbat bir hurdayla muhatap olmuş,” diye seslendi Damon. “Ne yapılması gerekiyorsa, yap. Müesseseden.”

“Böyle bir şeye hiç gerek yok.”

Kafasını çıkartıp dik dik baktı, “Gerek var.”

Onunla daha tartışırdım ama Jude selam bile vermeden yanıımdan geçip gidince, kavgayı başka birine sakladım.

Sırtı bana dönük lastiği incelediği yere doğru giderek, “Hey Jude,” dedim.

Duruşunu dikleştirip, ağzı sımsıkı kapalı, önüne ba-

karak yanından geçti gitti. Bagajı açıp yedek lastiği çıkardı.

Arkasından, “Bu sessizlik işinde bayağı iyisin,” dedim. “Merak etme, benden öğrendiğini kesinlikle bana kanıtladın,” –iğrenmek, beni görmezden gelme şeklini düşünürsek bayağı hafif kalıyor gerçi- “Ama bir selam bile vermeyecek misin?”

Bölmenin sonunda durarak levyeyi aldı ve hiç havasını bozmadan, “Selam,” dedi. “Şimdi kenara çekil de lastiğini tamir edebileyim ve sen de yoluna devam et.”

Vay be. Düşündüğümden bile kötüydü. Jude benden iğrenmiyormuş. Nefret ediyormuş. Ama benden ondan nefret etmiyordum ve öyleymiş gibi davranmayacaktım.

Mazda havaya kalkarken, “İstedüğün üniversiteye gidebilirmişsin,” dedim.

Arabayı izlemeye devam edip omuzlarını silkti.

“Koç A’nın birkaç NFL takımının da seninle ilgilediğinden bahsettiğini bile duydum.”

Bu sefer diğer omzunu silkti.

“NFL diyorum Jude. Liseden çıkar çıkmaz bir takıma giren ilk kişi falan olmayacak mısın?”

Kaldıraç durdu ve Jude patlak lastiğe doğru ilerledi. Yaslandığım duvara doğru baktı ve aynı hızda kafasını çevirdi. “Dedikodu ya da abartı olduğuna eminim. Hem takıma alınsam bile ya yedek olurum ya da benden elli kilo fazla adamlarla oynamaktan sakatlanır kalırım.”

Sırıtmaktan kendimi alamadım. Jude benimle yenden konuşuyordu. Kulağımı tutup, “Bana söylenmiş tam bir cümle mi duydum şimdi ben?” diye sordum.

Tezgâhtan bir alet olarak bijonları çıkarmaya başladı. “Aslında iki cümle.”

“Senden iki cümle koparmayı hak edecek ne yaptım ki?” Umurumda değildi.

Bana bakıp belli belirsiz bir gülümsemeyle, “İyi tarafımla konuşuyorsun,” dedi.

Patlak bir lastiğe minnet duyacağımı hiç düşünmedim, ama listeye ekledim onu da. “İyi bir tarafın olduğunu bilmiyordum.”

“Yok zaten,” dedi son bijonu da çıkarırken. “Ama kahretsin ki kırk yılda bir de olsa ortaya çıkmaya çalışıyor.” Tekerleği şafttan çıkarıp lastikten geriye kalanı yere bıraktı.

Uzun zamandan beri gördüğüm en seksi şeydi Jude. Belki de ezelden beri.

“Nasılsın görmeyeli?”

Bir kaşını kaldırarak, “Bu imalı bir soru,” dedi. “Di-amond nasıl?” Sawyer hakkında konuşurken hep yapabildiği gibi hiçbir duygu emaresi göstermeden sordu.

“Soruma soruyla mı cevap verdin?”

Yedek lastiği yerine yuvarlarken, tekrar bana baktı. Bu sefer tam bir saniye daha fazla. “Senin sorunu kendi sorumla sıfırladım. Ben seninkini ne kadar cevaplamaya meraklıysam sen de benim sorumu cevaplamaya o kadar isteklisin,” dedi. “Yani şimdi eşitiz.”

Adam dünyanın en garip adalet ve eşitlik anlayışına sahipti.

Ve tabii ki ben aptalın teki olduğum için, hoşlanmayacağını bilmeme rağmen açmamam gereken konuyu

açtım. Ellerime bakarak, “Jude, yaptığım ve söylediğim her şey için özür dilerim.”

Lastiği şafta taktığı için vücudu zaten gergindi ama en az bir o kadar daha gerildi. “Bu kadar muğlak olmak zorunda mısın?”

Savunmaya geçmeyecektim. Savunmaya geçmeyecektim. “Rica mıydı, yoksa laf sokma mı?” Savunmaya geçmiştim.

Sanki ona dünyanın kötülüğünü yapmışçasına bijonu sıkarak, “Bazı konuları açacaksan,” diye başladı. “İkisi de.”

Gurur yapma. Özür dile. İç sesim beni yönlendirmek zorundaydı. “O gece seni Holly’e kadar takip ettiğim için özür dilerim.” Yutkundum, adını söylemek bile rahatsız ediyordu. “Ve ertesi gün sana çıktığım için de özür dilerim.”

Çenesini sıkarak, “Onların hiçbiri umurumda değil,” dedi.

“Değil mi?” Kollarımı kavuşturdum. “Öyleyse neden deliye dönmüş kadar bana kızgınsın hâlâ?” Öfke patlamalarına meyilli biri olarak bir başkasınınkini on metre öteden fark edebiliyordum.

Jude, lastiği alnını dayayıp nefesini verdi. Elindeki soketi arkasındaki metal tepsiye fırlatıp, “Lanet olsun her şeye,” diye mırıldandı. “Çünkü,” diye başladı, bana dönerek, “çünkü bana değil ona inandım.”

Söyleyecek söz bulamadım. Üzerinde düşünerek geçirdiğim gecelerin hiçbirinde bu sonuca varmamıştım.

“Yanlış mıydım ki?” dedim yavaşça. “Sonunda Sawyer haklı çıktı ama.”

“Ne konuda haklıydı?” dedi ürkütücü derecede kontrollü bir ses tonuyla.

“Sen ve Holly.” Onun adını söylemekten nefret ediyordum. Tamam artık. Bundan sonra adı anılmayacak orospu olarak bahsedecektim.

“Ben ve Holly, ha?” Bir bijonu daha yerine taktı. “Takip etmeden önce, onu bana sormayı düşünmedin yani? Onun yerine bana güvenmeyi seçmedin?”

Bıkkınca, “Jude,” diye iç çektim. Anlamıyordu ya da ben anlamıyordum. İkimizden biri kesinkes anlamıyordu ve ikimiz aynı dili konuşmuyorduk. “Görünüşe göre sana güvenmek için bir nedenim yokmuş.”

Son bijonu da takarken, “Ve bunu kesin olarak biliyorsun, çünkü?” diye sordu. Onu bırakmaya hazır değildim; onun yakınında olmak ve tartışmak, yanından geçip gitmek ve görmezden gelinmekten daha iyiydi.

Anlaması için daha ne kadar açık konuşabileceğimi merak ederek, “Çünkü seni gördüm Jude,” dedim. “Seni Holly’le...” dedim yutkunarak, “ve bebekle gördüm. Her şeyi gördüm.”

“Beni Holly ve bebekle gördün,” diye her sözcüğü kafasını sallayarak tekrarladı. “Ve bu yüzden bana güvenemiyorsun, öyle mi?”

Bu daha ne kadar açık olabilirdi ki? Eğer birini aldatmak son zamanlarda genel geçer bir şey olmadıysa tabii. Kaçırdığım bir şey mi var acaba diye merak ederek,

“Evet, aynen öyle,” dedim. Göz ardı ettiğim aşıkâr bir şey...

“Al işte,” dedi karşı duvara giderek. “Yine aynı yere geldik. İkimiz de birbirimize güvenmiyoruz,” Kaldıraca bastırarak Mazda’yı aşağıya indirdi.

Gitmek istemiyordum, aramızdaki her neyse onu çözmek istiyordum. Doldurmayı kaçırdığımız hangi boşluklar vardı ki? “Bana hâlâ kızgın olduğunun farkındayım ve ben de sana biraz kızgınım,” dedim peşinden giderek. “Ama bunu unutup yeniden arkadaş olabileceğimizi düşünüyor musun?”

Patlak terliği bagaja koyarken sessizce güldü.

“Seni özliyorum Jude. Beni kollayan ve arkamı döndüğümde hançerlemeyecek bir arkadaşım olmasını özliyorum.”

Sırtı bana dönük bir şekilde durdu. “Üzgünüm Lucy. Sen ve ben arkadaş olamayız.”

Yanımdan geçip sürücü kapısını açtı.

Yeni bir kalp kırıklığı yaşayarak, “Ne zamandan beri bana Lucy diyorsun?” diye sordum.

“Arkadaş olmayı bıraktığımızdan beri.” Boynunu yana uzatıp arabaya girmem için işaret etti.

Güdülmeyecektim. Ayağımı yere vurdum ve kollarımı kavuşturdum. “Bu seçimi ikimiz adına yapamazsın,” dedim dik dik bakarak. “Benim arkadaşım olmak istemiyorsan, tamam, sen bilirsin. Ama bana senin arkadaşın olamayacağımı söyleyemezsin. Git ne hâlin varsa gör.” Merhaba öfke, yeniden ortaya çıktığını görmek güzel.

Eskiden ona patladığımda olduğunun aksine yüzü yumuşamadı bile. Bana eskisi gibi bakarak, “Senin ve benim gibi insanlar arkadaş olamaz Luce,” dedi, “Ve sen de bunu biliyorsun.”

“Ben ne biliyorum?” diye sordum. Cevap bekliyordum. “Haydi ama,” dedim ona doğru ilerleyerek. “Ben ne biliyorum?” Çünkü defalarca olduğu gibi hiçbir fikrim yoktu. Kenara kaymaya çalışırken dudaklarını sıkıttı. Fırsat vermedim. Onu geri iterek yolunu kapadım. “Haydi, Ryder. Ne biliyormuşum ben?”

Gözleri benimkilerle buluşurken öfkeyle parladı. “Hayatını birlikte geçirmen gereken kişiyle arkadaş olamazsın,” dedi bakışları karararak. “O yüzden hayatına kaldığın yerden devam et ve beni de rahat bırak.” Beni ittirerek garajdan koşarak çıktı. Jude ve benim hikâyemizde berbat ettiğim birçok şeyden daha da fazla pişman olduğum şeyse peşinden gitmememdi.

BÖLÜM YİRMİ BİR

O kul yılının geri kalan her gününde, garajdaki o gün onun gitmesine izin verdiğim için pişman oldum. Peşinden gitmediğim ve onu zorla alıkoyup ne demek istediğini açıklamadığım için pişman oldum. Bir kadının anlayabileceği az ve öz ama detaylı cümlelerle anlattırmalıydım. Gizemli konuşmamızı izleyen aylarda, eski konuşmadığımız günleri özler oldum. Çünkü şimdi Jude koridorda yanımdan geçerken beni kasten görmezden gelmiyordu. Hiç olmamışım gibiydi.

Daha çok soruya yol açan bir muhabbetin ardından öğrendiği bir şeyden hiç fark etmediği bir şeye dönüşmüştüm.

Geçen ay on sekizime girdim ve önümüzdeki hafta mezun olacaktım. Sonbahardaysa Julliard'da birinci sınıfa başlayacaktım. Kutlama zamanıydı. Rahatlayıp iyi vakit geçirmek ve geçmişe özlemle, geleceğe umutla bakma zamanı.

Bu fikri uygulamakta zorluk yaşıyordum ve her ne kadar neden gecenin ortasında kayıp bir gemi gibi hissettiğimi kendime asla açıkça itiraf etmeyeceksem de doğru ve yanlışın, gerçeğin ve aşkın var olduğu içimde bir yerlerde nedenini biliyordum.

“Senin kendi içine kapanmalarına bu akşam bir mola veriyoruz Lucy,” dedi Taylor sesini duyurmak için bağırarak. Yaz, arkadaşlar ve partilerle ilgili bir şarkı bangır bangır çalıyordu. Oldukça klişeydi ama sanırım bu akşamın havasına uyuyordu. “Bu gece iyi vakit geçirmek ve anı yaşamaktan başka bir şey yok.”

Parlak geleceğinden başka bir şey konuşmayan kızıdan gelen bilgece sözler. “Yani sarhoş olmayı ve önüne gelen ilk kişiyle yiyişmeyi kastediyorsun, değil mi?”

Taylor sızlanarak, “Bir de ben kendimi dalgacı sanırdım,” dedi.

Müziğin sesini kıstım v beni içine soktuğu elbisenin üstünü altını çekiştirdim. Şimdi en azından göğüslerimin yarısını ve popomun büyük kısmını örtüyordu.

“Kusura bakma ama beni böyle işe çıkan bir fahişe gibi giydirince başka bir şey gelmiyor insanın aklına.”

“Tanrı aşkına Lucy, inci küpeler takıyorsun,” dedi. “Benim bildiğim fahişeler inci takmaz.”

Aynada üçüncü kez kendimi inceleyerek. “Tamam peki,” dedim. Bir kat daha maskara sürseydi de kirpiklerim ortadan ikiye ayrılırdı bari. “Kiliseye giden bir fahişe.”

Taylor güldü ve kırmızı ışıktaki durduğumuzda bana baktı. “Mücevher, ha?” dedi rezil bir bakışla. “Birileri

çok iyi, çok yaramaz olmuş olmalı ki mezuniyet hediyesi olarak bir çift inci küpe almış olsun.”

Dilimi çıkartarak, “Fesatlığın beni şaşırtmaya devam ediyor,” dedim. “Ayrıca küpeler Sawyer’ın değil ailemin hediyesi.”

Çok şükür ki bana hiç mücevher vermedi çünkü daha mücevher aşamasında bağlı değildim ona.

Işık yeşile döndü ve Taylor ufak Volkswagen’ini harekete geçirdi. “Kendinden başka suçlu arama. Erkekler kızlara yatma hediyesi olarak mücevher alırlar. Hayatın basit bir gerçeği.”

“Tekrar söylüyorum: Fesatsın,” dedim pencereyi indirirken. Dünyanın en iyisiyle ve onlara karşı dans edeceğim önümüzdeki dört seneye hazırlanmak için stüdyoda olmak asıl istediğim şeydi. Holly gibi birisinin bile yanımda namuslu kalacağı bir elbisenin içinde, alkolün sınırsız olduğu, kontrolün hiç olmadığı bir mezuniyet partisine gitmek üzere lisenin cadısıyla küçük bir arabada tıklıp kalmayı istemiyoordum.

“Elmas bir kolye ya da altın bir bilezik görmediğime göre hâlâ Sawyer’ı ölene kadar bekletme niyetindesin, değil mi?” Nerden buluyordu bu kız böyle şeyleri. Bu kadar üzgün olmasaydım komik gelebilirdi.

“Seni ilgilendirmez.”

Arabayı çakıl yoldan aşağı sürerken, “Yani öyle,” diye tahmin yürüttü.

“Tabii ki de öyle,” diye düzelttim. Ben ne söylersem söyleyeyim kendince bir yargıya varacaktı nasılsa.

Çukurların üzerinden geçerken, “Neden?” diye sordu. “Sadie’den beri ‘çıkiyorsunuz’ ve Kış Dansı’ndan beri de resmi olarak bir çiftsiniz. Ağırdan almak falan gibi saçma bir şey mi yapıyorsunuz yoksa?”

“Ağırdan alıyorum,” dedim. Partinin olduğu yer görüş alanımıza girmişti. Bu yeri, gölün oradaki malikâne-yi biliyordum. Sawyer’ın ailesi bir araba açık arttırması için şehir dışındaydı. O da tarihteki en müthiş mezu-niyet partisini vermeye karar vermişti. Onun sözleri, benim değil. Yolun sonundan Diamondların evi karın-calarla kaplıymış gibi gözüküyordu. Sarhoş karıncalar.

“Peki ya Sawyer?” diye iğneleyerek sordu.

“Sawyer bir erkek. Ne zamandan beri seks söz konu-su olduğunda ağırdan aldıklarını duydun ki?”

Kadınlar için tarihteki en retorik soruya cevap vere-rek, “Hiçbir zaman,” dedi.

Çimenlerde boş bir yer bularak motoru durdu ve bir kat daha dudak parlaticısı sürdü. Eğer bir kat daha o cı-vıl cıvil parlak şeyi sürececek olursa, uydular o dudakları saptayabilecekti.

Kolunu tutarak, “Taylor, gerçekten buna hazır his-setmiyorum,” dedim. “Bir bakıp çıkalım. Seks peşinde-ki sarhoş özentilerden başka bir şey olmayacak orada.” Kaşlarını kaldırıp ağzını şapırdatarak, “Kesinlikle!” dedi.

“Öz saygısı düşük kızlar ve onlardan istifade eden erkekler arasındaki ilişkiyi konuşmanın vakti geldi sa-nırım,” dedim. Arabadan inip elbisemi değiştirdim. Ne kadar aşağı çekersem bu sefer de yukarıdan göğüslerim fırlıyordu.

“Yani Debbi Downer?” dedi Taylor koluma girerek.

Abartılı bir gülümsemeyle, “İstatistiğin bir parçası olma,” dedim.

“Sonbaharda Güney Kaliforniya Üniversitesi’ne gidecek iyi, zengin erkek arkadaşlarıyla yatmayan kızlara ne olduğunu anlatayım ben de,” deyip gümbür gümbür müziğin geldiği eve doğru sürükledi beni.

“Ne yumurtlayacaksın bakalım?” diye mırıldandım.

“Bir dolu kedileri ve bacaklarının arasını bağlamış örümcek ağlarıyla kurumuş, huysuz yaşlı kocakarılarla dönüşürler.”

Kafamı geriye atıp of çektim. “Sapkını da fesatlığına eklersek sanırım Taylor Donovan’ı çözmüş oluruz.”

Daha ön bahçeye bile gelmemiştik ki laf atmalar ve ısıklar başlamıştı. “Bir saat,” dedim. Cömertliğim tutmuştu. “Sonra buradan çekip gidiyoruz.”

“Üç saat,” diye karşılık verdi. Ön merdivenlerden sarkan bir çocuğa öyle bir gülümseme vermişti ki ben kızardım. “Unutma ki bu gece benim şoförüm sen olacaksın, o yüzden kaçmak yok.”

Gecedен sağ salım tek parçada çıktıklarına emin olmak için arkadaşlarıma eşlik etmeye ve şoförleri olmaya razıyım, ama bu akşam için keşke Taylor’ı başkasına yıkabilseydim. Çünkü hiç parti havamda değilken eğlenip duran insanlarla geçirilecek üç saat facia demekti.

Morrison, “Partinin başlama zamanı geldi de geçti,” diye müziğin üzerinden bize doğru seslendi. Sanki elleriymiş gibi gözlerini üzerimizde gezdirdi.

“Artık resmi olarak başladı,” diye cevap verdi Taylor. Üzerimizdeki bakışlardan partinin gözdesi gibi hissetmeye başlamıştı. Zil zurna adamların olduğu bir partiye bir parça kıyafet ve makyaja bulanmış hâlde gelince böyle iştahlı bakışlara maruz kalmak işin doğasında vardı.

Sawyer’ın annesinin İtalyan büfesine kurulmuş barı göstererek, “Sizin zehriniz nedir bayanlar?” diye sordu Morrison. Üzerine dökülenleri görse birilerini parçalardı şimdi.

“Votka portakal,” diye seslendi Taylor.

Morrison gülümsedi. “Sanırım bu isteği yerine getirebilirim.”

Bu hedonizme hâlâ daha katlanmam gereken iki saat elli dokuz dakikam vardı. Anlaşılan birisi vaktini boş olduğunu umduğu plajda geçirecekti.

“Lucy?” diye seslendi Morrison.

Bir erkekten hele de Luke Morrison gibi birinden açık bir içki almaman gerektiğini bilecek kadar akıllıydım.

“Ben almayacağım,” dedim. Taylor’a eğilip, “Uslu ol ve biri bir şey yapmaya kalkarsa beni çağır. Temiz hava almaya çıkıyorum,” dedim.

Morrison elinde içkiyle bize doğru gelirken ona gülümseyerek, “Biri bir şey denese iyi olur,” diye cevapladı.

“İstatistik olma,” dedim arka kapıya doğru giderken.

“Örümcek ağları olan bir kocakarıya dönüşme!” diye bağırdı arkamdan.

Mutfaktaki öğrenci labirenti arasında yolumu bulup, buzdolabının açabilmek için öpüşen bir çifti kenara ittim. Bir yığın biranın arkasında bir kutu gazoz buldum ve şoför tabii ki de onu içecekti.

“Seksi elbise Lucy!” diye bir bağırdı arkamdan. Dönüp bakmadım bile.

“Sawyer seni arıyordu. İçimden bir ses seni bulduğunda çok mutlu olacak diyor.”

Bir an evvel plajın yolunu tuttum. Sakin ve Bayan Diamond’ın şezlongunda yiyişen bir çifti saymazsak boştu. Gece ılıktı ve su o kadar durgundu ki düşmeden üzerinde yürüyebilirmişim gibi duruyordu. Taylor’ın ten rengi burnu açık ayakkabılarını çıkarıp iskelenin sonuna kadar yürüdüm. Burada kendi partimi verecektim. Sadece ben ve limonlu gazozum. Kutuyu açıp bir yudum aldım. Neyim vardı benim? Bir zamanlar partilerin aranan insanı olmaya bayılan kız nasıl somurtmak için sessiz bir köşe arar olmuştı? Son zamanlarda kendime sorduğum tüm sorularda olduğu gibi hep aynı cevap çıkıyordu. Aynı isim.

“Bu parti benim tarzım değil.”

Öyle bir zıpladım ki kutunun yarısını Taylor’ın uygunsuz elbisesinin her tarafına döktüm. Bana dolabından ödünç verdiği son şey olacaktı ve bu düşünce beni mutlu etti.

“Evet, benim de,” dedim. Şampanya renkli parlak elbiseden gazoz damlalarını siliyordum. “Belli değil mi?”

“Söz konusu sen olunca hiçbir şey belli değil Lucy Larson.”

Gazoz temizleme işini bitirdiğim için o sözler ve o ses dikkatimi çekmeyi başarmıştı. Sesi bile benden daha güzeldi.

Omzumun üstünden bakınca, koyu renk dar kesim kotu ve beyaz tişörtüyle yukarıdan bana bakan Holly'i gördüm. Ona yer vermeli mi yoksa göle atlayıp karşı kıyıya mı yüzsem bilemedim. Ne bildiğini, benimle ve Jude'la ilgili bir şey bilip bilmediğini bilmiyordum. Ve ikimizin de Jude'la olan ilişkisini kesinlikle konuşmak istemiyordum.

Sonunda medeni olmaya karar verdim. "Merhaba Holly," dedim, "Bir sandalye çeksene."

Belli ki beni arıyordu, bu bir tesadüfi karşılaşma değildi. Demek ki söyleyeceği bir şeyler vardı. Bir an evvel bu konuyu kapatmak istiyordum ki hayatıma devam etmekte başarısız olmaya devam edebileyim.

Kırmızı plastik bardağını kenara koydu, paçalarını kıvrıp oturdu. Ayağını suya batırıp bana daha da yaklaşıırken, "Seni yalnız bulmakta zorlanacağımı sanıyordum," dedi. "Southpointe'nin bu seneki 'popüler kız'ı olmuştun."

Bunu nereden duyduğunu düşünmek istemiyordum.

"'Popüler kız' derken bir kulüp dolusu striptizciden daha fazla dedikoduya ve yarı-gerçeğe maruz kalmamı kastediyorsan, evet, sanırım bu sene o onuru ben taşıdım diyebiliriz." İstedğimden daha savunmacı davranıyordum ama eski erkek arkadaşımın bir aşk çocuğu

olan kızla konuşuyordum. Savunmacı olmamdan daha kötüsü de olabilirdi.

Göle bakarak kafasını salladı. “Tacı elden teslim etme şansım olmadığı için üzgünüm. Geçen sene okulu bıraktığımda benim dönemim sona ermişti.”

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Onun duygularını paylaşmaya hazır değildim ve empati kurabilmem gerekiyordu, ama o konuda da yetersiz kalmıştım.

“Jude burada mı?” diye sordum. Sorar sormaz da kendimi boğmak istedim. Eğer hâlâ daha benim umutsuz bir ezik olduğumu düşünmüyorduysa bile bu soruyla bu olasılığı gerçeğe çevirmiştım.

“Bilmem,” dedi bardağından bir yudum alarak.

“Evde bebekle mi?” İçten bir şekilde sormuştum ama kulağa art niyetli geliyordu.

“Hayır,” dedi Holly kaskatı kesilerek, mavi gözleri parlıyordu. “Annem bakıyor bu akşam.”

“Holly, özür dilerim,” dedim. Keşke içeride kalsaydım böylece bu korkunç sohbeti gerçekleştirmek zorunda kalmazdım. “Laf çarpmaya çalışmıyordum--”

Sahte bir gülümsemeyle, “Doğal olarak içinden mi geliyor?” diye cümlemi tamamladı.

“Bunu hak ettim.”

“Evet,” dedi bir yudum daha alarak.

O kadar uzun süre sessiz kalmıştık ki benim mi bir şey söylememi bekliyor yoksa kendi söyleyeceği şeyi söylemekte mi zorlanıyor emin olamadım. Dolayısıyla ikimizin de hiç beklemediği bir şeyi ağzımdan kaçırdım:

“İyi bir baba mı?”

Soruma en az benim kadar şaşırmış gözüküyordu. “Eminim bir gün olacaktır.”

Can sıkıcı bir şeyin farkına vardım. “Bir saniye,” dedim Holly’e dönerek. “Bir gün olacak mı dedin? Yani şimdi değil?”

Dudağını ısırdı, bir şeyler düşünüyordu. “Bunun ne kadarını sana söyleyen kişi ben olmalıyım, bilmiyorum, ama--”

“Her şeyi söyle!” diye lafını bölüp iyice yanaştım. “Çünkü başka kimse söylemeyecek.”

Kirpiklerinin altından bana baktı. “Sormadan önce kendi kendine bir yargıya vardığın için olmasın o?”

Nefesim kesilmişti.

Eline yaslanıp, “Soru sormaya hazır mısın şimdi?” dedi. “Doğru soruları sormaya?”

Kafamı salladım.

“Sor o zaman.”

Bunu yapmak istediğime emin miydim? Düşündüklerimin doğru çıkmasını ya da yanlış olduğunu öğrenmeyi bu saatten sonra istiyor muydum? Uzun bir yarası ve gümüş-grili gözleri olan bir yüz gözümün önüne geldiğinde, cevabı biliyordum. “Bebeğinin babası Jude mu?” En önemlisini bir an evvelden aradan çıkarmakta fayda vardı.

“Hayır.”

Aman Tanrım. Suçluluk hissi rahatlama kadar apan-sızdı. “Senin ve Jude’un bir çeşit ilişkisi var mı?”

“Evet,” dedi bir yudum alarak. “İlkokul birinci sınıftan beri en yakın arkadaşım.”

Yine hem sevinçten zıplamak hem de kendimi tokatlamak istedim. Her şeyi anlamaya çalışarak, “Onu senin evine takip ettiğim o gece,” dedim yavaşça, “Bebek bezi ve mama getirmişti ve sarılmıştınız. Onun için büyük planların olduğunu söyledin ve ona sarıldın.” Sahneyi, bu sefer farklı bir gözle bakarak tekrardan yaşıyordum. Soru sormadan sonuç çıkarmaya kalkmayacak gözlerle.

Bana sanki kafamı koparmak istermişçesine bakarak, “Ben bir de Jude’un güven sorunları olduğunu düşünürdüm,” diye homurdandı. “O gün onu çağırmıştım, çünkü param yoktu ve en iyi ihtimalle on iki saat sonra yemeksiz ve bezsiz kalacaktık. Küçük Jude’un babası onunla hiç ilgilenmediği için Jude en başından beri hep yanımda oldu.”

Düşündüğüm ve ertesi sabah ona söylediğim şeyleri hatırlayarak yutkundum. Beni neden o şekilde görmezden geldiğini şimdi anlıyordum.

“Sarıldık, çünkü hayatım boyunca hep en yakın arkadaşım.” Sanki bu bir çocuk oyunuymuş gibi bana bakarak parmaklarıyla sayım yapıyordu. “O akşam onun için olan planım, bir bahçe satışında bulduğum beşiği tamir etmesiydi ve evet o geceyi bende geçirdi,” dedi bir kaşını kaldırarak. “Kanepede. Eğer kendince yargılara varan aklın başka şeyler düşünüyorsa, haberin olsun.”

Holly’nin söylediklerinin iyice kafama girmesini bekledim. “Neden bana senden bahsetmedi?” diye fısıldadım. “Ertesi sabah onunla yüzleştiğimde neden her şeyi inkâr etmedi?”

Ayak parmaklarını suya değdirip sakın yüzeyin üzerinde gezdirdi. “Çünkü kimseye küçük Jude’dan bahsetmemesini ben istedim. Babasının kim olduğunu biliyor ve pislik herif de onun kim olduğunu biliyor, ama gerçekte okulu neden bıraktığını kimsenin bilmesini istemedim. Southpointe’de dedikoducular bu ağız sulandırıcı haberle bayram ederdi,” dedi geceye sırtarak. “O sabah sana ikimiz hakkında neden gerçeği söylemediğiniyse sadece Jude bilir. Belki de söylese de ona inanmayacağın içindir.”

Tek düşünebildiğim, o sabah onunla yüzleştiğimde ona değil de Sawyer’a inandığımı söylediğim zaman gözlerindeki bakışlardı. Yüzünü karartan acı ve ihanete uğramışlık. “Dünya üzerindeki en kötü insanım,” dedim kendi kendime.

“Jude sanki sen kalbini söküp atmışsın gibi gözükecek bana gelip neler olduğunu anlattığında ben de öyle düşünmüştüm,” dedi benden tarafa bakmayarak.

“Anlıyorum şimdi,” dedim. “Neden benden nefret ettiğini anlıyorum.” İğrenilmeyi hak ediyordum.

Holly kıkırdadı, karanlık ve gırtlaktan gelen bir sestti. “Sen gerçekten de budalanın tekisin Lucy,” dedi. Bardağının kalanını suya döktü. “Jude senden nefret etmiyor. O çocuk, bildiklerine ve benim söylediğim her şeye rağmen yine de seni seviyor.”

Tek bir açıklaması olabilirdi. Paralel evrene geçmiştim. “Hâlâ beni seviyor mu?” diye fısıldadım.

Kafasını sallayarak, “Hâlâ ve her zaman,” dedi.

Gidip Jude' u bulmam gerekiyordu. Özür dilemeli, beni affetmesi için yalvarmalıydım. Holly'nin söylediğinin doğru olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu, çünkü her ne kadar hislerimi bastırmaya çalışsam da ben de hâlâ onu seviyordum.

Gözlerinin içine bakarak, "Teşekkür ederim Holly," dedim.

Omzunu silkti. Göle bakarak, "Bunu senin için yapmadım. Onun için yaptım, o yüzden bana borçlu hissetmene gerek yok."

Ona gülümsedim. Jack'in sevgilisi olduğunu düşündüğüm, aslında onun en yakın arkadaşı olan ve her şeyi açıklığa kavuşturan kıza...

Gazozumu kenara koyarak, "Holly, küçük Jude'un babası kim?" diye sordum.

Onu hazırlıksız yakalamışım gibi nefesi kesildi. Beni ilgilendirmezdi ve iç geçirdiği sırada aslında bana işine burnunu sokmamamı söylemesini bekliyordum.

"Southpointe Lisesi'nin gelmiş geçmiş en güzel iki hanımefendisi de buradaymış."

Sawyer'ın sesi benim homurdanmama, Holly'nin de kaskatı kesilip sessizleşmesine sebep oldu. Her zamanki haki pantolonu ve polo tişörtüyle bize doğru gelirken iskele ayaklarının altında gıcırdadı.

"Merhaba güzellik," deyip beni öpmek için eğildi. Nefesi alkol ve yabancırsini kokuyordu. "Ve Holly Hanım," dedi ona bakarak. "Sizinle birlikte olmaktan her zaman memnunluk duyarım. Küçük piçiniz nasıl?"

Gözleri kendinden memnun ağzını kapattı, “Bebeğiniz demek istedim.”

Holly ayağa fırlayıp ona ters bir bakış attı. “Bana kaldığı müddetçe asla öğrenemeyeceksin,” dedi onu kenara ittirip. İskeleden koşarak uzaklaşıp kalabalığa karıştı. “Kimlerle takıldığına dikkat etmelisin Lucy,” dedi boş-taki elini cebine sokarak. “Onun ününe sahip kızlar, senin eski ününe sahip kızlara iyi gelmez.”

“Bir haftaya mezun oluyoruz Sawyer. İnsanların hakkımda ne düşündüğünü umursamıyorum,” deyip ayağa kalktım. O sarhoş gülüşüyle bana bakışlarını hiç sevmemiştim.

“Ve Holly’e söylediğin şey çok kötüydü. Çocuğuna piç demeye ne hakkın var?”

Bardağını kaldırarak, “Armut dibine düşermiş. Çocuğun kanında var,” dedi. Bardağı dikip bitirdikten sonra göle fırlattı.

“Çok hoş,” dedim kollarımı kavuşturup. “Bu gece pek bir sevimlisin.”

“Çok gerginim Lucy,” dedi. Beni sıkıştırıp kollarının arasına aldı, elleriyle popomu avuçladı. “Rahatlamaya ihtiyacım var.” Saçını omzumdan çekip dudaklarını köprücük kemiğimde gezdirmeye başladı. “Ve bu akşam benim için nasıl giyindiğine bakarsak içimden bir ses senin de artık hazır olduğunu söylüyor.”

“Ne yapıyorsun Sawyer?” dedim onu ittirerek. Düşündüğümünden daha sert itmiştim, ama hak ettiği kadar da sert değildi. Aldığı alkolden mi yoksa benim gücüm-

den mi bilmiyorum ama Sawyer sendeledi ve göle düştü.

Gölün yüzeyine vurarak, “Lanet olsun Lucy,” diye bağırdı.

“Sana iyi yüzüşler,” deyip iskeleden aşağıya yürüdüm.

“Lucy! Hemen gel buraya!” diye bağırdı.

“Hayatta başarılar pislik herif,” diye kendi kendime söylendim. Taylor’ın ayakkabılarını alıp eve doğru koşmaya başladım.

Parti gittikçe kalabalıklaşmıştı ve artık herkes ayakta-
taydı. Yayılacak alan olmayınca insanlar şaşırtıcı dere-
cede yaratıcı olabiliyordu. Jude’u aramaya çıkmak için
Taylor’ı Morrison’ın kucağından alıp eve götürecektim
ki boş veremeyeceğim kadar çekici bir fikir geldi aklıma.

Merdivenlerden ikinci kata çıkarken insanların sa-
ğından, solundan, üstünden atlayıp durdum. Sawyer’ın
odası koridorun sonundaydı, muhtemelen de evdeki
kullanılmayan tek odaydı. Sawyer ailesini ve bu tarz
partiler verdiğinde azgın gençlerin yatağında sevişmesi-
ni engellemek için kilit taktırmıştı.

Ama kız arkadaşı olduğum için bana yedek anahtarın
nerede olduğunu söylemişti. Muhtemelen doğum günü
hediyesi olarak kendimi oraya kilitleyeceğimi umuyor-
du. Yakışıklı bir erkeğe hayır dediğim için hiç bu kadar
mutlu olmamıştım.

Dizlerimin üzerinde holün sonundaki sıranın altına
uzandım. Anahtarı olduğu yerden aldım. Ayağa kalkıp
kilide taktım ve kapıyı açtım.

Savunma oyuncularından biri bana doğru gelerek, “Hiç istemeyeceksin sanmıştım,” diye geveledi.

“Evet,” dedim kapının arkasına geçerek. “Asla o kadar sarhoş olamam.” Kapıyı hızla kapatıp kilitledim ve Sawyer’ın banyosuna gittim. Onun odasında onu terk ettikten hemen sonra olunca ilk başta onda ne gördüğümü merak etmeye başlamıştım. Çocukla neredeyse altı ay geçirdikten sonra bir sebep bulabilmeydim, ama hiçbir şey gelmiyordu aklıma. Çok geç olmadan bu durumun farkına vardığım için hem pişmanlık hem rahatlama hissediyordum.

Askıdan havluyu alıp banyo lavabosunun son çekmeceğini açtım. Erkek hijyen ürünleri arasından aradığımı bulmam için çok bakınmam gerekmedi. En üstteydi.

Banyodan çıkıp masasına gittim, bir kalem ve yapışkanlı not kâğıdı alıp veda sözlerimi yazdım. Sırıtmamı bastırmaya çalışmıyordum bile. Yatağın ortasına koymadan önce havluyu tomar yaptım. Daha sonra kayganlaştırıcıyı onun yanına, notumu da neredeyse boş şişenin üzerine koydum. Geri çekilip eserimi hayranlıkla izledi. Bir şey okuyabilecek kadar ayıldığında Sawyer deliye dönecekti. Yüzündeki ifadeyi görmek isterdim.

Odadan ayrılmak üzereydim ki kapının göz açıp kapayıncaya kadar açılıp kapandığını duydum. Arkamı döndüğümde sıırıslıklam Sawyer’ı elinde anahtar bana sanki onun tuzağına girmişim gibi bakarken buldum.

“Beni özledin mi?” diye sorup kapıyı arkasından kilitledi.

Azgın bir pislik olmasını saymazsak Sawyer kendimi hiç tehdit edilmiş, tehlikede ve korkmuş hissettirmemişti. Şimdi hepsini hissediyordum.

“Bu ne?” diye sordu. Yatağına doğru yürüyerek, “Bir hediye mi?” dedi.

Cevap vermedim. Tüm içgüdülerim harekete geçmiş, bu odadan kaçıp gitmemi söylüyordu. Kapıya doğru yandan yandan gitmeye başladım.

Şişeden notu çıkarırken gözlerini kıstı. “Rahatlar-ken iyi eğleneler,” diye okurken ufak bir gülümseme dudaklarına yayıldı. Notu yatağına bırakıp kapıya doğru gitmek üzere olduğum tarafa baktı. “Ah, bebeğim, benim planım da bu.” Sözlerinden çok yüzündeki ifade adrenalimin yükselmesine sebep oldu. Yavaşça hareket etmeyi bırakıp kapıya doğru hamle yaptım. Ama yeterince hızlı değildim.

Beni arkadan yakalayarak, “Nereye gidiyorsun?” dedi. Kahretsin ki tökezleyen bir sarhoş için bile fazlasıyla güçlüydü. Soğuk suda yüzmek onu ayıltmış olmalıydı. “Daha yeni geldin.”

“Sawyer, beni bırak,” diye uyardım. Yanlarıma yapıştırdığı ellerimi kurtarmaya çalışıyordum.

“Yoksa ne?” diye alay edip beni yatağına sürükledi. “Hiçbir şeyi umursamayan annene mi yoksa dünya yansa haberi olmayacak babana mı koşup ağlayacaksın? Ya da senin olmadan önce benim olan arkadaşlarına mı?” Yatağına kenarına vardığımızda beni yatağın üstüne fırlatıp üzerime dikildi. “Şimdi iyi bir kız ol ve uslu

dur,” deyip kasten komodinine baktı. Orada bir silahlı olduğunu biliyordum. Davetsiz misafirleri kovalamak için olduğunu söylemişti ama belli ki kızlara istediğini yaptırmak konusunda da işe yarıyordu. “Yoksa ben seni durdurmasını bilirim.”

“Nesin, kimsin sen Sawyer?” deyip yatakta yuvarlanan şeyi alıp ona doğru fırlattım. “Herkesi kandırmayı başardın, değil mi?”

“Herkesi değil,” dedi. Islak tişörtünü çıkartıp kenara attı. “Holly ve Jude benim ne olduğumun farkındalar. Ama bak bu onlara neye mâl oldu? Senin yerinde olsam bu geceden sonra gidip de benim nasıl bir canavar olduğumu insanlara anlatmaya kalkmazdım.” Gözleri heyecanla parlayarak sırttı. “Çünkü tatlım, ben dururken kimse senin hikâyene inanmayacak.”

Sawyer beni yakalamadan önce kapıya gidebilir miyim acaba diye merak edip kapıya varmamın ne kadar sürebileceğini hesaplayarak yatağın kenarına doğru kaydım. Benimle kapı arasında da durduğunu düşünürsek pek bir şansım yoktu. “Neden şimdi? Aylarca ‘sabırlı’ erkek arkadaşı oynadıktan sonra neden şimdi bunu yapıyorsun?”

Elleri kemeriyle boğuşurken, “Çünkü yapabilirim,” diye cevap verdi. “Çünkü yapmak istiyorum. İhtiyacım olan tek sebep bu.”

Denemek zorundaydım. Kaçmaya çalışmıyordum, çünkü Sawyer’ın duracağı yoktu.

“Yani müthiş planın, az evvel tanıkların önünde kavgaya ettiğin kıza tecavüz etmek mi? İki yüz kişinin olduğu bir yerde?” Aklına hitap etmeye çalışıyordum; bu sarhoş, delirmiş hâlinde ne kadar kaldıysa artık.

“Hayır. Benim müthiş planım, sonbaharda gidecek olduğu için ayrılmadan önce son bir romantik gece geçirmek isteyen kız arkadaşımın rızasının olduğu bir ilişki yaşamak,” deyip kemerini çıkarttı ve tişörtünün oraya attı.

Kahretsin. Bunu önceden düşünüp planlamıştı. Biliyordum ki mahkemede onun hikâyesi dikkate alınacaktı. Kaçma zamanı gelmişti.

Yataktan fırlayıp kapıya doğru koştum. Üç adım anca atmıştım ki boynuma bir ip geçirdi. Öksürerek ve kendi boğazımdan boğuluyormuşum gibi hissederek yere düştüm.

“Bunu bir daha denemeni tavsiye etmem,” dedi tepemde dikilerek. Sağından yüzüme göl suları damlıyordu.

Kafamı bir o yana bir bu yana çevirip nefes almaya çalıştım. “Bir gün, Sawyer Diamond,” dedim yutkunarak, “biri de tıpkı senin benim başımda dikildiğin gibi dikilecek ve seni fena benzetecek. Ben de en ön sıradan izliyor olacağım.”

Üstüme çıkıp beni ağırlığıyla yere yapıştırdı. Dizleriyle bacaklarımı ayırıp dilini boynumdan kulağımın ucuna kadar gezdirdi. “Belki yarın,” diye kulağıma fısıldadı. “Ama bu gece değil. Bu gece kimse seni kurtarılmaya gelmeyecek.”

Kavrayışından kurtarmaya çalışarak bacaklarımı kıpırdatırken kafamı kaldırdım. “Hayır, Sawyer,” dedim kulağının dışına, “Kimse seni kurtarmaya gelmeyecek.” Sonra ailemin ben on üç yaşındayken beni almaya zorladığı savunma dersleri faydasını gösterdi. Dışlerimi kulağına geçirip bir ayağımı kurtardım ve bir, iki, üç kere apış arasına geçirdim.

Bir eliyle kulağını diğeriyle saldırıya uğramış erkekliğini tutarak acı içinde inledi. Geri kalanımı da altından kurtarmak için halı boyunca kaydım. O komodine gitmeden kapıya varamazsam hiçbir savunma dersinin işe yaramayacağını biliyordum.

Birden kapı çerçevesinin bir kısmı da sökülerek patlarcasına açıldı. Kapından içeri giren Jude yerde olan biteni görünce deliye döndü. Gözlerindeki öfkeye bakılırsa kuduz hayvanların bile daha fazla otokontrolü vardı. Jude tek kelime etmeden Sawyer’ın üstüne atladı ve Sawyer’ın birinin geldiğini bile anlayamadan yumruklarının yağdırmaya başlamıştır bile. Sawyer’ı sırtüstü çevirip üzerine oturdu ve yumruklarıyla öfkesini yüzüne yoğunlaştırdı.

Her seferinde biraz daha kan çıkararak her darbeyi bir çatırtı izliyordu. Jude’un homurtuları mı Sawyer’ın inlemeleri daha gürültülüydü anlamak imkânsızdı. Jude’un ona bir ders vermeyi değil hayatını almayı planladığını anladığımda yerden kalktım ve onlara doğru gittim.

“Jude, dur artık.” Sesim de en az ayaklarım kadar titriyordu. “Dur.” Uzanıp elimi omzuna koydum.

Durmadı ama yumrukları yavaşladı ve seyrekleşti.

“Onu dinlesen iyi olur,” dedi Sawyer ağzındaki kanı haliya tükürürük. “Eğer yeniden hapse girmek istemiyorsan tabii. Sonra ben Lucy’i başka bir odada kısırdığımda kim kurtaracak onu, Ryder?” Sawyer eceline susamış gibi kanlı ağzıyla gülümseyerek Jude’a kafa tuttu.

Nefes alıp vermesi omuzlarını indirip kaldırdıkça Jude’un kasları elimin altında gerildi. “Bir kıza daha bunu yaptığını duyduğumda çükünü kesip sana yedireceğime dair kendime söz vermiştim. Ama seni birlikte bulduğum kızın Luce olduğunu görünce...” Yüzü Sawyer’dan iki santim ötede duracak şekilde eğilmeden önce kararlı yüzüyle bana dönüp baktı. “... Seni öldürmeye karar verdim.”

Ve bu gece olan en korkunç şey bu tehditti. Çünkü tehdit değildi, sesinin tonun anlayabiliyordum: Ciddiydi.

Onlara doğru emeklemektense onlardan uzaklaşıp Sawyer’ın komodinin önüne geçtim. Jude’un Sawyer’ın silahı olduğunu bilip bilmediğinden şüpheliydim, ama arayacağını biliyordum ve ilk bakacağı yer de komodin olacaktı.

Ayağa kalkıp öfkeyle Sawyer’a baktı. Gözlerini Sawyer’dan ayırmadan, “Luce,” dedi, “Bu orospu çocuğunun işini bitirmem için kenara çekilir misin lütfen?” Yutkundum, çoktan biliyordu. “Hayır,” dedim.

“Luce bu artık onun ve benim aramda,” dedi. “Çekil.”

Kavganı Sawyer'ın bana tecavüz etmesini engellemekten, önce Jude'un onun ağzını yüzünü dağıtmasını şimdi de öldürmesini engellemeye dönüşmüştü. Bir süre önce çoktan yorgunluk noktama ulaşmış olmam gerekiyordu, ama mücadeleye hazır bir kızdım.

Daha güçlü bir sesle, "Hayır," dedim.

"Kahretsin Luce," diye bağırdı Jude. "O bunu hak ediyor!"

Ona doğru bir adım attım. "Biliyorum," diyerek birkaç adım daha atıp ellerini tuttum. Bana bakmasını bekledim ve baktığında gözlerindeki mücadeleyi gördüm. "Ama sen hak etmiyorsun."

Gözlerini kapattı, hâlâ daha öfkesi dalga dalga yayılıyordu. "Önünde sonunda bir gün hapse gireceğim. Müebbet almak için onun gibi bir pislği öldürmekten daha iyi bir sebep düşünemiyorum. Umurumda değil Luce."

Bir elimi yanağına koyup yüzünü bana çevirdim. "Ama benim umurumda."

Bana baktı, sonra da gözlerinden şimşekler çakarak Sawyer'a. Bütün vücudu kaskatı kesilmişti yine. "Onu öldürmek istiyorum Luce. Hayatta bundan daha fazla hiçbir şeyi istememiştim." Sırtından bir titreme geçti. "Nasıl vazgeçeceğimi bilmiyorum."

"İzin ver sana yardım edeyim," deyip beklemeye başladım. Ne kadar sürerse sürsün, o olmadan buradan ayrılmayacaktım.

Sawyer bir kez daha kan tükürerek kıkırdadı. "Suçlu ve sürtük sonsuza kadar mutlu yaşadılar," deyip güldü.

“O mutlu sonu izlemek için nefesimizi tutmanız gerek-meyecek.”

Jude geri çekildi ama gitmesine izin vermedim.

“Hayatını bu pislik için harcama,” dedim Sawyer’a bakmayı reddederek. Yüzünü bir daha hiç görmesem çok iyi olurdu. Jude’a gülümsedim. “Onun yerine neden benimle harcamıyorsun?”

Bana baktıkça yüzünden çizgiler yumuşadı ve en sonunda gülümsedi.

“Bana uyar.”

Kapıyı göstererek elini çekti.

Sawyer’dan bir başka kahkaha geldi. “En azından bu gece biri o mala vuracak.”

Aaaaaah! Sawyer’ın hiç kendini koruma içgüdü-sü yoktu.

Jude, yakasına yapışıp onu ayağa kaldırdı. “Ne zaman çenen-i kapaman gerektiğini bilmiyorsun,” deyip yumruğunu kaldırdı. “Yardımcı olayım.” Sawyer’ı gerisin geri yere düşüren ilk yumruğunu direkt ağzına yapıştırdı.

“Luce,” dedi Jude kararlı bir şekilde bana bakarak. “Holde beni bekle,” dedi ve “Onu öldürmeyeceğim,” diye de ben sormadan ekledi.

“Jude.” Onu Sawyer’la yalnız bırakmayacaktım.

“Bana bak,” deyip bekledi. “İyi-yim ben. Öldürmeyeceğim.” Sonra da anlamlı bir şekilde bana bakıp, “Güven bana,” dedi.

Bu benim fırsatımdı. Daha önce gösteremediğim gü-veni ona gösterme fırsatım. Hak ettiği ama benim o za-

manlar fark etmediğim güveni. Hayır deyip de hâlâ bir şansımız olmasını nasıl bekleyebilirdim?

İstemiyordum. Hoşuma gitmiyordu ama gerekliydi. “Tamam,” deyip kabul ettim.

Uzun süredir görmediğim için tamamen kaybettiğini sandığım gülümsemesi yüzünde belirdi. “Hemen geleceğim,” dedi. “Holly’i çağırır mısın? Dışarıda bekliyordu ve bunu görmek isteyecektir.”

Güven. Güven. Güven. “Tamam. Ben dışarıda beklerim,” dedim. “Beni çok bekletme.” Kapıya doğru giderken, elbisemi ve saçımı düzelttim.

Holly duvara yaslanmış duruyordu, muhtemelen Jude Sawyer’ı döverken kimse gelip rahatsız etmesin diye bekliyordu.

Beni baştan aşağı süzerken yüzü gölgelendi. “İyi misin?”

“Evet,” dedim ona yaklaşarak. “Jude seni çağırıyor.”

Kafasını salladı. Duvardan uzaklaşıp bana döndü, elleri benimkileri tuttu. “İyi misin?” diye sordu tekrardan. Sözsüz bir konuşma geçti aramızda. Temel bir noktada o beni anlamıştı ben de onu. Sawyer’ın avladığı kızlar kardeşliğiydik sanki. Ortak paydamız değil oluşturduğumuz bağ gurur duyulacak bir şeydi. Gözlerinin içine bakıp “Evet,” dedim.

Ellerimi sıkıp yatak odasına doğru gitti. “Çetin cevizsin Lucy Larson,” dedi kapıdan bana bakarak. “Jude’un sende ne gördüğünü anlıyorum.”

Odaya gitmemi söyleyen tüm içgüdülerime karşı

koydum. Gitmedim. Jude'a daha önce güvenmemiştim, şans vermemiştim, şimdi verecektim.

Merdivenlerin tepesinde oturan kızlar biraz tuhaf tuhaf baktı ama ikinci kat neredeyse boştu. Ya parti boşalıyordu ya da Holly trafiği nasıl kontrol etmesi gerektiğini biliyordu.

Zaman geçirmek için elbisemle uğraşıyordum ama sonunda vazgeçtim. Ne kadar çekiştirip düzeltsem de kapatmasını istediğim yerleri kapatmak için sihirli bir şekilde kumaş peyda olmayacaktı. Görünüşe göre Taylor'a da bir elbise borcum olmuştu, çünkü Sawyer sayesinde artık önde de arkadakinin eşi bir yırtmaç vardı.

Bir dakika daha geçti ve her şeyin yolunda olduğu konusunda kendimi teselli ettim. Çünkü insanın kanını donduran çığlıklar ya da silah sesi duymamıştım. Ama hâlâ daha deli gibi endişeliydim. O gergin enerjiyi holde volta atmaya yönlendirdim.

Merdivenlerin oradan beşinci dönüşümde Jude ve Holly Sawyer'ın odasından çıktı. Jude'un ifadesi anlaşılmıyordu ama Holly kendinden memnun bir şekilde sırıtıyordu.

Onları karşılamak için holün öbür ucuna koşarak, "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Jude Holly'e baktı. Bana kollarını açarak, "Şimdi yolunda," dedi. Ona sarıldım. Altı aylık yanlışlık uçup gitmişti.

"Ne oldu?" diye sordum.

"İntikam," dedi Holly kocaman çantasını okşayarak. "Ben gidiyorum. Yapmak için geldiğim şeyi yaptım ve

bütün gece dışarıda olursam annem sinirden deliye dönecek.”

“Biz de gidiyoruz,” dedi Jude. Beni kolunun altına alıp merdivenlere yönlendirdi. “Luce’u eve götürmem gerekiyor.”

“Bekle,” deyip durdum. “Taylor’la geldim. Bu gece onun şoförüym.”

Jude homurdandı. “Hey, Holl, Taylor Donovan’ı bulup onu eve götürmenin bir mahzuru var mı?”

Yüzü düştü. “Bana cadalozluk kitabındaki her türlü hakareti etmiş kıızı diyorsan, evet bir mahzuru var.” diye seslendi bize. “Ama rica eden sen olduğun için büyüklük bende kalsın. Tamam, o şirreti evine götürürüm. Ama kapısına kadar yürüyecek değilim.”

Merdivenlerden aşağı inerken, Jude, birasını neredeyse üzerime dökecek olan bir çocuğu kenara iterek, “Sen bir meleksin,” dedi Holly’e.

“Kimse güzel saçlı çılgın bir kaltak gördü mü?” diye bağırdı Holly merdivenlerin oradan.

Onu duyan herkes farklı bir yönü göstermişti.

“Görünüşe göre işim bayağı zor,” deyip kalabalığa daldı. “Sonra görüşürüz.”

Jude arkasından seslendi, “Hey Holl!”

Görüş alanımızdan neredeyse çıkmak üzereyken dönüp baktı.

“İçerideki el işin için tebrikler.”

Bize rock işareti yapıp kalabalığa karıştı.

“Haydi,” dedi beni kendine yakın tutarak, “Seni buradan çıkaralım.”

Ön kapıdan çıkarken fark ettim ki daha önce hiç bu kadar üst üste kötü bir şey yaşamamıştım. Ama Jude beni merdivenlerden indirirken, aynı zamanda biliyordum ki geldiğim için memnundum. Hafifmeşrep elbise, Holly'le ettiğim tuhaf bir şekilde aydınlatıcı olan sohbet ve Sawyer'ın benden faydalanmaya çalışması bir yana Jude yanımdaydı ve elimi bir daha hiç bırakmayacakmışçasına tutuyordu. Bu eli tutmak için daha kötü süne de katlanırdım.

Taylor'ın anahtarlarını çantamdan çıkarırken sordum, "Az evvel bahsettiğin şu el işi neydi?"

Cevap vermedi.

"Aman Tanrım. Ne kadar kötü?" Hayal bile edemiyordum.

"Hak ettiğinden daha fazlası değil," dedi Jude. Yolcu kapısını açarak anahtarları benden aldı. "Sadece bir uyarı etiketi koydu." Kapıyı kapattı ve kendi tarafına anca gelebildi.

Kapıyı açar açmaz, "Nasıl bir uyarı etiketi?" diye sordum.

Kemerini takıp bana sersem sersem sırtıttı. "Sahip olduğu cinsel hastalıkların listesinin kasıklarına dövmelediği türünden."

Kendi tükürüğümde boğuluyordum az daha. "Ne? Ciddi olamazsın."

Kontağı çevirip bana son derece ciddi bir bakış attı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Kahretsin, gerçekten öyle bir liste var mı?" Jude şu anda daha da minnettar olmuştum.

Omzunu silkti. “Bir başka kız bunu keşfetmek zorunda kalmayacak,” deyip arabayı çevirdi ve otoyola girdi.

“Başka ne yaptınız?” diye sordum cevaptan korkarak.

Jude’un gözlerinin kenarları kıvrıldı. “Bir elini çüküne yapıştırmış diğer elinin işaret parmağını da burnuna sokup yapıştırmış olabiliriz.”

Ağzım açık kalmıştı. Şaşırtıcı olduğu kadar komikti de, dolayısıyla güldüm. Bütün olanları, dövmeden yapıştırmaya kadar hepsini gözümde canlandırırken intikam almış gibi hissettim. Holly doğru söylemişti.

“Bunun için başınız belaya girmez mi?” diye sordum sakinleştiğimde.

“Muhtemelen,” dedi kendi gülmesi biterken. “Ama Sawyer hiçbir şekilde şikâyetle bulunamaz.”

Sawyer bana çocukken arkadaşlarını ispiyonlayan çocuklardan biriymiş gibi geliyordu.

“Neden ki?”

“Çünkü Holly onı ailesine küçük Jude’un babası olduğunu söylemekle tehdit etti. Bu da harika bir skandal sebep olurdu,” dedi böbürlenerek. “Diamondlar gibi bir aile kazık minivanlar vs. satmak istiyorsa herkesin önünde böyle bir skandal yaşamayı kaldıramazlar.”

Holly’nin bana söylemeye fırsatı olmamıştı, ama anlamıştım. Aramızda geçen sözsüz konuşma küçük Jude’un babasıyla ilgili bilmem gereken her şeyi söylemişti bana. “İkiniz bunu en başından planladınız.”

Belli belirsiz bir omuz silkmeye cevap verdi.

Elimi tutup, “Sen nasılsın?” diye sordu.

“Erkek arkadaşımı tarafından seks yapmaya zorlandıktan sonra mı? Ya da söz konusu eski erkek arkadaşın sadece şerefsizsin teki olduğunu değil aynı zamanda çocuğuna sahip çıkmadığını öğrendikten sonra mı? Ya da senin hakkında tamamıyla yanıldığımı ve senin de bana doğrusunu söylemediğini öğrendikten sonra mı?” Biri-lerini ya da bir şeyleri suçlamak istiyordum. Ama yar-ğlayan parmağımı çevirebileceğim tek kişi kendimdim.

“Hepsi hakkında ne hissediyorsun?” diye sordu yu-muşak bir sesle. Neler yapabileceğini bildiğim hâline o kadar tersti ki... “Ortalama bir şey söyle.”

“Berbat hissediyorum,” diye cevaplayıp ona baktım. Sadece bu akşam için miydi, bir arkadaş olarak mı arka çıkmıştı ya da bu son altı ayda aramızda bana davran-duğundan daha fazla mıydı bilmiyorum ama buradaydı. “Ama aynı zamanda çok iyiyim Ya sen?”

Sımsıcak parıldayan gözleriyle bana baktı ve “Ben de çok iyiyim,” dedi.

Sunrise yolundan dönerek Taylor’ın arabasını evi-
min önüne park etti. İkimiz de karanlık yapıya baktık,
bekliyorduk. Belki fazla hızlı olacak, belki yakışksız ola-
cak ama bu kadın istediği şeyi tutup bırakmayacaktı.

“İçeri gelmek ister misin?” Hem kabul etmesini hem
de reddetmesini bekleyerek yutkundum.

Durakladı. Gözleri sanki korumalarla çevriliymiş gibi
evi inceliyordu. Bu endişeli erkek bakışını biliyordum.

“Annemler evde değil,” dedim. “Annem babamı da
yanında sürüklediği bir iş gezisine gitti.”

Jude kapısını açtı. Kalbim çarpmaya başladı.

“Annen, babanı evden çıkartabildi mi?” diye sordu ben de arabadan indiğimde.

“Yemeğine ilaç kattıktan sonra çıkardı,” diye cevapladım. Beni beklediği yere doğru gittim. Alt dudağını ısırarak ev bakıyordu. Bu erkek bakışını da tanıyordum: Tereddüt.

“Gelmek istemiyorsan önemli değil,” dedim yanında durarak. “Anlıyorum.”

“İstiyorum Luce,” dedi yatak odası pencereye bakarak. “Sadece gelmeli miyim emin değilim.”

Elleri arkasında bağlı bir şekilde herkesi dövebilecek adam. Tüm Southpointe dünyaya eyaletteki bütün bekâr ve bazı bekâr olmayan kadınlarla yattığını ilan etse umursamayacak adam. Aynı adam benimle ailemin olmadığı eve girmeye çekiniyordu.

Ayaklı bir ikilemdi.

“Ben eminim. Benim kararlılığım senin tereddüdünü geçersiz kılıyor.” Kolundan tutup merdivenlerden yukarı çektişirdim. “Bu taraftan.”

İç çekti ama onu verandaya oradan da ön kapıdan içeriye sürüklememe izin verdi. Döşeme tahtaları ayaklarımızın altında gıcırdaması sessiz evin her tarafında yankılandı.

Mutfağın ışığını açarak, “Bir şey istiyor musun?” diye sordum.

Kafasını hayır anlamında salladı. Hâlâ tereddütlüydü. Onu en yakın çıkıştan uzaklaştırmak amacıyla elini bırakmadan merdivenlerden yukarı doğru çektişirdim.

“Üstümü değiştirmem lazım,” dedim elini bir kez daha çekip.

İşe yaradı.

Jude’u yatak odama götürürken ne yaptığımdan emin değildim. Ama masum ya da değil herhangi bir niyetle yapmıyordum. Hiçbir niyetim yoktu, sadece bana doğru geleni yapıyordum.

Şifonyerin üzerindeki lambanın zincirini çekerken, “Bu gece bana ne olduğunu nereden biliyordun?” diye sordum. Şu anda düşünmem gereken bir yığın soru vardı, biliyordum ama sormamın tek nedeni sessizliği bozmaktı.

“Holly senin Diamond’la kavga ettiğini görmüş hemen gelip beni çağırdı. Diamond’ın bir sonraki hamlesinin ne olacağını tahmin etmek içinse aşağılık biri ne yapardı diye sorup bunun on katı fazlasını düşünmen yeter.” Kapıya yaslanıp sanki gerçek değilmiş gibi odamı inceliyordu.

Ben de ona aynı şekilde, gerçek değilmiş gibi bakıyordum.

“Teşekkürler, Jude.” Banyoya giderken durup ona baktım. Onun hakkında korkunç şeyler düşünmüş ve onlara inanmıştım. En kötü şeyleri ona yakıştıran o güruha dâhil olmuşum. Bu durum canımı yakıyordu. “Ve özür dilerim.” Sözlerimin aktaramadıklarını gözlerimden anlamasını umuyordum. “Holly her şeyi açıkladı ve çok, çok özür dilerim Jude.”

Kapıdan uzaklaşıp içeri bir adım attı. “Biliyorum Luce.” Bana hüzünlü bir şekilde gülümsedi.

Elimde pijamalar, gözlerimde yaşlarla banyoya girdim.

“Odanın bu kadar kızı olması beklemiyordum.” Sesinin tonundan burnunu kırdığını anlayabiliyordum.

Elbiseyi çıkardıktan sonra kafamı dışarı uzattım. “Artık birbirimiz hakkında varsayımlarda bulunmamamız gerektiğini öğrenmedik mi?” Bir kaşımı kaldırıp gülmüsedim.

O da güldü ve “Umarım öyledir,” dedi. “Yani şu an beş farklı kadından beş tane daha çocuğum olduğunu söylemek için kötü bir zaman mı? Yoksa beni onların karavanlarına kadar da izledin mi?”

Elbiseyi yüzüne fırlattım.

Yüzünden alıp eliyle buruşturdu. Cebine sokmadan önce avucunda tutabilmesi elbisenin ne kadar az kumaştan oluştuğunu gösteriyordu. “Bunu hatıra olarak saklıyorum, Luce. Harika gözüküyordun.”

Geceliğimi giyerken, “Sanki elbiseye bakıyordun da,” diye bağırdım.

“Haberin olsun Luce, öyle bir elbise giyersen, erkekler elbiseyle ilgilenmeyecektir.”

Her şey eskiden olduğu gibiydi. Normale dönmüştü. Yani Jude’la benim olabileceğimiz kadar normal, ama bizdik ve bu yeterliydi. Harap görüntümden biraz olsun kurtulmak için saçımı taradım ve odaya döndüm.

Jude yatağında oturmuş, öğrenci el kitabına bakıyordu. Şifonyere geri koyarken, “Duyduğuma göre kabul edilmişsin,” dedi. “Julliard Luce. Benim gibi aptal

bir köylü bile ne olduğunu ve bunun gurur duyulacak bir şey olduğunu biliyor.”

Dizimi kırıp yanına oturdum. “Ben de istediğin hemen hemen her üniversiteye girdiğini duydum. Bir de tabii o yedi basamaklı NFL anlaşması var.”

Kafasını yatağın paneline yaslayıp, “Evet, sanırım öyle,” dedi.

“Bir karar verdin mi?”

“Henüz değil,” dedi önemsiz bir şeyden bahsediyor-muşçasına. Sanki istediğin okula tam kapsamlı bir bursla gidebilmek hiç önemli değilmiş gibi. Eğer bu da değilse, Jude’un neyi önemli bulduğunu tahmin etmek zordu.

Elimi karnına koyup, “Jude,” dedim. “Neden bana Sawyer’ın ne mâl olduğunu anlatmadın? Neden çocuğun babasının sen olmadığını söylemedin?” Bu cevaplayamadığımı birçok sorudan biriydi.

Gergin bir sesle, “İnanır mıydın ki?” dedi.

Cevabı biliyordum ama dile getirmek istemedim.

“Ayrıca eğer Jude’un babası olduğumu ve sana bu konuda yalan söylediğimi düşünürsen benimle temelli olarak ilişkini koparacağını biliyordum. Seni benden uzakta, güvende tutmak için aklıma gelen tek yol buydu.”

Elimi geri çektim. “Ne yani bunu planladın mı? Birlikte olduğumuz sürede, nasıl her şeyi öyle bir berbat etsen de seni bırakayım diye mi planlıyordun?”

Elimi tutup, “Hayır Luce,” dedi. “Ben seni bırakayım diye.”

“Seninle Holly ve bebek hakkında yüzleştiğim o sabah, yalanlamadın.”

“Ama doğruladım mı?”

Gözlerimi kısarak, “Reddetmeyerek doğrulamış oldun,” dedim.

Beresini indirip gözlerini kapadı. “Çünkü seni benden kurtarmanın tek yolunun bu olduğunu biliyordum. Bu şekilde planlamamıştım, ama o sabah benimle Holly hakkında yüzleştiğinde biliyordum ki eğer adam olup seni bırakacaksam bu benim tek şansımdı. Ve çok şükür ki o gün bunu yapabilecek cesaretim vardı.”

Sertçe, “Neyi? Bana yalan söylemeyi mi?” diye sordum.

Jude kafasını iki yana salladı, “Senden uzaklaşmayı.”

Jude’la aramızda yaşanan tüm bu şeyler, kendisinin dikkatlice planladığı kontrollü bir iletişim eksikliğiymiş. Kırılmıştım ve sinirlenmiştim. Nedenini anlıyordum ama artık yetmişti.

“Uzaklaşmayı bitirdin mi?” diye sordum. Bir yastık alıp yüzüne attım.

Yastığı bana geri attı. “Hâlâ kararsızım.”

Neden kararsız olduğunu bilmeseydim cevabı acıtabilirdi. “Neden buradasın o zaman?”

“Çünkü burada olmak istiyorum,” diye itiraf etti.

“Daha önce istemiyor muydun?” Biraz daha yanına yaklaştım. İki dakikalığına da olsa aynı şeyi düşünmemizi istiyordum.

“İstiyordum,” dedi tavana bakarak. “Sadece artık buna karşı koymaktan bıktım.”

İşte, beklediğim an gelmişti. Kırmızı ışık değişmişti. “Bana bir iyilik yap ve bir daha hiç karşı koyma.”

Oturup bana baktı. Bakışı delip geçiciydi. “Koyacağım Luce. Karşı koymaya devam edeceğim çünkü benimki gibi bir geçmişli olan ve geleceği olmayan bir adamın hayatını mahvetmesini hak etmiyorsun.”

Derin bir nefes alıp oh çektim. Alçak gönüllük iyi bir şeydi; ama kendini feda etmek en az kendini tanrının bir lütfu olarak görmek kadar kötüydü. Bu “git-gel”den bıkmıştım. “Seni istememem için gerekli sebepleri saymayı kesersen belki de umurumda olmadığını duyar-sın,” dedim. Daha doğrusu bağırdım. “Seninle ilgili en kötü şeyleri biliyorum ve en iyi yanlarını da biliyorum.” Nefes almak için durakladım. “Ve seni istiyorum.”

Bakışlarını çevirmeden önce gözlerinden bir şeyler geçti. Çenesini sıkmış kapıyı gözlüyordu ve ben tam da kendimi kapının önüne atıp yolu tıkamayı düşünüyordum ki birden beni kendine çekti ve dudakları dudaklarımı buldu.

Beni içine çekmek istercesine öpüyordu; altı aylık kaçırılmış anları telafi etmek istercesine, benim nafîle olduğunu bildiğim bu bize karşı koyma fikrinden vazgeçmişçesine...

Yüzümü ellerinin arasına alıp daha sert öpmeye başladı. Öyle ki nefes alamıyordum, ama bu şekilde öpüşmek soluksuz kalmayı gerektiriyorsa, sonsuza dek oksijenden vazgeçmeye razıyım. Anın içinde kaybolmuştum, şimdi ve buradan başka hiçbir şey yoktu. Geçmiş, yalan-

lar, acı, hiçbir şey şu an yarattığımız dünyayı bozamazdı. Bozmasını istemiyordum.

Tişörtünü çekip çıkardım ve yere attım. Tişörtünü çıkarmama ilk kez izin vermişti. Ama ellerimin tenine değmesi yetmiyordu. Geri kalanı geri kalanıma değmeliydi.

Jude benden önce davranarak ellerini geceliğimin içine sokup karnımın, göğüslerimin ve kafamın üzerinden çıkarıp attı. Gözleri üzerimde gezinip sanki her bir çizgiyi, eğimi, kıvrımı hafızasına kazıyormuş gibi vücudumu inceledi. Birçok kadınla birlikte olmuş ve istediğini seçebilecek bu adamın karşısında çıplak ve korunmasız bir şekilde oturmanın rahatsız edici olması gerektiğini biliyorum. Ama bana öyle bir bakıyordu ki kendime güvenimin imkânı yoktu.

Gözleri gözlerimi bulduğunda bana gülümsedi. Gözleri gümüşe dönmüş, nefesi kesilmişti ve hazırды. Onu istediğim gibi hiç kimseyi istemeyeceğimi biliyordum.

“Jude, seni--”

Dudaklarıma yapıştığında son kelimem uçup gitti. Kalçama gömülmüş elleriyle beni sırtüstü çevirip yatağa yatırdı. Teninin sıcaklığı benimkini ısıtıyor, vücutlarımızı parlatan bir ter tabakası oluşturunuyordu. Ağzı boynumda elleri göğüslerimdeyken dünyanın kenarından düşmeye çok yaklaşmışım. Ama daha fazlasını istiyordum, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Onun için öyle hazırdım ki bunu vücudumun her zerresinde hissediyordum.

Ellerimi ikimiz arasında kaydırıp pantolonunu buldum, düğmelerini çekiştirerek serbest bıraktım ve elimi içine soktum. İnledi, alnı benimkine dayanmışken bedenlerimiz de birlikte hareket ediyordu. Elimi çıkartıp kalçamı ona doğru kaldırdım. Ağzından bir başka ses daha kaçtı. Dudakları yine benimkilerle buluşmadan önce, “Kahretsin,” diye inledi. Dili dudaklarımı ayırıp benimkine dokunurken parmakları külotumun altına kaydı. Dili dudaklarımı bir tek bile terk etmeden tek bir hamleyle külotumu çıkardı.

Bambaşka bir dünyadaydım. Yabancı olan ve evim olmasını istediğim bir dünya. Tutkuluydu ve bir sıcaklık vardı. O kadar derin ki özümsediğin, o kadar derin ki senin bir parçan olan türden bir sıcaklık.

Bana bu şekilde dokunmaya, beni bu şekilde tüketmeye devam ettikçe daha fazla dayanamayacaktım, içimde birikenler patlamaya hazırды. Şimdi tamamıyla çıplak bir şekilde kalçamı kaldırıp onunla buluştururken bacaklarımı etrafına sarıp hareket etmeye başladım. Vücudundaki bütün kaslar gerilirken nefesi kesildi.

“Bu şekilde olmaz,” deyip yastığı yumrukladı.

İçimdeki her şey çılgın atıyordu. Kesik kesik soluklarım arasından, “Ne şekilde?” diye sordum. Bacaklarımı indirmemiştim, bu kadar yaklaşmışken vazgeçmeyecektim.

Gözlerini kapadı. “Sawyer Diamond tarafından neredeyse tecavüze edildikten hemen sonra olmaz,” dedi arkasına yaslanarak.

Teni artık tenime değmiyordu. Hemen üşüdüm.

“Jude ben iyiyim,” dedim dirseklerimin üzerinde yükselip. Bu anı kaybetmeye niyetim yoktu. Oturup acaklarını yataktan aşağı indirdi ve çömeldi. “Ama ben değilim.”

“Neden?”

Ellerini yüzünde gezdirdi. “Çünkü bu şu anda her açıdan yanlış olurdu.”

Bu beni üzümüştü. “Bana yanlış gelmemiştii,” dedim. Efsanevi Jude Ryder’ın tarihinde muhtemelen sonuna kadar gitmediği tek kadın olduğum gerçeğini düşünmemeye çalışıyordum. Yerden geceliğimi aldı, gözlerini yerden ayırmayarak geceliği bana uzattı.

Ben geceliği elinden bir hışımla alırken, “Sorun da bu ya. Bana da yanlış gelmedi,” dedi. Geceliği odanın bir ucuna fırlatmak istiyordum ama giydim. “Yanlış olduğunu buradan anlıyorum.”

“Bilmeceleri sabaha saklayabilir miyiz acaba?” deyip kollarımı geceliğin içinden geçirirken. “Şu anda biraz algılama sorunu yaşıyorum da.”

“Ben kendimi açıklamayı beceremiyorum,” deyip şapkasını çekiştirdi, bir süre ses çıkarmadı. “Benim doğru yanlış algım çok ters Luce, benim için yanlış olan herkes için doğru. Ve bana doğru gelen de herkese yanlış geliyor.”

Ona sarılıp içinde kopan fırtına her neyse onu dindirmek istiyordum, ama reddedilmişlik hissim buna engel oluyordu. “Yani diyorsun ki az evvel yaptıklarımız sana doğru geldiğine göre kesin yanlış olmalı?” Daha kafa karıştırıcı olamazdı.

Bana bakarak kafasını sallayıp onayladı. “Doğru yanlış ayarlarımı düzeltmem gerek Luce ve kendime çeki düzen verene kadar da seninle dikkatli olmalıyım.”

Kendimi sırtüstü yatağa attım ve başımı bir yastıkla kapadım. “Dikkatli olmak bu gece için istediğim bir şey değildi,” diye sızlandım, sesim boğuk çıkmıştı.

“Biliyorum,” dedi ayağım ovalayarak. “Ama doğrusu bu.”

Yastığı yüzümden çekip tek kaşımı kaldırdım. “Jude’un doğrusu yoksa başkalarının?” diye sordum maşum bir gülümsemeyle.

Alayımdan etkilenmemişti. “Emin değilim,” dedi, “Ve emin olmam lazım, eğer---” anlamlı anlamlı yatağa baktı, “başladığımız şeyi bitireceksek.”

Yanına yaklaşip oturarak, “Tamam,” dedim. “Çabuk ol ve bir an evvel sorunun neyse hallet, Ryder.” Dudaklarımı onunkilere bastırdım ve içimdeki her şey tam kaynamaya başlamışken geri çekildim.

“Peki, efendim,” deyip gülümsedi. Başparmağını yavaşça gezdirerek, “Sadece doğru olmasını istiyorum, tamam mı? Kusursuz olmalı.”

Kusursuz bir dünyada yaşasaydık bu iyi olabilirdi. “Eğer her şeyin doğru ve kusursuz olması için bekliyorsan, seni bu dertten kurtarıp şimdi söyleyebilirim ki bu asla olmayacak,” dedim parmaklarımı onunkilerle kavuşturarak. “Ama bana bakıp benimle birlikte olmak istediğini söyleyebiliyorsan ve ben de sana bakıp seninle olmak istediğimi biliyorsam, o zaman carpe diem⁶ bebeğim. Çünkü olabilecek en kusursuz hâli bu.”

⁶ Anı yaşa anlamına gelen Latince deyim.

Parmaklarımı sıkıp kafasını salladı. Kalkarken alnımı öpüp, “Çok akıllısın Luce,” dedi. “Yarın sabah görüşürüz.”

Artık iyice saçmalyordu.

“Evet,” dedim elini tutarak, “Görüşeceğiz.” Örtüyü kaldırıp yanımdaki yeri gösterdim.

Jude sanki bir denkleymiş gibi yatağı inceliyordu.

Hangi denklemi çözmeye çalıştığını tahmin ettim. “Doğru mu yanlış mı?”

“Emin değilim,” diye itiraf etti.

“Ben eminim,” dedim elinden çekiştirerek.

Bir saniye daha durakladı ama sonra ya pes etti ya da kendi kendine karar verdi, ama yanıma sokuştı ve nefes alamayacağım kadar sıkı bir şekilde kollarını bana doladı.

Beş yıl önceki o günden beri böylesine huzurlu bir uyku uyumamıştım.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Erkendi. Sanki güneş daha erken doğmayı düşünüyormuş gibi erken. Pazar günleri, en az bir üç saat daha uyurdum, ama bu sabah uyumak istemedim. İstemem de uyuyabileceğimden emin değildim zaten.

Bu sabah da son dört yıldır bugün her zaman olduğu gibi midemde bir boşlukla uyandım. Kusacak mıyım bayılacak mıyım bilmediğim o duyguyla. O günü tekrar tekrar yaşıyordum, sonra birden Jude uykusunda bana daha sıkı sarıldı ve bugün her şeyin üstesinden gelmek daha kolay olacaktı gibi duruyordu.

Kalmıştı. Bütün gece buradaydı. Bir kere bile bırakmamıştı beni.

Yüzünü boynuma gömüp uykusunda anlaşılmaz bir şey mırıldandı.

Beresini takıyordu hâlâ. Adam üstsüz uyuyordu ama beresi hâlâ yerindeydi. Bu kafası için iyi değildi, ara sıra nefes alması gerekiyordu. Neden yapmamam gereken

bir şeyi yapıyormuşum gibi hissettim bilmiyorum ama bereyi alnından çekip çıkardım.

Saçı o kadar kısa ve açık renkliydi ki neredeyse kel gibiydi. Sonra başının tepesinden boynuna kadar olan buruşukluğu ve yaraları fark ettim. Birkaç santim saçım daha yansa benim de sahip olabileceğim yaraları. Yanık izleri. Bu izleri yaratan olayları hafızasından ve bu izleri de derisinden silebilmeyi dileyerek parmaklarımı üzerinde gezdirdim.

Parmaklarımı boynundan aşağıya gezdirip, sırtına baktım. Sabahın loş ışığında yara labirentinin bütün sırtını kapladığını gördüm. Sanki iğne iplik kullanmayı bilmeyen biri tarafından defalarca açıp kapamış gibi bazısı küçük bazısı büyük beyaz yara izleriyle doluydu. Kadavraların daha az yarası olduğundan emindim.

Midem bulanmıştı. Sabah uyandığımda olduğundan çok daha kötü hissediyordum. Parmaklarım yükselmiş her bir yaranın üzerinden geçerken, yanımda uyuyan bu adama ne olduğunu hayal edemiyor, hayal etmeyi istemiyordum.

Aniden sıçrayarak uyandı. Gözleri bir saniyeliliğine huzur içindeydi, ta ki yüzümdeki bakışı ve elimde tuttuğum şeyi fark edene kadar. Bileğimi tutup beresini aldı ve yataktan fırladı.

Beresini takarken, “Ne yapıyorsun?” diye haykırdı. Kızgın ve kırgındı.

“Nasıl oldu?” diye fısıldadım yatakta oturarak.

Bana cevap vermeyerek odanın diğer tarafına gitti, uzun kollu gri kazağını alıp giydi.

“Aynı şeyi sana da yaptılar,” diye tahmin yürüttüm. Bu kadar kolay tahmin edilebilir bir şey olmamasını dilerdim. “O çocuklar seni de yaktı.”

Jude çenesini sıkıp ellerini kafasının arkasında kavuşturdu. “Onlar değil, ama onlar gibi birkaç kişi,” dedi gergin bir sesle. “Beş yıl önce,” dedi her kelimeyi zorla telaffuz ederek, “Yetimhaneye ilk taşındığımda.”

“Neden?” Öne uzanıp elini tutmaya çalıştım.

Elini çekti. “Hoş geldin hediyesiydi.”

“Aman tanrım!” Jude’un geçmişindeki felaketlerin bir sonu var mı diye merak ettim. “Peki ya yaralar?”

Gözlerini dikmişti bana. Simsiyahtılar. “Bilmek istemezsin.”

Hem haklıydı hem de yanılıyordu. “Bilmek istiyorum,” diye fısıldadım.

“Anlatmak istemiyorum,” diye cevap verdi. Nefes aldıkça göğsü inip kalkıyordu.

“Tamam,” dedim yutkunarak. Jude’un derisinin üzerindeki kılınların haricinde bir o kadar da ruhunda yaralar olduğunu kabul etmiştim. “Özür dilerim, Jude.”

“Bana acımanı istemiyorum,” dedi, “Ve sen o kızlara özgü analizini yapasın diye bütün çocukluğumu yeniden yaşamak istemiyorum. Ben bir kanser hücresiyim, Luce. Sana bunu en başında söylemiştim. Bunu kabul etmek için nahoş ayrıntıları bilmeye gerek yok.”

“Evet, gerek var,” dedim. Gidip ona sarılmamı söyleyen bütün içgüdülerime karşı koyuyordum. “Ayrıntıları bilmelisin ki nasıl tedavi edeceğini bilesin. Sana yardım etmeme izin ver,” deyip, yeniden onu tutmaya çalıştım.

“Kahretsin, Luce!” Odanın içinde volta atmaya başladı. “Senin minik projelerinden biri değilim ben. Öldürülmekten kurtarabileceğin bir köpek değilim. Kurtarılmaya ihtiyacım yok ve dahası kurtarılmak da istemiyorum.” Durup nihayet bana baktı. “O yüzden beni kurtarmayı çalışmayı bırak.”

Geri adım atmam gereken anın bu olduğunu biliyordum, ama yapamadım.

“Hayır,” dedim sertçe.

Dik dik baktı, “Kurtarılmak istemiyorum.”

Gözyaşlarımı tutmak için dilimi ısırardım. “Evet, istiyorsun.”

Gözleri parladı. “Hayır,” dedi titreyen sesiyle, “İstemiyorum.” Benden uzaklaşırken şifonyere çarptı ve dün çatıdan indirdiğim saklama kutusunu devirdi. Yere düşen kutunun içindekiler halıya saçılmıştı. Yataktan fırlayıp eşyaları toplamaya başlamıştım ki o da geri döndü.

Jude bana yardım etmek için çömelmeden önce kafasını geriye atıp tavana baktı. Gözleri elimdeki bir şeye takıldı, yüzü düştü. Elimdeki fotoğrafı alıp ayağa kalktı. Sanki gerçek olamazmış gibi bakıyordu fotoğrafa.

“Bu çocuğu nereden tanıyorsun?”

Derin bir nefes aldım. “Benim ağabeyimdi.”

“Senin ağabeyin, John Larson mıydı?” dedi gözünü bile kırpmadan.

Ağlamaya başlamıştım. Bu sabah demir kadın için bile yaşlarını tutmak için çok zor olmaya başlamıştı. Jude’un parmakları arasındaki fotoğrafa baktım. Abimin

son sınıf futbol fotoğrafıydı. Öldürülmeden sadece yedi ay önceki. Beş yıl önce tam bugün.

“Evet,” dedim yüzümdeki yaşları silerek.

Yüzü kireç gibi olmuştu, fotoğrafı elinden düşürdü. “Babanın adı Wyatt mı?”

Yere düşen fotoğrafı alırken başımla onayladım.

Jude dönüp yumruğunu duvara geçirdi. Duvarın alçısını parçalamış, beyaz bir toz bulutu yaratmıştı. “Böyle bir şeyi benden nasıl saklayabilirsin?” diye bağırdı bana dönüp. Tüm vücudu tir tir titriyordu.

Kafam allak bullak olmuştu ve üzgündüm. Hangisi ağır basıyor emin değildim. “Sana ağabeyimin öldüğünü söylemiştim,” dedim. John’un fotoğrafını kucağıma koydum. “Kötü detayları da paylaşmadığım için kusura bakma.”

Pencereye gidip dışarıyı izlemeye başladı, nefesiyle omuzları inip çıkıyordu. “Detaylar bu durumda bayağı işe yaradı,” dedi sesi çatlayarak.

“Neden bahsediyorsun Jude?” diye fısıldadım. Her şey dağılıyor, çözülmeye başlıyordu ve bunu neyin başlattığını bilmiyordum.

Bana bakmak için dönerek, “Benim tam adım Jude Ryder Jamieson,” dedi.

O isim beni kamyon çarpmışa çevirdi. O kadar ani, sert bir çarpışma olmuştu ki konuşamadım.

“Babam,” dedi pencere pervazına tutunarak, “bir genci vurmak ve öldürmekten hapse girdi.”

Kafamı bir o yana bir bu yana salladığımdan saçlarım

savruluyordu. “Sus,” dedim zar zor. Her şey kontrolden çıkıyordu ve ben buna daha fazla katlanamıyordum.

“Babamın adı Henry Jamieson.” Durdu, ya oradan çıkıp atlayacakmış ya da yumruğunu geçirecekmiş gibi pencereye bakıyordu. “Babam, ağabeyini öldürdü.”

Tuttuğum fotoğraf ellerimden kayıp yüzüstü yere düştü. Ağlamak geliyordu içimden. Bedenimin ağlamanın getireceği rahatlamaya ihtiyacı vardı ama kıpırdayamayacak kadar uyuşmuştum. Bunun gerçek olamayacağını, imkânsız olduğunu kendime söyleyip duruyordum. Babası, ağabeyimi öldürmüş adama âşık olmuş olamazdım. Tanrı bu kadar zalim olamazdı.

“Baban,” diye başladım, söyleyebileceğimden emin değildim, “Ailemi mahvetti.”

Jude pencere pervazını yumrukladı. Bana dönerek, “Ve senin baban da tüm bu süreci başlatan kişi!” diye bağırды. “Senin babanın şirketlerinden birinde on yıl çalıştıktan sonra rastgele bir uyuşturucu testi için seçildi, geçemedi. Ve büyük Wyatt Larson da onu kovdu.”

“Jude, kanında kokain ve meth vardı. İş yerinde neredeyse birini öldürüyordu,” dedim. Mahkemede söylenen, gösterilen her şeyi hatırlıyordum. Ailem, on üç yaşındaki kızlarının mahkemede olmaması gerektiğini fark edemeyecek kadar acılarına gömülmüşlerdi. Ama ben de zaten evde durmazdım. Ağabeyimin katili yargılanırken battaniyenin altına saklanmak doğru gelmiyordu. Onun için orada olmalıydım, ölmüş olsa bile.

“Çünkü annem bizi yeni terk etmişti!” diye bağırды.

Boynundaki damarlar patlamak üzereydi. “Zor bir zamandan geçiyordu ama atlatabilirdi. Ama baban ne yaptı, on yıllık bir hizmetin sonunda onu kovdu. Banka iki ay sonra evimize haciz koydu ve evsiz kaldık. Ağabeyini vurduğu gün beni de yetimhaneye bırakmıştı.”

Kaçmak istiyordum, ama yapamadım. Hâlâ daha bu kâbustan Jude’un bedeni benimkini sarmalamış bir şekilde uyanmayı bekliyordum. “O ağabeyimi öldürdü,” diye tekrarlardım. Sözler ağzıma ekşi ve yanlış geliyordu.

“Babanın ölmesi gerekiyordu!” diye patladı. Beti benzi atmıştı. Omuzları çökmüş, başı öne düşmüştü. “Baban olmalıydı,” diye fısıldadı.

“Hayır,” —dudaklarım titredi— “...ben olacaktım.”

Jude dondu, sanki düşmanıymışım gibi bakıyordu bana. “Ne demek istiyorsun?”

Duvara yanaştım, desteğe ihtiyacım vardı. “Annem, o Pazar günü babamın öğle yemeğini benim götürmemi istemişti, gece gündüz o projeyi bitirmek için çalışıyordu, ama ben huysuzluk edip götürmek istemedim. İş yeri evimize yakını ve bisikletle gidebilirdim.” Gözlerimi kapadım, her şey gözlerimin önünden geçmeye başlamıştı. “Sonra John götürebileceğini söyledi ve bu onu son canlı görüşüm oldu. Babanın o gün işyerine gelip üç kurşun boşalttığı kişi oydu. Babamın portatif ofisinde oturmuş onu beklerken sandalyede dönüp duran ben olabilirdim. Henry Jamieson meth ile o kadar kafayı bulmuştu ki sandalyede kimin olduğunun bile farkında olmadan ağabeyimi çekip vurduğunda onun yerinde

ben olabilirdim.” İçimdeki her Őey yok olmuŐtu, yere dűŐen sűnműŐ bir balon gibiydim. “O ben olmalıydım.”

Sessizlik űkműŐtű. Ama űyle gűrűltűlű bir sessizlikti ki kulaklarımı tıkamak istiyordum.

Jude yanımdan geçip çıkmadan űnce durdu. “Sen olmadıėın için űzgűnűm,” dedi alçak bir sesle. “űnkű tűm bu saçmalıklarla uėraŐmamayı yeėlerdim.”

Kapıyı arkasından çarparak çıktı, ayak seslerinin merdivenlerden aşağıya ve kapıdan dışarı uzaklaşmasını dinledim. Bu sefer hayatımdan sonsuza dek ıkımıŐtı.

Tel kapı kapandığında, beŐ yıldır tuttuğum gűzyaŐlarımı saldım.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Aynanın önünde durup yansımama baktım. Aynadaki kız bana benziyordu, ama hatırladığım kız değildi. Jude gittiğinden beri bir şeyler değişmişti; daha önceki kızın önemli bir parçası yoktu artık.

Donuktum. Hiçbir şey hissetmiyordum, kaybolmuş gibiydim. Sanki uğruna çabaladığım ve sonunda başardığım her şey çıkmaz bir yola götürmüştü beni. Hayatımda ilk defa, acaba kurtarmaya çalıştığım dünya buna değmez miymiş diye sorguladım.

“Gökyüzündeki Lucy’m?” diye kapımı tıklattı babam. “Hazır mısın?”

Cevabım, hayırdı. Ama böyle söylemedim çünkü söz konusu ağabeyim olduğunda asla hayır demezdim. Cenazesinde konuşmam istendiğinde de demedim, her sene ölüm yıldönümünde babamla mezarlığı ziyaret etmemize de demedim. Ona, onu sevdiğimi ve her gün düşündüğümü gösterebilmemin tek yolu buydu.

Aynadaki kıza son bir bakış attıktan sonra kafamı sallayıp dönüp gittim. O kız artık ben değildi.

“Selam baba,” dedim kapımı açıp. Bundan önceki dört seferde olduğu gibi babam siyah takımını giymişti. Bu sefer kravatını doğru takmayı bile başarmıştı neredeyse. “Sadece ikimiz miyiz yine?” diye sordum hole bakarak. Annem bizimle hiç John’un mezarına gelmedi, hatta benim bildiğim kadarıyla cenazesinden beri onu hiç ziyarete gitmedi.

“Annen bu durumla kendi bildiği gibi başa çıkıyor,” dedi avuç içlerini ceketine silerek. “Biz de kendi bildiğimiz gibi.”

Çoğu zaman ben de keşke annem gibi yapabilsen diyordum.

“Haydi, geç kalacağız.” Döndü ve merdivenlerden aşağıya indi. Çantamı alıp peşinden gittim.

“Sen sürüyorsun,” dedi kapıyı kilitlerken. Bunu söylemesine hiç gerek yoktu zaten. En son direksiyon başına geçtiği gün John’un öldüğü gündü.

Mezarlık evden bir saatlik mesafedeydi ama babanla sessizce otururken yolculuk sanki bütün gün sürmüş gibi geliyordu. Bu benim mezarlığa altıncı gidişimdi. Yılda bir kez geliyordum, çünkü doğrusu buydu ama daha fazlasını yapamazdım. Ayrıca John’a dair sevdiğim hiçbir şey o mezar taşının altında değildi.

Babam, yaşamayı bırakmış bir adam ne düşünüyorsa onu düşünerek pencereden dışarı bakıyordu; bense düşüncelerim beni tek bir yere götürdüğü için düşünmemeye çalışarak önüme bakıyordum.

Bütün mezarlıklar gibi bomboştu. Arabayı durdurup babama baktım. Olduğu yere çakılıp kalmış hâlâ pence-reden bakıyordu.

Elimi omzuna koyarak, “Baba,” dedim, “Hazır mısın?”

Önce bir ürktü. Dünyaya dönerken gözleri de ber- raklaşmaya başlamıştı. “Hazırım.”

Arabadan inip önüne geçtim ve beklemeye başladım. Ve bekledim.

Beş yıl önce öğrendiğim bir sabır testiydi. Ustalaş- mıştım artık.

Babam yolcu kapısının dışında kıpır kıpır huzursuzca durmuş, cinleriyle savaşıyordu. John’u görmeye gelmek benim için çok zordu; ama babamı neredeyse sinir kri- zinin eşiğine getiren ıstırapı akıl sağlığı kitaplarını dol- duran cinstendi.

Hiçbir zaman süre tutmadım, ama ortalama on beş dakika falan bekliyorduk. Bu sefer omuzlarını dikleş- tirip montunu düzelttiğinde beş dakika olmuştu. Bana doğru yürüyüp ileriye baktı. “Haydi, gidip merhaba di- yelim,” dedi kravatını kırkınıcı kez düzelterek.

John’un mezarı uzakta değildi, elli adım sonra önün- de eğiliyorduk. Babam bayılacak gibi duruyordu ama biliyordum ki kendine hâkim olabilecekti. Her zaman olurdu.

Hiçbir zaman bir şey söylemezdik, ama hep John’un söylemek istediklerini duyduğunu düşünürdüm. Kuş- lar cıvıldıyor, güneş parlıyordu. John’la ilgili en sevdi-

ğım anılarımı hatırlayıp Jude'la ilgili olanları rafa kaldırdım. Hayat gittikçe darmaduman bir hale geliyordu ve bu ben lanetlendiğim için mi böyleydi yoksa hayat doğası gereği böyle bir şey miydi emin değildim. Bunca zamandır bir kişinin bile bir şeyleri değiştirebileceği inancıyla yaşıyordum ama keşfetmiştim ki dünya berbat bir yerdi.

Babam elini kucağıma koyup, “Bana sorununun ne olduğunu söyleyecek misin?” diye sessizce sordu.

Sıçradım. Dokunuşundan mı sessizliğin bozulmasından mı bilmiyordum. “İyiyim.” Sesimin normal çıkmasını sağlamak neden bu kadar zordu ki?

“Lucy, senin bir kere bile iyiyim dediğini duymadım. Ya harikasıdır, ya berbat, ya çok yorgun ya çok kızgın ya da herhangi bir şey ama asla iyi değil,” dedi ufka bakarak. “Sen tutkulu bir insansın. Bana çekmişsin.” Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. “Ya da eskiden olduğum kişiye.” Sustu, birkaç derin nefes alıp bana döndü, “Neyin var?”

“Nerden anladın?” diye sordum. Bir şeylerin ters gittiğini anlayacak son kişiydi babam.

“Kendi duygularını hissetmeye izin vermeyince, başkalarınınkini hissetmeye daha açık oluyorsun. Bir münzeviye dönüşmenin kötü yanlarından biri.”

Beş yıldır babamla aramızda geçen tek manalı konuşmaydı. Bu konuşmanın olduğu yeri ve zamanı düşününce John'un bunda bir eli olduğunu düşünmekten kendimi alamadım. “Jude'la ilgili,” dedim. John'un mezar taşını çevreleyen çimenlerle oynuyordum.

“Artık görüşmüyorsunuz sanıyordum.” Boğazını temizledi; bu gerçekten oluyordu. Genç kıızıyla endişeli baba muhabbeti kuruyordu.

“Görüşmüyorduk; ama dün gece bir şekilde rastlaştık.” Babam biraz daha güçlü görünüyor olabilirdi ama Jude ve benim yeniden bir araya gelmemize sebep olan olayları anlatırsam, bunun onu yeniden bir beş yıllık bunalıma sokmasından korkuyordum. “Aramızdaki sorunları çözmüştük ama sonra bu sabah hiçbir şekilde üstesinden gelemeyeceğimiz bir sorununuz olduğunu fark ettik.” Bu bilginin de onu baş aşağı edebileceğini biliyordum ama karşımda ben küçük bir kızken olduğu gibi güçlü bir adam olarak duruyordu. Hiçbir şeyin deviremeyeceği bir adam gibi.

Başını salladı. “Ne peki bu?”

Nefesimi verdim. John’un mezar taşında yazılı harfler bulanıklaşıyordu. “Jude’un soyadı Jamieson.” Söylerken bile hâlâ inanamıyordum. İnanmak istemiyordum.

Babam omuzlarını silkip içini çekti. “Biliyorum.”

Kafamı kaldırdım. “Ne?”

“Biliyorum tatlım,” diye tekrarladı. “En başından beri biliyordum.”

Tamam, babam yine normal davranmıyordu. Yine gerçeklikten kopmuştu ve bu sefer bariz yalanlar söylüyordu.

“Jude’u eve getirdiğim o geceden beri onun babasının Henry Jamieson olduğunu bildiğini mi söylüyor-sun?” Biraz daha açıkça sordum.

“Biliyordum,” dedi. “Anlamam biraz zaman aldı ama evet biliyordum.”

Daha ne kadar tuhafliklarla karşılaşacağımı bilmiyordum. “Neden bir şey söylemedin?”

“Çünkü sen mutluydun ve Jude babası değil ve biliyordum eğer ikiniz birlikte olmaya devam edersiniz nasılsa bir gün öğrenecektiniz.”

“Öğrendik.” Dudağımı ısırdım.

Babam bacağımı sıvazladı. “Öğrenmemiş olmayı mı dilerdin?”

Kafamı salladım.

“Çünkü o senin için önemliydi ve onunla birlikte olmak istiyordun?”

Tekrar kafamı salladım, kendime hâkim olmaya çalışıyordum. Bu gün sınırlarımı öyle zorluyordu ki her an kafayı yiyebilirmişim gibi hazır bekliyordum. “Bana söylemeliydin.”

“Belki de ama söylemedim. Jude babasının kim olduğuyla yargılanmamalı,” dedi elimi tutarak. “Henry Jamieson’ın yaptığı affedilemez bir şey, ama bu Jude’un mutluluğu hak etmediği anlamına gelmiyor. Biz John’u kaybettik; o babasını kaybetti.” Sesi titriyordu ama sakin. “O gün herkes bir şeyler kaybetti ve ben küllerin arasından bir tohumun yeşerdiğini görmekten memnundum.”

O tohum küllerin içinde yok olmuştu. Asla kök salmamış bir tohumdu. “Jude seni suçluyor.”

“Sen de onun babasını,” dedi. Gözleri benim ve John’un mezar taşı arasında gidip geliyordu.

“Çünkü o John’u öldürdü,” dedim. “Onu suçlamaya her hakkım var.” Ağabeyimi öldürdükten sonra suçlamak yapabileceğim en az şeydi

Söz konusu sen ve Jude olduğunda suçun kimde olduğunun bir önemi yok tatlım. Önemli olan ikinizin ne istediği. İkiniz de bundan kolay bir çıkış yolu arıyorsunuz, çünkü bu sizi korkutuyor.” Çoktan kaybettiğini düşündüğüm bir ruh ve gerçek duygularla gözlerimin içine bakıyordu. “Birini umursamak korkutucu bir şey çünkü ikiniz de pat diye birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorsunuz. Ama korkunun hayatını yönlendirmesine izi veremezsin. Yoksa benim gibi olursun. Geçmişinin arkasına saklanarak yaşama, bugün için yaşa. Hayatını sonsuza dek birlikte geçirmek istediğin birini bulduğunda, onu bırakmazsın. O sonsuzluk ister bir gün olsun ister bir yıl ister yüz yıl.” Öbür elini de John’un mezarına koymuştu. “Kaybetme korkunun sevmene engel olmasına izin verme.”

İşte karşımda bütün dünyası başına yıkılmadan önceki herkesle her şeyi konuşabilen, eyaletteki en büyük inşaat firmasını yöneten Wyatt Larson vardı ve bana bugün için yaşamam gerektiği ve geçmişim yüzünden geleceğimden korkmamam gerektiğini söylüyordu. İki yüzlü değildi, biliyordum. Buna gerçekten inanıyordu, sadece o artık bu şekilde yaşayamıyordu.

“Onu kaybettim, baba,” diye itiraf ettim. Hiç sahip olmuş muydum merak ediyordum.

Dümdüz bir ifadeyle uzaklara baktı. “Bir şeyi sonsu-

za dek kaybettiğimizi düşündüğümüzde onun gelip bizi bulması beni hep şaşırtmıştır.”

Gülümsedim. Hüzünlü bir gülümsemediydi ama oradaydı. Babam ben çocukken en sevdiğim oyuncağımı kaybettiğim zamanlarda da aynı şeyi söylerdi. Haklıydı. Ayımı kaybettiğim gerçeğini kabullenir kabullenmez, hiç beklemediğim bir yerde çıkıverirdi.

“Yeniden bir araya gelsek bile,” dedim, “Böyle bir şeyi nasıl arkamızda bırakabiliriz ki? Onun babasının Henry Jamieson olduğu gerçeğini nasıl göz ardı edebilirim? Ve o babasını kaybetme sebebinin benim ailem olduğu gerçeğini nasıl unutabilir?” Bu sorunun bir cevabı yoktu, ben de beklemiyordum zaten.

“Aşkın her şeyin üstesinden gelebileceğine inanacak kadar saf kalpliyim,” diye itiraf etti.

Güldüm. Biraz tuhaf bir gülmeydi, çünkü ağlamaya çalışıyordum. “Evet, saf kalplisin,” dedim ona bakarak. Sözleri ve sesi doğrudu, eskiden olduğu gibiydi; ama omuzları ve kafası çökmüştü. Eski babamın ufak bir parçasıydı. Ama bu bile yeterdi.

“Sana ne oldu baba?”

Bulutlarda bir şey ararcasına gökyüzüne baktı. Şekillere mi bakıyordu, cevap mı arıyordu yoksa kaçış mı emin değildim ama bir şey arıyordu. “Bir çocuğunu kaybettiğinde anne baba da kendinden bir parçasını kaybeder,” dedi. “Bütün dünya durur ve bir zamanlar olduğun kişinin sadece bir görüntüsü olarak kalırsın. Annen bununla kendince başa çıkıyor, ben kendimce.

sen kendince,” dedi. Elini mezar taşından çekip ayağa kalktı. “Annen dünyadan nefret ediyor, ben kaçıyorum, sen kurtarmaya çalışıyorsun.”

“Denedim ve başaramadım,” diye mırıldandım.

“Neden dünyayı kurtarmaya çalıştığını biliyorum tatlım,” dedi bana elini uzatarak. “John’u kaybetmenin bedelini ödemeye çalışıyorsun. O gün orada olan sen olmadığın için hissettiğin suçluluk duygusunu telafi etmeye çalışıyorsun.”

Mezar taşındaki John’un yaşam tarihlerine baktım. Ben mızızlanıp babamın yemeğini ağabeyime götürtüğüm için kısa kesilmiş bir yaşam. “Hiçbir şeyi kurtarmadım.”

“Kendini kurtardın Lucy,” dedi alını kırışarak. “Beni kurtardın. O ilk yıl, beni her sabah yataktan çıkartan tek şey sendin.”

Uzattığı eline baktım, tutamıyordum. “John’u kurtarmadım.”

“Ah tatlım, John’u kurtarmak senin işin değildi,” dedi. “Onu ben kurtarmadım. Tanrı kurtarmadı. Daha ne kadar geçmişin suçluluğunun bugününü engellemesine izin vereceksin?”

Ona baktım, saçları aklaşmış, yüzü buruşuk ve üzgündü. Beş yılda otuz yıl yaşlanmıştı. “Ben de aynısını sana sorabilirim.”

“Biliyorum,” dedi, yeniden elini uzatarak. “Ama sen benden daha güçlüsün, benim Gökyüzündeki Lucy’m. Kendinin düşündüğünden daha güçlüsün.”

Nicole Williams

Elini tutup beni kaldırmasına izin verdim. “Sen de öylesin, baba,” dedim alnını öperek. “Sen de öyle.”

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Mezuniyete giden birkaç gün son senelerin kahvaltısı, kep ve cüppe dağıtımı, göl kenarında gezinti ve yıllık imzalamalarıyla doluydu. Hiçbirine katılmamayı seçtim. Babamın mezarlıktaki moral konuşmasına rağmen, sözlerini gerçek olarak kabul edemiyordum. Babaların kızlarını cesaretlendirmesi ve onların şaşmaz yaratıklar olduğunu düşünmesi normaldi. Bana söylediklerine inandığını biliyordum. Ama bu babam olarak beni tarafsız bir şekilde görmediği içindi.

Ben onun küçük kızıydım. Gökyüzündeki Lucy'si. Bana baktığında gördüğü şey buydu; dönüştüğüm şeyi göremiyordu. Ama bir konuda haklıydı, dünyayı kurtarmazdım. Ne olduğunu değiştirmeyecek ve John'u geri getirmeyecekti. Ama bunu kabul edince, ne yapmam gerektiğini bilemez olmuştum. Hayatım bomboş ve tepetaklak olmuş hissediyordum. Bir seneden az tanıdığım ve bir hafta sonra bir daha görmeyeceğim insanlarla kutlama yapma havamda değildim.

Metal katlanır sandalyemde sessizce oturuyordum. Bir an evvel bitsin de hayatımın bu senesini rafa koyup unutayım diye bekliyordum. Geri kalan üç yüzden fazla mezun kıpır kıpırdı; herkes birbirine sarılıp gülümsüyor ve iletişimlerini kaybetmeyip sonsuza kadar arkadaş kalacaklarına dair boş boş konuşuyorlardı.

Benim için fazlasıyla duygusal ve saçmaydı.

Birkaç dakika geçti ve sandalyelerin çoğu dolmuştu. Püskülümü ısırdım. On beş dakika geçmişti ve iki saat daha, “Falan filan falan filan, geleceğimiz parlak falan filan, istediğiniz her şeyi olabilirsiniz falan filan falan filan,” palavrası vardı.

Pöf.

Sona kalan birkaç kişi benim aşağımdaki birkaç sıraya yerleşmeye çalışıyordu. Sawyer biraz tuhaf yürüyordu. Sanki bir şeyler düzgün değilmiş gibi ya da sanki eli çükküne yapışmış gibi. Ağzımdan kaçan kahkahayı engellemeye çalışmadım bile.

Birkaç kişi dönüp baktı. O da bakmıştı. Ama ben olduğumu görür görmez sanki yumruk yemiş gibi hemen kafasını çevirdi. O şerefsizi öpmüştüm. Öpmekten daha fazlasını yapmıştım. Bu bir kızı erkeklerden tövbe ettirmeye yeter de artar bile. Özellikle de lisedeki birinci sınıf bir şerefsize dönüştüğü, birkaç iyi kişinin de çoktan kapıldığı bir okula gitmekte olan bir kızı. Erkekler konusu karamsar gözüküyordu. O yüzden öyle bir konu yokmuş gibi yapacaktım. Yalnız ve nispeten mutlu olmak, biriyle birlikte sersefil olmaktan iyiydi.

Müdür Rudolph şarap rengi perdelerin arkasında gözüktü ve podyuma doğru ilerledi. Bu zor geçecekti. Her onlardan tarafa baktığımda gülümseyip el sallayan ailem için kötü hissettim. İkisi de gelmişlerdi.

“Değerli öğrenciler, aileler ve öğretim üyeleri,” diye başladı. “Bu tam anlamıyla geçmiş, bugünü ve geleceği kutlama zamanı.”

Bu mezuniyet konuşmalarının zoru neydi? Hepsinin aynı eski saçma şey olması gerektiğine dair bir kanun mu vardı?

“Bahsetmek isterim ki---” Müdür Rudolph ağzı açık, gözleri büyümüş şekilde kalakaldı. Jude sahneye doğru koşup, elini Rudolph’a uzattı.

O kafasını sallayıp mikrofona daha sıkı asılınca Jude elinden kapıp aldı. Pazar sabahından beri Jude’u görmemiştım ve ona dair her şey değişmişti. Huzurlu bir adam gibi gözüküyordu. Hayatın bütün gizemlerini çözmüş bir adam. Bütün olanlardan ve söylenenlerden sonra hâlâ kalbimin çarpmasına sebep olabilen bir adam.

“Bir saniyeliğine vaktinizi alacağım, kimse kusura bakmasın,” dedi Jude podyuma çıkıp. Herkes aynı derecede şaşırılmış mı diye yanındakine bakıyordu. “Okul birincisi olarak burada değilim, bu bir sürpriz değil. Ama sanırım mezun oluyor olmam hepiniz için bir sürpriz oldu. Bu seneyi mikrofonu Müdür Rudolph’tan alarak başlattığıma göre bu sıkıcı konuşmaya bir son verip aynı şeyi yaparak bitirmem fena olmayacak.” Mezunlar arasında kısık sesli bir kahkaha yükselmışti. “Ve ön sırada-

ki Şu zeki piğlerin aksine benim söyleyecek geręekten önemli Őeylerim var.”

Herkes ya yanındakiyle fısıldıyor ya ŐaŐkınlığını atlatmaya ęalıŐıyor ya da sahneye bu sanki affedilmez bir Şeymiş gibi bakıyordu. Ama Lucy Larson gülümsüyordu. Jude’u orada kep ve cüppeyle, mezun olup içinde futbol olan bir geleceğe doğru gittiğini görmek gülümsemeyi hak ediyordu. BaŐarısı için mutluydum.

“Bu yıl diğerleri gibi değildi,” diye başladı kalabalığa bakarak. “Kendim ve hayat hakkında önceki on yedi yılın tamamından daha fazla Şeyler öğrendim ve hatta sevdim.”

Jude, “S” sözcüğünü söyleyince bir düzine kafa dönüp bana baktı. Sandalyemde aşağıya doğru kaydım. Jude’un bu ortaya ruhunu döken mezuniyet konuŐmasıyla nereye gittiğini bilmiyordum ama benim için en iyi ihtimalle bir mahcubiyet yaratacaktı.

“Öğrendim ki ben dâhil herkesin olduğumu düşün-düğü gibi pisliğin teki değilim,” dedi. Müdür Rudolph alnında biriken terleri elleriyle silmeye başlamıştı. “Biri bana bunu defalarca ve defalarca söylemişti. Senenin büyük çoğunluğunu aldı ama sanırım sonunda ona inanıyorum.” Gözlerin bir saniyeliğine benim olduğum tarafa kaydı. “Çünkü nereden geldiğimin nereye gideceğimi belirlemediğine inanıyorum. GeçmiŐteki bir trajedinin bütün geleceğimi Őekillendiremeyeceęine inanmam gerekiyor,” deyip durdu, boğazını temizledi. “Bunu sadece ben yapabiliyorum. Şimdi anlıyorum.”

Yine durdu, bütün salon o kadar sessizdi ki iğne atsan duyulurdu. “Benim bunu öğrenme sürecimde, bana bunu öğreten kişinin, bana ve hatta kendine ve tüm dünyaya olan inancını yitirdiğini de biliyorum.” Parmakları mikrofonu sımsıkı kavramıştı, artık kalabalığa değil doğrudan bana bakıyordu. “Milyon kere hapse düşebilirim ve hiçbiri ona yaptığımdan daha kötü olamaz. Bana nasıl sevileceğini öğretti, hatta bana yapabileceğimi göstermem için şans üstüne şans tanıdı. Ve her seferinde onu yüzüstü bıraktım.” Yüzü acıyla buruşmuştu ama bakışlarını benden ayırmadı. “Seni seviyorum Lucy Larson. Ve bunu anca her şeyi mahvettikten sonra fark ettiğim için özür dilerim. Seni neden kaybettiğimi ve bir daha asla neden sahip olamayacağımı anlıyorum.”

Gözlerimi kapadım. Bu çok fazlaydı. İtirafı, sözlerinin arkasındaki duygu, salondaki herkesin bana bakması, hissettiğim her şey...

“Beni kurtardın, Lucy ve ben sana bunun karşılığını veremedim. Özür dilerim,” dedi daha alçak bir sesle. “Sadece bilmeni istedim.”

Gözlerimi açtım, mikrofonu kıpkırmızı olmuş Müdür Rudolph’a verip sahneden ayrılırken ona bakmaya zorladım kendimi. Bana gülümsüyordu. Jude’un nadir anlar için sakladığı o özel gülümsemelerden. Ben de ona gülümsedim.

Yanlış olan her şeyin ortasında, doğru bir şey kendine yer buluyordu. Küllerin içinden bir şey yükseliyordu.

Nicole Williams

Dönüp sahneden uzaklaşmadan önce elini kaldırıp salladı. Geçmişini geride bırakıp parlak geleceğine doğru yola çıktı.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Zenim bronzlaşmaya fırsat bile bulamadan toparlanıp ülkenin bir ucuna gitmiştim. Kısa süren yaz mevsimini dans ederek, ailemle yeniden iletişim kurarak ve daha çok dans ederek geçirdim. Mükemmele yakın sayılabilecek bir yazdı.

Tek bir şey hariç.

Ya da daha çok, bir kişi.

Jude mezuniyetin ertesi sabahı yetimhaneden çıkışını yaptı ve kimse bir daha ondan haber alamadı. Ortada dolaşan birkaç dedikodu vardı elbette ama ben de bir dedikodu mağduru olarak bir daha hiçbir dedikoduya itibar etmemeye yemin etmiştim. Kimisi onun bonservisi elinde olan en pahalı oyuncu olarak bir NFL takımının yaz kampında olduğunu söylüyordu. Kimisi güneyde bir bankayı soyup veznedarlardan birini vurduktan sonra ülkeden kaçtığını söylüyordu. Kimisiyse Jude'un

gerçekle tüm bağıını koparıp yitirdiğini ve kendisini Hiğman Köprüsü'nden attığını söylüyordu.

Her nerdeyse mutlu ve en azından kendisiyle ve geçmişle barışık olduğuna inanmak istiyordum.

Bu mezuniyetten sonra kendim için istediğim bir şeydi ve bu yönde biraz ilerleme kaydetmiştim. Mutluluk biraz zordu ama mutsuzdan daha ziyade mutluya yakındım ve bu bile büyük başarıydı. Geçmişim, izin versem beni boğmaya hazır bir şekilde, her sabah ve her akşam hâlâ oradaydı, ama ben çoğu zaman buna izin vermiyordum. John'u nasıl öldüğüyle değil hatırlanması gerektiği şekilde hatırlıyordum.

Ve dünyayı kurtarmaya gelince tüm bu can sıkıcı fedakâr fikrin peşini tam olarak bırakmamıştım. Başlangıç olarak, düşük gelirli çocukların dans öğrenmek için para ödemek zorunda kalmadığı, şehirdeki bir stüdyoya dans hocası olmak için başvururdum. Hatta mezunlardan biri çocuklar bale pabuçlarını ve taytlarını satın almak zorunda kalmamaları için bir fon bile açmıştı. Böylece dans ettim, hem öğrettim hem de öğrendim. Ama hâlâ bir şeyler eksikti ya da ben bir şeyleri kaçıırıyordum. Her iki türlü de, içimde bir boşluk acıyordu ve ben her gün onu atlatmak için savaşmak zorunda kalıyordum. Çoğu günler sınıfla meşgul olarak, doğru zamanlarda yeni arkadaşlarıma gülümseyerek bu savaşın kazananı ben oluyordum; ama diğer günler acı hayatın akışını yakalayamayacağım kadar derin oluyordu.

Güzel bir hayattı. Düşünmekle bile suçluluk duysam da daha iyi olabileceğini de biliyordum.

“Lucy, o küpeyi takacak mısın yoksa tüm gece oynamaya devam mı edeceksin?” diye seslendi India. Oda arkadaşımı, aynada kendisine son bir bakış attı.

“Beni nereye sürüklüyordun?” diye sordum, gümüş halkayı yerine takarken.

Gözlerini devirerek bana çantamı fırlattı. “Syracuse’da bir partiye. Erkekler, içki ve müzik var. Eğlenceli olacak.” India eğlencenin kralıydı. Gerçekten. Ailesi yirmi kadar masa oyunu patentleyerek aile gecesi eğlencesi modasının öncüsüydü. Ek olarak, doğal bir macera anlayışı vardı, habersiz sabah sınavlarını hoş bir şeye dönüştürebiliyordu ve eyaletteki bütün partilere davetliydi.

“Benim gelmem gerekiyordu, çünkü?”

Hâli vakti yerinde bir eğlence elçisi olmanın bir başka faydası da eğer istemiyorsan hiçbir yere yalnız gitmek zorunda kalmaman.

“Çünkü çok fazla çalışıp çok az eğleniyorsun ve bu tarz bir çalışma ahlakı odamızın havasını ciddi manada bozuyor.”

Sandalyeye asılı ceketimi alıp peşinden gittim. “Üniversiteyi, çok çalışmak gibi tabu olan bir şeyle karıştırdığım için özür dilerim,” dedim. Holden geçerken omuzladım onu. “Odamızın kutsal havasını nasıl düzeltebilirim?”

Pis pis sırtıttı. “Çakırkeyif olabilirsin. Masanın üstüne çıkıp dans edebilirsin. Tanrının yaratma lütunda bulunduğun en iyi, en tatlı adamla yatabilirsin.”

“Ah,” dedim elimi havaya sallayarak, “hepsi buyusa, sorun yok.”

Odadan ayrılırken, “Bazen yemin ediyorum yaratıcı senin içine eğlence dürtüsü koymayı unutmuş.” India anahtarlığına bastı ve arabasının ışıklar yandı. Girişimci milyoner bir aileye doğmanın bir başka faydası? Canın ne istiyorsa onu sürebilirsin.

“Birisi de sana bir filtre takmayı unutmuş,” dedim yolcu kapısını açıp içeri girerken.

India garajdan çıkarken homurdandı. “İyi ki yolu-muz kısa. Çünkü sen, canım arkadaşım, bu gece sarhoş olmaya, masalarda dans etmeye ve sevişmeye ihtiyacın var.”

“Tamam, o zaman,” dedim kafamı arkaya yaslayarak, “Hızlı sür.”

Boşuna söylenmiş bir şeydi. Çünkü India her şeyi hızlı yapardı, özellikle de araba sürmeyi. Bu sefer de şaşırtmadı. Gittiğimiz hızla bir saate Kanada’da olabilirdik.

Ona dönüp, “Peki,” dedim. “Kim bu çocuk?” India’yi sadece birkaç haftadır tanıyordum ama bir yere gidiyor-sak bir adamın söz konusu olduğunu anlamam uzun sürmedi. India erkeklerin hayatın tadı tuzu olduğuna dair kesin bir inancı vardı. Onu birlikte gördüklerime bakarak hayatını tuzlu sevdiğini söyleyebilirim.

Omzunu silkti, söylemek için can attığı bir şey var-mış gibi camdan dışarı bakıyordu.

“Görürsün,” diye cevap verdi.

Gizemli hareketleri sinir bozucuydu. “Eh, eğer onu

görmek için bu kadar yolu gidiyorsak, yakışıklı olmalı. Muhtemelen kadınlar tarafından arzulanan en seksi erkektir.”

Dudaklarını birleştirip yüzüne ‘belki’ diyen bir ifade yerleştirdi.

“Ama söz konusu kişi sensin ve sen sadece güzel bir yüz için India halısını sermezsin. Akıllı, esprili ve şeyh kadar zengin olmalı.”

Parmağını kaldırdı. “Para bir şart değil,” dedi sanki iması bile hiç hoş değilmiş gibi. “Para kazanılır. Akıl ve nüktedanlık sonradan olmaz.”

“Pekâlâ, Freud,” dedim. Syracuse’a gelmiştik. “Bense senin müzik okuduğunu sanıyordum.”

Yurt binasına benzeyen bir yerin önünde frene basıp motoru kapattı.

“Arabadan in de bir, olur mu?” dedi kapısını açarak. “Arabamın havasını da bozacaksın.”

Dışarı çıkıp India’nın gelmesini bekledim. “Bu ne?” diye sordum. İlk kat pencerelerinde neon ışıkların yanıp söndüğü bina öğrencilerle kaynıyordu.

“Sene başı öğrenci tanışma partisi gibi bir şey,” diye açıklayıp kolumu tuttu ve beni peşinden sürükledi.

“Beni dandik bir tanışma partisine mi getirdin?” diye sordum. Dönüp kaçmaya hazırdım. “Liseden mezun olma sebebimizin bu tarz saçmalıklara daha fazla katlanmak zorunda kalmayıpımız olduğunu sanıyordum.”

“Üniversitede biraz daha farklılar,” dedi girişe doğru ilerleyerek.

“Gerçekten mi? Öyleyse burada hareket eden her şeye vurmaya çalışacak azgın tipler olmayacak yani?”

Bana sersem sersem gülümsedi.

“Dans etmek için ritmi bile olmayan saçma sapan bir müzik de olmayacak yani?”

Daha da sersem bir gülümseme.

“Of India,” diye söylendim. “Eğer cehenneme gitmek isteseydim, kapısını çalar Şeytan’a söyledim.”

“Oda arkadaşım neden bu kadar zor?” dedi tıklım tıklım dolu binada kendimize yol açmaya çalışırken “Bu partiyi seveceksin,” diye bağırды sesini duyurmak için. Evet, dansa edecek ritmi olmayan saçma sapan bir müzik vardı. “Güven bana.”

Yanıma yaklaşıp sıkıştırmaya çalışan azgın tiplerin olduğu holden geçerken seslendim, “Hak edene kadar sana güvenemem India!”

“Tanrım, bir içkiye ihtiyacım var.” İçki masası olduğunu tahmin ettiğim tarafa doğru gitmeye çalışırken beni de peşinden sürüklüyordu.

Masaya bakan çocuğa, “Yap bir şeyler!” diye bağırды.

Tamam diye işaret edip sonunda oldukça pembe ve bir o kadar sert çıkan bir şeyi hazırlamaya koyuldu.

India’nın içkisini verdikten sonra, “Siz ne alırdınız güzel bayan?” diye sordu?

“Beni iki yudumda zil-zurna etmeyecek bir şeyin var mı?” Etrafa bakarsak bundan şüpheliydim.

Yine tamam deyip buzluğa açtı ve bir bira çıkardı. Yumruk sallamalı şarkı iğrenç nakaratının ortasında bir-

denbire kesildi ve yavaş, tanıdık bir şarkı odanın içine yayıldı.

Barmen, "Hey, adamım!" diye omzumun üstünden birine seslendi. "Ne vereyim sana?"

Paul McCartney'nin sesi duvarlardan yankılanırken, "İstediğim şeyi alabileceğimden emin değilim artık," dedi tanıdık bir ses.

Nefesim kesildi. Birayı bırakıp yavaşça döndüm.

"Hey Luce."

Oydu. Gerçekten oydu. O gümüş gözleriyle bana gülümsüyordu.

"Jude?" dedim. "Ne işin var burada?"

En parlak anlarımdan biri sayılmazdı. Yaz boyunca aklımdan geçen onca sorudan biri değildi bu.

Bir adım daha atıp bana yaklaşıırken gülümsemesi büyüdü. "Burada okula gidiyorum da." India, bilmiş bir gülümsemeyle Jude'un omzunun üzerinden bana bir işaret çıkıp uzaklaştı.

"Yani NFL'i bir kenara mı attın?" deyip biraz daha yaklaştım. Gerçekten burada mı diye emin olmak için uzanıp dokunmak istiyordum.

Ellerini pantolonun cebine sokarak, "NFL'in bir yere gittiği yok," dedi. Pantolonu maviydi. Hatta üzerinde hiç gri bir şey yoktu. Eski beresi bile yoktu. Çok farklı, ama aynı zamanda aynıydı da. "Ama bazı şeyler gidiyor."

Bir şeyleri ima ettiğinin farkındaydım, ama ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Yani müebbet yememek için ülke dışına kaçmadın öyle mi?"

Kıkır kıkır güldü. Ağırlığını öbür ayağına vererek, “Hayır, bir süredir suç işlemiyorum.”

“Neden buradasın o hâlde?” diye sordum. “Daha iyi futbol takımı olan bir sürü okul yok muydu?”

“Belki,” diye cevapladı omuz silkerek.

“O zaman niye burası?” Aptalca sorular sorduğumu biliyordum, ama duramıyordum.

Ensesini ovalayıp tavana baktı. “Bunun çok açık olduğunu düşünüyordum.”

Şu anla ilgili ya da Jude ve benimle ilgili herhangi bir şey hiçbir zaman açık olmamıştı.

“Senin için buradayım Luce,” diye itiraf etti. “Eğer Julliard’ın futbol takımı olsaydı ve beni kabul etselerdi orada olurum.”

Ağzımı açtım ama hayır, sözcükler gelmiyordu.

Parmağını kaldırarak, “Bir dur, unutma diyeceğini,” dedi. İlk kez gergin gözüktüyordu. “Bir süredir bunun provasını yapıyorum ve seni beni tokatlayıp buradan çekip gitmeden önce söylemem gerekiyor. Hazır mısın?” Omuzlarını dikleştirip derin bir nefes aldı. “Merhaba, ben Jude Ryder Jamieson,” diye başlayıp elini uzattı. Tuttum ve el sıkıştık. Ben geri çekmeye çalışıyordum ki o tutmaya devam etti. “Annem ben on üç yaşındayken bizi terk etti. Babam genç bir çocuğu öldürmekten müebbet yatıyor. Son beş yılımı yetimhanede oradaki çocuklardan, çalışanlardan dayak yiyerek, acı çektirilerek geçirdim. Hatta lanet olası köpek bile bana kötü davranıyordu. Uyuşturucu sattım. Uyuşturucu kullandım. Tutuklandım. Hem de çok. Bir sürü yüzünü hatırlama-

dığımı kadınla yattım.” Durdu, bir nefes aldı. “Sonra yüzünü unutamadığımı biriyle tanıştım. Ona âşık oldum. Onu üzdüm çünkü, ona âşık olmuşum ve onun da herkes gibi beni terk etmesinden korkuyordum.” Öbür elini de kaldırıp elimi iki elinin arasında tuttu. “Onu hala seviyorum.”

Konuşmanın bu esnasında nefes bile alamıyordum, o yüzden cevap verebilmiş olmam büyük mucizeydi. “Jude,” diye fısıldadım başka ne söyleyeceğimi bilemeyerek. Büyük bir geçmişimiz vardı. Üzerine ilişki kurmanın zor olduğu türden bir geçmiş.

“Seni seviyorum Luce,” diye devam etti. Anlaşılan söylemesi gerekenleri söyleyene kadar durmayacaktı. “Bunu, sana hatta kendime bile her şeyin içine etmeden önce söyleyemediğim için özür dilerim. Beni daha iyi bir insan yapmadın, kimse yapamazdım. Benim daha iyi bir insan olmayı istememi sağladın. Bana inandın ve benim arkamda durdun. Kimse yapmazken beni umursadın. Beni daha iyi yaptın Luce. Haklısın. Bir kişi bile bir fark yaratabilir. Bir kişi başka bir kişinin tüm dünyasını değiştirip iyileştirebilir,” dedi yüzü alev alevdi. “Bir kişi hayatımı mahvetti, bu kişi babamdı; ve bir kişi hayatımı kurtardı ve bu kişi de sendin.” Elleriyle yüzümü tuttu. “Aynı trajedi hayatımızı baş aşağı etti. Aynı trajedi bizi bugün buraya getirdi. Bizi ayırmasına izin verme.”

Ve gözyaşları sahneye çıkar, çünkü o sözleri bütün savunma mekanizmamı yok etmişti. “Jude,” diye başladım. Bir sözden daha fazlasını söylemeye niyetliydim. “Birbirimizin aileleri yüzünden neler kaybettiğimizi

hatırlatmak için geçmiş hep orada olduğu sürece nasıl önümüze bakabiliriz ki?”

Başparmağını yanağımda gezdirdi. “Çünkü hiç kimseyi seni sevdiğim gibi sevmeyeceğimi biliyorum. O çirkin yüzünü göstermeye kalktığında geçmişi alt edecek olan işte bu.” Daha da yaklaştı. “Yani ya sen ve ben olacak ya da ben ve ben Luce. Ve kendimden o kadar da hoşlanmıyorum, o yüzden umarım sen ve ben şikkını seçersin.”

Ona doğru bir adım daha attım, bedenlerimiz bir araya gelmişti. “Ben de pek senden hoşlanıyorum, diyemem,” deyip kollarımı boynuna doladım. “Seni seviyorum.”

Yanağından aşağıya doğru olan yarası gülümsemesinin içinde kayboldu. “Sonunda,” dedi kafasını eğerek. “Çünkü seni bir daha bırakmıyorum. Seni sonsuza kadar istiyorum Luce.”

Sonra, şu an için yaşayan bir adamın aciliyeti ve geleceği düşünen bir adamın sabrıyla beni öptü. Hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde hayatımın en iyi öpücüğüydü.

“Dans et benimle,” dedi. Kollarını boynuma dolayıp beni kendine çekti. Ağzını kulağıma dayayıp nakaratı mırıldanmaya başladı.

“Bu şarkıdan nefret ettiğini sanıyordum,” dedim onunla birlikte salınarak.

“Ediyordum.”

“Fikrini ne değiştirdi?”

Sırıttı ve beni yere kadar eğdi. “Sen,” diye cevap verdi.

Beni kaldırdıktan sonra kafasını geriye attı ve ağzını kocaman açtı. “Lucy Larson’ın kalbime girmesine izin verdikten sonra! Hüzünlü, berbat şarkımı alıp daha iyi yaptım!” diye bağıra bağıra ve detone bir şekilde şarkıyı söyledi. Etrafımızdaki bazı öğrenciler biralarını kaldırıp selam verdiler, bazıları “Nah, nah, nah...” nakaratına girdi, bazıları da ona sanki delinin tekiymiş gibi baktı.

Ama ben sadece güldüm. Deli olduğunu zaten biliyordum. Ve onu bunun için seviyordum. “Sanırım buna şarkının sözleriyle yaratıcı bir şekilde oynamak deniyor.”

“Ne olduğu umurumda değil,” dedi, “Çünkü hayatımda olan onca şeyden sonra her akşam yatağa seninle girebileceğim.”

Geriye çekilip bir sene önce sıcak bir yaz günü vurduğum yüzünü inceledim. Şimdi o yüzün arkasında kalan dama âşık olmuştum. “Nasıl olur da senin gibi bir adam daha on sekizinde birine sonsuza kadar diye söz verir?”

“Çok kolay,” deyip dudağım köşesine ufak bir öpücük kondurdu. “Senin gibi bir kız bulur.”

SON

Sisters Planet

⁷ Hey Jude şarkısının sözlerini değiştirerek söylüyor.